

Đại Thiểu Gia! Cẩm Cậ Ắn Chè

Contents

Đại Thiểu Gia! Cẩm Cậ Ắn Chè	2
1. Chương 1: Va Chạm Ngày Đầu Tiên	2
2. Chương 2: Đừng Nhìn Tôi Bằng Ánh Mắt Thêm Thuồng Đấy!	4
3. Chương 3: Có Duyên Hay Có Ý	5
4. Chương 4: Nhưng Chắc Chắn Là Tầng Trệt!	7
5. Chương 5: Bạn Thân Thật Có Tâm!	9
6. Chương 6: Cậu Đèo Tôi Về Quán Nhà Cậu Với.	11
7. Chương 7: Đây Là Bát Chè Đậu Đen Ngon Nhất!	12
8. Chương 8: Tôi Cần Công Lí.	14
9. Chương 9: Hôm Qua Về Ngủ Ngon Chứ?	15
10. Chương 10: Thay Đổi Không Khí.	16
11. Chương 11: Mỗi Ngày Chúng Ta Sẽ Cùng Nhau Đi Học	18
12. Chương 12: Cậu Không Cho Tôi Ắn Tôi Mách Mẹ Cậu!	19
13. Chương 13: Là Khi Đó Cậu Đang Nằm Mơ!	21
14. Chương 14: Mãi Yêu	22
15. Chương 15: Tôi Thích Cậu!!!	24
16. Chương 16: Chúng Con Đang Hẹn Hò.	25
17. Chương 17: Là Phụ Nhân. Bà Ấy Tìm Cậu!	27
18. Chương 18: Anh Xã. Đây Là Con Dâu Của Chúng Ta Đây!	28
19. Chương 19: Cậu Sẽ Không Cười Tôi Ừ?	29
20. Chương 20: Không Cần Thầy Phải Lo Lắng!	31
21. Chương 21: Từ Nay Mình Sẽ Coi Họ Là Ba Mẹ Thứ Hai Của Mình.	32
22. Chương 22: Không Tài Nào Hiểu Nổi.	33
23. Chương 23: Ông Xã, Bà Xã Hay Anh Yêu, Em Yêu Chẳng Hận?!!!	35
24. Chương 24: Chuyện Gì Đến Nó Cũng Đến...	36
25. Chương 25: Giành Lấy Hay Buông Bỏ?	37
26. Chương 26: Mọi Chuyện Dần Trở Nên Khác...	38
27. Chương 27: Chào Cậu, Thiên Bảo. Tổ Đã Trở Về!	39
28. Chương 28: Như Xa Vạn Dặm.	40
29. Chương 29: Cô Ấy. Không Sao Chứ?	41
30. Chương 30: Kết Thúc Sớm, Bớt Đau Khổ.	42
31. Chương 31: Đấu Tranh Thôi!	43
32. Chương 32: Mang Tên Phá Hoại	45
33. Chương 33: Rốt Cuộc Đó Là Người Phụ Nữ Nào?!!	46
34. Chương 34: Người Phụ Nữ Trong Bức Ảnh.	47
35. Chương 35: Con Suốt Đời Này Không Thể Biết.	48
36. Chương 36: Hạnh Phúc Sau Đau Thương.	49
37. Chương 37: Quyết Định Của Trương Hy.	50
38. Chương 38: Em Là Người Tôi Yêu.	51
39. Chương 39: Nhất Định Phải Là Của Anh...	52
40. Chương 40: Anh Thật Sự Đến Cứu Em Rồi Sao?	53

41. Chương 41: Anh Sẽ Mãi Bảo Vệ Em	54
42. Chương 42: Kết	55
43. Chương 43: Ngoại Truyện: Trương Hy - Kim Long	58
44. Chương 44: Ngoại Truyện: La Chí Hữu - Tuệ Duy	58
45. Chương 45: Ngoại Truyện: Yến Nhi - Cậu Chủ Nhỏ Vũ Thiên Anh	59

Đại Thiếu Gia! Cẩm Cậu Ăn Chè

Giới thiệu

Thể loại: Truyện Teen, Truyện Tình Cảm Một câu chuyện nói về con trai của Vũ Thiên Tường và Lâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-thieu-gia-cam-cau-an-che>

1. Chương 1: Va Chạm Ngày Đầu Tiên

Ánh nắng len lỏi qua tán cây rơi thẳng vào mặt, tôi vừa cố gượng sức ôm chiếc thùng to dùng trên tay, vừa nheo mắt tránh cái ánh nắng xấu xa kia.

Bố đứng trong nhà vừa trông thấy tôi đã vội vã chạy ra mang chiếc thùng vào giúp, miệng không tránh việc cầu nhàu trách tôi.

- Đã bảo để bố đến trường mang đồ về giúp con mà không nghe. Giờ con có than thì bố không thương tiếc đâu.

Chả là tôi trước giờ học một ngôi trường bình thường, phải ở kí túc nên mang đồ đạc vào nhiều. Và vì lần trước cuộc thi kiến thức tìm kiếm học bổng do trường tổ chức tôi đã đứng nhất. Ấy thế là được chuyển vào ngôi trường danh tiếng nhất thành phố. Một ngôi trường hàng vạn người muốn đặt chân vào, ngôi trường dành riêng cho những cậu ấm, cô chiêu_ Flower Hight School.

Tôi quang sang nhìn bố cười. Bố tôi tuy nói một đường nhưng làm một nẻo. Vừa đặt thùng xuống đã chạy đến lau mồ hôi trên trán tôi. Ân cần hỏi.

- Bối Diệp Hân. Con nghĩ mình sẽ làm tốt ở ngôi trường mới này chứ? Ta lo cho con lắm, dù gì thì đó cũng không phải nơi người như chúng ta muốn đến thì đến.

Tôi đặt tay còn lại lên tay bố.

- Bố à! Con biết Flower chỉ còn hai thành phần. Một là quý tộc, còn hai là phúc lợi xã hội. Nhưng bố hãy tin con, con chắc không tự tin đâu mà. Con chắc chắn làm tốt bố ạ. Để bố mẹ phải thật sự hào về con gái Bối Diệp Hân.

Bố xoa đầu tôi, gật gù.

- Được rồi bố tin con.

“Tập đoàn DFLOW là tập đoàn lớn. Đứng đầu là chủ tịch vạn người mê, không ai khác là quý ông Vũ Thiên Tường cùng người vợ thông minh sắc sảo là quý bà Lâm Hạ Vy. Và nhắc đến DFLOW, nhắc đến họ thì không ai lại không biết họ là nguồn tài trợ chính của Flower Hight School, đặc biệt hơn là họ có một cậu quý tử, độ tuổi mười bảy, không những sở hữu một chiều cao lí tưởng, khuôn mặt điển trai, bộ não thông minh của bố mà cậu còn sở hữu cả cái tính cách lạnh lùng, bất chấp, thậm chí có thể gọi là quái dị.” Đó là những gì tôi nghe được từ nhỏ bạn mê trai của mình, mặc dù không quan tâm gì mấy nhưng nó cứ thao thao trước mặt, làm sao mà không lọt tai được chứ.

Sáng hôm sau đến trường nhận lớp, tôi vào khối D. Cũng phải thôi! Khối A là dành cho thành phần vừa giỏi vừa giàu. Tôi giỏi mà không giàu thì bị đùn xuống đây là điều đương nhiên rồi!

Lớp tôi cũng không khó gần như tôi nghĩ mà vô cùng khó gần. Cũng chẳng cần đâu. Tôi đến đây là để học không phải để tìm kiếm quan hệ. Mà có tìm kiếm quan hệ đi chẳng nữa thì tôi chắc rằng cũng chẳng bao giờ được đâu. Vì sao chứ? Vì tôi là con bán chè đậu đen chứ sao!

Cứ ngồi một mình như thế đến hết năm tiết. Tiếng trống rộn rã vang lên. Tôi như vui mừng khôn xiết bởi thoát khỏi chốn hóa thân tự kỉ này. Mang ba lô vào, tôi vội vã chạy như bay ra ngoài.

Bụp.

Chính xác là tôi nghe cái bụp. Cảm giác đau điếng. Tôi vừa va vào ai ấy, ngã xuống cùng lúc với tôi luôn này, đang nằm bên trên tôi luôn này, người gì mà nặng khiếp.

Tôi rít lên.

- Đau quá đi mất.

Người kia cũng loạng choạng đứng dậy. Tầm nhìn tôi hướng theo, nhưng ngược ánh nắng, chỉ thấy người ấy cao lắm, như một chiếc bóng không vào tư thế che phủ ánh nắng mà để cho ánh nắng đùa giỡn với cái nhìn của tôi.

Rất nhanh người đó bước đi. Lúc này tôi chỉ thấy bóng lưng. Cái bóng lưng cao ngạo, lạnh lùng.

Tôi đứng dậy chớp chớp đôi mắt to tròn. Đưa tay phải phải mông và... không ngừng chửi rủa.

- Thằng khốn nạn. Tôi biết tôi xông ra là sai, nhưng dè bẹp dí người ta vậy không xin lỗi cũng phải kéo lên chứ! Đúng là các cậu ầm, cô chiêu nhà mấy cậu được cưng chiều riết quen mà. Đừng để tôi gặp lại, không thì tôi dạy dỗ cho cậu biết thế nào là lễ độ. Cún con!

Bực dọc xách cặp đi tiếp. Tôi còn phải về bán chè nữa chứ.

Cái gì? Thật sự cậu ta đã bỏ đi á?” _ tiếng Chu Trương Hy hét lên hết cỡ khi nghe tôi kể xong câu chuyện.

- Suyt! Bé tiếng thôi!

- Cậu ta bỏ đi thật á?

Tôi gật đầu.

- Ủ. Bỏ đi.

Ngay lập tức Chu Trương Hy chấp hai trước ngực, mắt sớm đã nổ hai trái tim to đùng.

- Oa! Thật tuyệt vời. Giống như tiểu thuyết ngôn tình vậy!

Tôi đưa tay tán vào đầu Trương Hy một cái rõ đau.

- Khốn! Cậu là bạn của tớ hay là bạn của hần.

Trương Hy vùi ôm tay tôi cười xuề.

- Dĩ nhiên là bạn của Bối Diệp Hân rồi! Mà cậu có nhớ mặt hần ta không?

- k..h.. không..

- What? Không nhớ ư? Không nhớ thì làm được gì.

Vỗ vai Trương Hy, tôi cười tươi, rồi chuyển sang tay nắm thành quyền, gương mặt biểu cảm lắm!

- Cậu yên tâm đi. Hắn có biến thành tro tó cũng nhận ra mà cho hắn một bài học nhớ đời. Chắc chắn đấy!

2. Chương 2: Đừng Nhìn Tôi Bằng Ánh Mắt Thèm Thuồng Đấy!

” Bối Diệp Hân, cậu nghĩ mình hợp với nơi này ư?”

Một cô bạn sang chảnh đang đứng trước mặt tôi điệu đà nói.

Tôi bực dọc, nhưng vẫn giữ gương mặt bình tĩnh nhất có thể

- Tránh ra cho tôi đi.

“Không!”

Cậu ta lì lợm đứng chặn đường không cho tôi qua, đến độ này thì tôi chẳng nhường nữa đâu. Hất tay cô bạn ra. Tôi trợn to mắt.

Cô bạn chột quát lên.

” Mà làm gì đó con vịt bầu?”

Tức! Nhường ư? Không có chuyện đó đâu hà.2

Ghé sát tai cô bạn xấu xa tôi nghiêng răng ken két.

- Này! Tiểu thư xinh đẹp của tôi ơi. Cậu nhắm muốn sống tiếp thì đừng hòng gây chuyện với tôi. Con không thì xác định đi. Ra đường tai nạn lúc nào không hay đấy nhé!

Nghe tôi nói cô bạn trước mặt có chút sợ hãi. Nhưng vẫn còn mạnh miệng lắm cơ.

” C.. cậu... cậu thử làm gì tôi xem, ba tôi sẽ không tha cho cậu đâu!”

Cười khẩy, tôi bỏ đi thẳng. Không muốn tranh chấp chi với mấy cô tiểu thư đài cát chỉ biết dựa hơi ba mẹ này nhiều làm gì.

Đúng khổ. Mới sáng sớm tha cặp lên lớp đã bị kiểm chuyện.

Tôi nghe Chu Trương Hy nói rằng, học sinh nào nhận phúc lợi xã hội cũng vào học được vài ngày thì chuyển đi ngay. Lí do duy nhất là mấy cậu ấm, cô chiêu không muốn thấy thứ rác rưởi trước mắt nên bắt nạt. Giờ mấy người này đang muốn tống cổ tôi ra đây mà. Tôi sẽ ngoan ngoãn mà thuận í ư? Ngủ đi rồi mơ, để xem từ nay tôi sẽ dạy dỗ bọn này ra sao.

Lê lét lên bậc thang cuối cùng cũng đến cái hành lang định mệnh. Nơi xảy ra cái sự kiện đáng nhớ ngày hôm qua. Chậc lưỡi tách tách, tôi rửa thầm đường để tôi gặp lại cái thằng lỏi hôm qua.

Toan bước thêm bước nữa tôi chợt trông thấy một bóng lưng cao cao được phản chiếu dưới sàn bởi nắng. Khơi gợi tính tò mò lên đỉnh điểm. Thật muốn biết người có bóng lưng ” quyến rũ ” này là ai mà tôi đã không ngần ngại đi thẳng tới vách tường.

Chính thức tôi đơ như cây cơ luân. Đó là một cậu bạn đứng tựa vào tường và đôi nhắm hờ mắt. Tim tôi đập phành phạch luôn. Cậu bạn trước mặt cute lạc lối quá! Đôi mắt nhắm hờ để lộ đôi mi cong rũ xuống đẹp không tưởng. Da trắng nữa! Soái ca là đây rồi! Có chút mê mê nha.

Đứng ngây ra đó, tôi chẳng phát hiện người kia đã mở mắt tự bao giờ, sớm đã ném cho tôi cái nhìn đầy khinh bỉ.

Giờ thì tôi định hồn trở về thực tại sau chuyến tàu mê hoặc ban nãy. Và cũng là lúc hứng chịu cái nhìn lửa đạn ấy.

Cậu ta lên tiếng.

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt thèm thuồng đấy!

Lạch phạch!

Một đàn quạ bay trên đầu tôi kêu quan quác. Ôi mẹ ơi. Quái gì thế này? Tôi nhìn cậu ta đến độ thèm thuồng ư?

Lấy lại phong độ, tôi cau mày.

- Cậu nghĩ sao mà nói vậy vậy?

- Tôi nghĩ sao thì nói vậy rồi đấy!

Bụp.

Tôi nghe quai hàm tôi đánh rơi cái bụp. Quê chết mắt. Mới câu đầu đã làm tôi lộn gan lên rồi à?

- Thôi nha! Tôi nhìn thôi, chứ đâu phải nhìn cậu đến độ chảy nước dãi chứ? Thần kinh.

Cậu bạn nhếch môi cười. Ôi khéo môi thật quyến rũ làm sao!

- Tôi không tin là cậu không thèm thuồng đến độ chảy nước dãi trong lòng.

Ngượng quá hóa cáu. Tôi gân cổ lên cãi.

- Không có!

- Có hay không thì chỉ có cậu biết, trời biết, đất biết chứ tôi có biết đâu!

- Aaaaaaaa....., đã bảo là không có.

- Cứ cho là vậy đi! Nhưng tôi nghĩ khác. Tôi đi đây tầng trệt.

Nói rồi cậu bạn đi thẳng. Để tôi ngó ngán ra đây. Tầng trệt là gì ấy nhỉ?

“Mày ơi! Đại thần Vũ Thiên Bảo nghe nói lát cậu ấy sẽ học thể dục bên sân đa năng khu B ấy.”

“Thật vậy sao? Vậy lát tao sẽ qua ghế khu ấy ngồi xem!”

“Mày không học à? Lát cậu ấy học thể dục cũng là lúc mày đang học mà!”

” Để ngắm được đại thần thì nghỉ 1 tiết đã sao!”

” Mày có suy nghĩ giống tao. Mau đi huy động lực lượng đi”

“Okee”

Đó là một cuộc trò chuyện của hai nữ sinh khối D. Thông tin là một lát nữa Đại Thần Vũ Thiên Tường sẽ học tiết thể dục ngoài sân đa năng khu B. Và thông tin ấy cũng lan truyền rất nhanh. Tôi cũng đã nghe Chu Trương Hy nhắc tới đại thần Vũ Thiên Tường rồi! Nhưng lần sau xem cũng được. Tôi mê trai chứ không bị khủng mà trốn tiết đâu. Còn bọn này thì....Hứa hẹn những hàng ghế phía trên sẽ nghẹt đây mà...

P/S Gián: Truyện cách 2 ngày ra 1 chương nhé các tình yêu! Love :*

3. Chương 3: Có Duyên Hay Có Ý

Tôi đẩy cửa vào lớp. Thật sự vô cùng bàng hoàng khi chẳng trông thấy một bóng ma nào ở trong lớp cả. Cả bọn ấy rủ nhau qua sân đa năng khu B hết rồi! Qua đây xem Vũ Thiếu Gia học thể dục. Thử hỏi có ai rảnh như bọn đây không chứ?

Trống điểm vào mà chả một đứa nào lếch xác về lớp. Ấy thế là giáo viên vào dạy mỗi mình tôi, tội nghiệp. Cũng vì miếng ăn mà thầy không tố cáo với hiệu trưởng bọn cậu ấm cô chiêu ấy. Vì báo với hiệu trưởng thì xác định một giáo viên nghèo như thầy mất việc như chơi. Chưa kể bị phụ huynh làm khó. Đúng là tôi càng gần càng thấy nơi này chỉ có thầy với tôi cùng chung cảnh ngộ lạc vào chốn phú quý này.

Giải cho tôi hết bài. Thầy buông cây thước xuống bàn thở dài.

Xong, cất giọng náo nức.

” còn mỗi mình em.”

Tôi cho sách vở vào cặp, ngược lên nhìn vẻ mặt buồn bã của thầy. Mà thấy tức mình cái đám kia. Tôi mà là hiệu trưởng thì bọn oắt chết chắc.

” Em không bỏ tiết đâu”

” Thầy thật sự rất vui vì em không bỏ tiết. Còn một người thầy cũng nhất định sẽ dạy.”

Nói rồi thầy vớ lấy khăn lau, lau bảng.

Tôi đứng im nhìn thầy. Càng lúc càng cảm thấy ngưỡng mộ. Thông thường còn dưới nửa lớp thì chả ai muốn dạy đâu. Người ta không phải hèn mà không dám báo. Tất cả là vì miếng ăn, có câu còn nói ” chấp nhận sự thật đôi khi là hạnh phúc” vì vậy chắc có lẽ thầy đang chấp nhận sự thật. =)))

Thầy cứ lau, tôi cứ ngắm. Khung cảnh vô cùng lãng mạn. Và sẽ chẳng có gì đáng nói khi đột nhiên có tiếng ai đó kêu tôi bằng chất giọng MAX to.

” tăng trệt...”

Ồi! Không cần quay sang tôi cũng biết đó Là ai. Không thèm nhìn. Cũng chẳng thèm nói. Tui hất cánh tay ra. Nhưng bị ai đó nắm chặt cổ tay.

” Tăng trệt. Đi đâu cũng gặp cậu. Có duyên hay có ý gì đây?”

Tôi ngó người ra nhìn hấn. Tên này đẹp trai riết khùng hay sao í. Nghĩ sao tình cảnh này kêu tôi có ý.

Cổ gỡ tay ra. Tôi mạnh miệng nói.

” Cậu đi đâu đây mà đòi gặp tôi, đây là lớp tôi đấy nhé!”

Bỗng hai tai ai kia đổ tấy lên. Đến độ thẹn quá hóa giận.

” Đồ tăng trệt”

Dứt lời, đi thẳng thẳng luôn. Để tôi lại ngó ngẩn với cái từ tăng trệt.

Tôi quay sang nhìn thầy, thầy cũng nhìn tôi chăm chăm.

” Em quen cậu ta ư?”

” Em không quen, cậu ta là ai?”

“Cậu ta là Vũ Thiên Bảo”

Quái, cái gì? Thằng oắt này là Vũ Thiên Bảo đó ư? Trời! Tôi được hốt bơi hàng đầu nói chuyện cơ đấy. Có nên hạnh phúc không đây. Mà... nếu hấn ta là Vũ Thiên Bảo thì Bối Diệp Hân tôi đây xin đầu hàng rút lui. Tuyên chiến nữa thì không khéo bọn fan nó phan thầy tôi ra thành nghìn mảnh.

Thấy tôi suy nghĩ gì mà mặt mày dăm dăm. Thầy chợt lấy ngón trỏ ấn ấn vào trán tôi.

Tôi thoát khỏi cái suy nghĩ trộn mắt nhìn ngón tay thon dài trên trán mà muốn lẹo luôn con mắt.

” Lòi mắt em luôn rồi!”

Thầy đang nhìn tôi bỗng phồng má rồi buồn ra một tràng cười.

” Nhìn mặt em kìa! Điều chết đi được!”

Tôi đỏ mặt vì ngượng.

” Ồ.”

Thầy gõ vào đầu tôi một cái. Rồi xách cặp ra khỏi lớp. Không quên để lại cho tôi một tờ nhẹ tênh như gió đầu thu.

“Ngốc”

Thơ thần nhớ đến cái gõ đầu của thầy khi sáng mà tôi chẳng để ý đến tiếng gọi tóe lửa của Chu Trương Hy. Đến khi con nhỏ nắm tóc tôi giật giật tôi mới định thần lại.

Nó hét vào mặt tôi bằng công sức vô cùng lớn.

- Bị sao vậy? Cậu thần thờ vậy kìa! Người ta đến mà cứ như không thấy ấy.

- Ồ... không có gì...

- Thật không đến. Cứ như bị tương tư anh nào vậy!

- Làm... làm gì có chứ!

Trương Hy nhìn tôi nghi hoặc.

- Thật không?

Tôi gật đầu lia lịa.

- Thật! Thật!

Nó bồng đặt tay lên vai tôi, vẻ mặt khá nghiêm trọng. Làm tôi hơi run run. Nhưng sớm bị tan biến bởi cái tiếng rên rú lên của nó.

- Thật là... cậu đập vào đó làm gì. Mà không kiếm một anh đẹp trai nhà giàu mà quen, rồi còn làm mai bạn ảnh cho tớ nữa! Ghét cậu ghê. Đồ Hân Hân ngốc. Tớ ghét cậu.

Quái thể hóa ra nó hỏi tôi bằng gương mặt ấy suy cho cùng cũng vì kiếm bạn trai ư? Hy ơi là Hy cậu bớt bớt thêm trai lại giúp tôi. Trời ạ! Tui khổ quá mà!!!

4. Chương 4: Nhưng Chắc Chắn Là Tầng Trệt!

Vũ Thiên Tường

Mới sáng sớm bước vào trường đã trông thấy cậu ta đứng tổng ngồng trên hành lang. Aaaaaaaa.... chẳng muốn bước lên thật nha, sáng sớm thấy mặt là không ưa rồi. Toan quay lại đi cầu thang bên kia thì tôi đã sớm bị cậu ta trông thấy.

“Tầng trệt”

Âm thanh vang to đầy vẻ thích thú. Tôi ngán ngẩm quay lại, thờ mặt ra một đồng.

- Này! Chẳng phải lớp cậu đi đường này sẽ gần hơn sao? Sao không đi?

- Tại cậu đứng đấy đấy.

Tôi thẳng thừng lên tiếng không một chút thương tiếc. Tên họ Vũ nhìn tôi nhú mày. Gương mặt cậu ta kì cục lắm, nhìn điệu điệu. buồn cười vãi ra.

Cậu ta nhăn mặt hỏi

- Cậu sợ tôi ư?

Tôi tức tối.

- Mặc gì chứ?

- Vậy tại sao lại tính đi cầu bên kia khi trông thấy tôi ở đây?

Trời ơi là trời. Tên này sao hần rảnh rồi thế không biết. Một người như tôi có quái gì mà hần cứ thích gây sự chứ. Tôi có đi cầu bên kia cũng có liên quan đến miếng cơm, manh áo gì của cậu ta đâu.

Tôi bước đến gần cậu ta, kề mặt mình vào sát mặt cậu ta mà rít lên.

- Tôi ứ sợ cậu đâu nhé! Đừng có mà ảo tưởng.

Cậu ta nghe xong thì gương mặt biến sắc hoàn toàn luôn, nụ cười càng lúc tôi càng thấy nó nham nhở đe dọa, thề là không trăn mặt tên khốn này ra cho tới chết mà.

Hứ một tiếng. Tôi hất tay đi thẳng. Cảm giác ghét cậu ta ngày một nhiều. Ấy vậy mà con nhỏ Trương Hy cứ khen lấy khen để. Thật muốn cho nó một lần gặp cậu ta để biết con người thật của cậu ta xấu xa đến độ nào. Đến lúc đó tôi tin rằng, với cái mồm xuyên không của Trương Hy thì cậu ta sẽ thề thảm ra sao. Nhưng ôi!!!! Giấc mơ mãi vẫn chỉ là giấc mơ mà. Sự thật là giờ tôi đang hát, hát bài hát đúng tâm trạng hiện giờ.

“Dẫu chỉ là giấc mơ em xin mơ hoài.....=”=”

Vũ Thiên Bảo.

Bà Hạ Vy đến công ty, chợt thấy bóng dáng cậu quý tử trước cổng thì vui mừng khôn xiết. Vợ vã chạy đến, vừa chạy vừa la hét.

“Bảo, Thiên Bảo, mẹ này, mẹ đây con...”

Hần ai nhìn vào sẽ nghĩ ngay Vũ Thiên Tường là một người đàn ông ác vô biên mà đi chia cắt tình mẫu tử. Để vô tình họ gặp lại nhau mới mãnh liệt thế này. Haizzzzz

Nghe tiếng ai đó rú rít tên mình, cậu quay lại mà không khỏi sắc súa. Mẹ đang một tay nùm váy, một tay ôm túi sách, chạy trên đôi giày cao gót khoảng 10 phân. Hùng dũng lắm!

- Mẹ coi chừng!!!!

Dứt lời cũng là lúc cái tiếng “rầm” vang lên. Bà Hạ Vy ngã chèo quẹo dưới đất. Thiên Bảo đau não xoa xoa thái dương ngán ngẩm nhìn mẹ.

- Này! Sao không mau đỡ mẹ dậy.

Cậu lắc đầu bỏ đi thẳng vào trong, đây không phải chuyện xảy ra hằng ngày hay sao? Mẹ cậu tính khí trẻ con lắm. Không hiểu sao bố nghiêm khắc như vậy, mà mẹ lại lì lợm đến thế mà họ có thể chung sống với nhau gần 20 năm nay, ấy thế mà còn hạnh phúc mấy ai bằng.

Thiên Tường đi vào thang máy, chợt đụng mặt Tuệ Duy, con gái của trưởng phòng Tuệ Lũy, người cũng có chức quyền trong công ty.

Tuệ Duy vừa trông thấy cậu đã cười rất tươi. Và vì hai người đang chung thang máy nên mặt Tuệ Duy cứ đỏ tấy lên. Thiên Bảo vốn không để ý đến cô bé ngay từ đầu. Nên chỉ nhìn thẳng, không hay biết cô bé nào đang đứng cạnh mình nữa.

Tuệ Duy thu hết can đảm. Tiến đến trước mặt Thiên Bảo chìa tay ra, ý đồ muốn bắt tay.

- Chào anh. Anh nhớ em chứ.

Thiên Bảo không hề để ý đến cánh tay vừa chìa ra của cô bé, nhú mắt nhìn người trước mặt.

Cô bé vội giải thích ngay.

- Em là Tuệ Duy, con gái của trưởng phòng Tuệ Lũy.

Thiên Bảo dẫn mày ra, tỏ vẻ hiểu.

Con bé vui mừng vội nói tiếp.

- Chúng ta đã gặp nhau vài lần rồi! Anh còn nhớ em chứ?

Thiên Bảo thẳng thừng.

- Không!

Sắc mặt cô bé có chút buồn. Nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ rạng rỡ.

- Không sao... cho em hỏi anh.... Thiên Bảo.... có bạn gái chưa?

Ánh mắt Thiên Bảo có chút vui vẻ, ngược nhìn cánh cửa thang máy. Nhẹ giọng nói.

- Chưa. Nhưng chắc chắn là tầng trệt!

“Ting”

Tiếng cửa thang máy mở, Thiên Bảo bước đi. Để lại cô bé Tuệ Duy tuy không hiểu câu sau của cậu là ý gì, nhưng câu trước là chưa thì không khỏi vui mừng đến nhảy cẫng.

5. Chương 5: Bạn Thân Thật Có Tâm!

Chu Trương Hy đập đập vai tôi, gương mặt tỏ ra cute lạc lõng.

- Gì đây_ tôi nhìn cô bạn nhàn nhạt nói.

- Chịu nay tớ đến đón cậu nhé!_ Cô bạn chớp chớp đôi mắt to tròn đáng yêu.

Hắn là con nhỏ này chỉ muốn tới ngắm trai thôi. Tôi lạ lắm gì nó đâu.

Ôm tay tôi, lắc lắc.

- Nha. Nha. Hân Hân.

Gương mặt này, tôi mà không cho là bí xì ngay thôi. Mà nhìn kĩ cũng mềm lòng quá.

Anh hất tay ra. Nói.

- Được rồi!

- Thật hả?

Ánh mắt cô bạn sáng rỡ. Rồi nhảy vào ôm tôi hôn chụt chụt.

- Ôi yêu Hân lắm cơ. Yêu lắm cơ.

- Được rồi! Được rồi mà! thả tớ ra được rồi mà... aaaaaa.... thả tớ ra. Ghê quá!.....

.....

Ra về.

Đúng như lời hẹn, tôi vừa lách ra tới cổng đã trông thấy Trương Hy mỹ miều đứng đấy. Chắc... con nhỏ này...

Thấy tôi, cô bạn đưa tay vẫy vẫy.

- Đẳng này.

- Thấy rồi!

Trương Hy che miệng nói nhỏ.

- Tớ cố hét để gây sự chú ý ấy.

Đấy. Giờ thì trời đất thấy chưa? Nó là một con cáo, cáo chín đuôi, cáo chính hiệu mà.

Đi thẳng, tôi để lại lời nói.

- Về thôi!

- Khoan đã tớ chưa được thiếu gia nào để ý.

Trời ạ. Thế nó đi đón tôi là cái cơ hoàn hảo phục vụ cho mục đích tiêu cực của nó. Tức chết mà.

Con bạn xì mặt. Tôi ra sức lôi kéo mặt cho nó dầy dụa. Ai nhìn vào tưởng tôi ăn hiếp nó chứ chả chơi.

Bỗng một âm thanh cất lên, ngắn gọn, thu hút và vô cùng xúc tích. “Tầng trệt”. Rồi! Khẳng định luôn. Đó là âm thanh của một tên khốn.

Tôi chẳng thèm quay lại, nhưng Trương Hy thì ngược lại, con bạn quay lại, đôi mắt chột sáng rỡ, luống cuống rung tay tôi.

- Này! Này! Cậu quay lại mà xem. Là Vũ thiếu gia ấy. Là vũ thiếu gai ấy! Này cậu quay lại đi chứ?

“Tầng trệt”

- Này. Quay lại đi. Cậu ấy đang nói chuyện với ai ấy, là tớ sao. Ôi! Cậu ấy nói chuyện với tớ kìa! Tớ hạnh phúc quá! Hạnh phúc quá đi mất...

Tôi khó chịu lấy tay bịch cái miệng đang nhao nháo của Trương Hy lại mà thết.

- Im coi.....

Xong, đi thẳng tới trước mặt tên khốn này ngẩng mặt lên lườm.

Trương Hy vội chạy lại nói nhỏ.

- Này! Cậu không được nhìn Vũ Thiếu Gia như vậy chứ... nếu... không muốn....

- Tên khốn này. Cậu đến bao giờ cậu mới bớt nhảm giúp tôi chứ?

Cậu ta chột nhếch môi cười. Ôi! Thật sự muốn đấm một cái cho vỡ mồm mà. Thật trơ trên.

Còn về phần Trương Hy con nhỏ sớm đã há hốc mồm miệng. Có thể nói, nó đang mắt chữ A, mồm chữ O.

Tên Vũ Thiên Bảo dường như cơn điên đã đến tột độ hay sao ấy mà cười max tươi luôn.

Tôi trông thấy mà mắt muốn rớt ra ngoài, còn nghe thấy tiếng bộp của quai hàm. Công nhận đẹp trai thật.
:V :V

Nhưng ngủ đi rồi mơ. Còn lâu tôi mới bị mê hoặc nha.

Tôi nhàn nhạt.

- Cậu tính mê hoặc tôi ấy à, ở đây chả ai có thể dễ dàng cho cậu mê hoặc đâu.

Dứt lời, cũng là lúc một tiếng nhè nhẹ như mèo con phát lên. Cùng gương mặt biểu cảm của ai đó.

- Thật là giết người không cần dùng vũ khí mà....

Xác định. Trời ạ. Tôi thật sự muốn độn thổ mà. Aaaaaaaa tôi quên mất ngay lúc này có sự hiện diện của con nhỏ mắt trai. Thật tức chết mà. Nó hại tôi rồi! Giờ chả biết giấu bản mặt ở đâu. Hy ơi là Hy. Cậu đi chết đi là vừa.

Còn người trước mặt sớm đã cười ma mị.

- Có người nhé! Cậu sai quá sai rồi!

Ôi! Cái định mệnh. =__=

Qua đó tôi muốn nhắc nhở các bạn, nếu thốt ra cái gì cũng nhớ ngó quanh xem. Xem thử có con bạn thân ở đây không? Vì bạn thân luôn luôn là đứa phản bội mình trong mọi hoàn cảnh. Đôi khi chúng ta phải bỏ dây thần kinh não và nhục ở nhà là thế đấy. Trời ơi. Tôi nhục nhả quá mà, ai thấu lòng tôi. Hy ơi... cậu

đúng chất “Bạn thân thật có tâm!” =(((chẳng khác nào mình đang tự sỉ vả mình mà, mắt mắt, mắt mắt quá. Aaaaaaa.....

Thời gian qua. Máy tính Gián bị hỏng =(((mọi người thông cảm. Hoạt động lại bình thường nhé mọi người! Hiuhiu

6. Chương 6: Cậu Đèo Tôi Về Quán Nhà Cậu Với.

Còn nhớ hôm qua về nhà Trương Hy cứ dầy vò tôi về tên khốn Vũ Thiên Bảo.

Nào là... “Tại sao quen nhau?”, “quen như thế nào?”, “biết nhà cậu ấy không?”,... bla bla... khiến tôi không khỏi đau não mà hét to lên mới thôi.

Ngày hôm nay là chủ nhật, thời tiết khá đẹp nên tôi mang chiếc xe đạp ra đi giao hàng như thường lệ. Lan man trên đường bỗng trông thấy một gương mặt trông quen quen mà ôi sao xa lạ quá.

Cái người trông quen quen mà ôi sao xa lạ đó vừa thấy tôi đã dang tay chặn lại.

Tôi bực mình.

- Tránh ra. Không tôi tông cho tuyệt giống.

Người kia nghe nói xong thì gương mặt sáng láng chốc đã tối xầm.

- Nói gì đấy?

- Giờ có tránh ra không? Sáng sớm đã gặp. Đúng hãm mà.

Đột nhiên tên này giở trò xấu xa đưa tay bóp mồm tôi lại.

- Không được nói bừa như thế nữa đấy nghe không?

Tôi dấy dựa.

- ả ôi a, ôi i ề à ản ề.

(Tạm dịch: Thả tôi ra, tôi đi về nhà bán chè.)

Cái người đang bóp mồm tôi, bỗng phá lên cười lớn.

- Này tăng trệt. Cậu đang nói ngôn ngữ gì đấy?

- a... ả a...

(Tạm dịch: a... thả ra)

Nhìn gương mặt xấu xí méo mó do bị bóp mồm của tôi cười cho đã thì cuối cùng tên chết dẫm này mới buông tôi ra.

Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt căm thù. Nói thật thì lúc này tôi chỉ muốn băm hắn ra thành nghìn mảnh.

Nhưng muốn thì muốn thôi. Chứ bản thân tôi chưa có gan đó cho lắm. Tôi liếc xéo hắn. Đạp tở xe cái mạnh, leo lên. Nói cộc.

- Tránh ra cho tôi về.

- Ở về sớm vậy?

- Tôi còn về buôn bán, không có thời gian để đứng đây đòi co với cậu.

- Nhà cậu bán gì sao?

- Bán gì cũng không liên quan đến cậu. Tránh ra cho tôi đi. Bộ cậu không có công ăn chuyện làm hay sao sáng nhớn như vậy chứ?

- Không khí, thời tiết tốt nên tôi đi dạo... hay... là...

- Chuyện gì?

- Cậu đùa tôi về quán nhà cậu với.

Tôi nhìn tên này khó hiểu. Gì chứ? Tự nhiên đòi về nhà tôi. Cậu ta vẫn bình thường chứ?

- Sao lại nhìn tôi vậy? Đùa tôi về.

Lần nữa! Tôi được dịp há hốc nhìn hắn. Quái gì thế này. Tin đồn hắn không đi ăn quán ngoài, ngoại trừ dịp quan trọng phải ăn nhà hàng thì hắn không bao giờ và nó né vờ vác mặt vào hàng ven đường, thậm chí là quán nhỏ hay nhà hàng tầm thường.

- Tại sao chứ? Tại sao tôi phải đưa cậu ra quán nhà tôi. Sập nhà tôi trước nhà. Nhỏ và quê mùa. Cậu không nên tới thì hơn. Không lại bị báo chí đưa tin.

Gương mặt Thiên Bảo đột chuyển khó chịu rồi bay thẳng ra yên sau xe tôi ngồi.

- Nào! Đi thôi!

- Này cậu bị điên đấy à?

- Đã bảo đùa thì đùa đi.

- Nhưng mà cậu nặng lắm biết không?

Không gian đột nhiên im ắng lạ kì. Tầm hai phút thì tiếng của kẻ ngồi sau cười khúc khích phát lên.

- hahahahaaa...

- Này! Cậu cười cái quỷ gì thế?

- Hahaah. Tôi quên mất cậu có ba mét bẻ đôi và người như con kiến thế kia thì đùa nổi ai.

Gì đây? Chê tôi á. Tức nha.

- Chứ chẳng phải do cậu dài lều khều sao?

- Hầy! Cậu không cần nói tôi dài lều khều vậy đâu? Body tôi chuẩn thể cơ mà.

- Thôi thì cứ tạm cho là vậy đi. Rồi giờ thế nào?

- Cậu ra sau ngồi và chỉ đường đi. Tôi đùa cho.

Xong, hắn đứng dậy ra trước. Tôi cũng thuận ý ra sau ngồi mà chỉ đường.

Trời trong xanh. Ánh nắng dịu nhẹ phớt lỏi qua hàng cây xanh vắt. Trên con đường. Bóng dáng một nam, một nữ đi cùng một chiếc xe đạp. Đẹp tựa một tranh vẽ.

7. Chương 7: Đây Là Bát Chè Đậu Đen Ngon Nhất!

Đến nhà, tôi rụt rè xuống xe, còn chưa biết phải giải thích với ba mẹ tôi thế nào đây nữa. Cùng lúc ba tôi trong nhà đi ra quán, vừa thấy Vũ Thiên Bảo ánh mắt ba đã có chút khó hiểu.

- Đây là...

- Đây là Thiên Bảo bạn của con thừa ba.

Ba tôi gật gù. Nhìn Thiên Bảo nói:

- Chẳng mấy khi Diệp Hân nhà chú mang bạn về nhà, hầu như là không. Đây là lần đầu tiên đấy. Ngoại trừ Trương Hy là bạn gần nhà chơi với nó từ nhỏ.

Dạ vậy ạ. Cháu thật vinh dự nha.

Thiên Bảo nhìn tôi cười cười, tôi liếc xéo hắn rồi đảo mắt nhìn quanh.

- Mẹ đâu rồi hả ba?

- Đi chợ rồi! Hay là hôm nay cậu Thiên Bảo ở lại nhà chú ăn trưa nhé!

Nghe ba tôi nói tên hâm này mừng ra mặt.

- Ôi được thế thì tốt quá ạ.

Tức! Tôi thúc tay vào hông hắn, bặm môi.

- Ai cho cậu ăn chứ? Còn không mau về nhà đi.

Là ba cậu cho tôi ăn, hơn nữa nhà cậu buôn bán mà dao cứ đuổi tôi đi vậy hả?

Ba tôi đột nhiên cũng nói chen.

- Phải rồi đó con. Bạn bè con mà mời bữa cơm đã làm sao. Ba mời không phải con mời nên con không có quyền đuổi bạn đi nhé!

Nói rồi, ba tôi đi làm công chuyện. Tôi tức hừng hực mà chẳng giải quyết được gì. Đành ngậm ngùi bỏ đi. Một lát sau nhìn qua gang hàng đã thấy tên đó với ba tôi cười cười, nói nói. Thân nhau lắm sao? Thân nhau lắm hả???

Thiên Bảo cười cười nói nói với ba Diệp Hân rất vui vẻ thì đột nhiên ông đề nghị.

-Bảo Bảo! Cháu ăn chè không?

Cậu có phần hơi lúng túng, thật ra từ bé cậu đã cực kì ghét ăn chè, đặc biệt là chè đậu đen. Mỗi khi nhà cậu nấu người làm mang ra, một cậu sẽ trưng ra bộ mặt tức giận, còn hai là hất đổ luôn. Và ngay lúc này ba Diệp Hân nói gì cơ? “Cháu ăn chè đậu đen không?” Á?

- Cháu... cháu...

- không cần phải ngại đâu. Để chú múch cho.

Nói là làm, ông múch cho cậu một bát chè. Chỉ cần nhìn thôi thì Thiên Bảo đã mặt mày xây xẩm.

Cổ gấn mắt nhắm mắt mở, gượng gạo múch từng muỗng cho vào miệng một cách khổ sở mà lòng cậu như khóc ròng. Ông chú vẫn vô tư lự mà cười nói.

- Cháu cứ từ từ ăn nhé!

- Vâng

Thiên Bảo gật gật đầu tỏ vẻ thích thú lắm! Cậu tự cảm thấy mình diễn sâu nha!

Ông chú vừa lau tô, vừa nói phát ra.

Cháu biết vì sao nhà chú bán chè không?

- Dạ sao ạ?

- Vì lúc còn bé con bé Bối Diệp Hân rất thích ăn chè đậu đen. Cứ hay bày đồ hàng ra chơi trò bà chủ hàng chè. Thấy thế chú với mẹ nó mới mở một gang hàng chè. Lúc ấy nó thích lắm! Còn vỗ ngực tự xưng bà chủ nhỏ cơ.

- Thật thế ạ?

- Thật chứ!

Vừa cuối đầu dạ cậu vừa liếc mắt qua bóng dáng cô bé đang cúi hoa hồng mà mỉm cười tươi tắn. Không thể ngờ rằng Diệp Hân lại đáng yêu như vậy. Lại nhìn cuống bát chè, cậu hào hứng múch từng muỗng cho vào miệng. Chưa bao giờ cậu thấy bát chè đậu đen nào ngon như vậy! Đây là bát chè đậu đen ngon nhất!

8. Chương 8: Tôi Cần Công Lí.

Tôi không biết phải gọi cái cậu Thiên Bảo là gì trong khi cậu ấy cứ mặt dày ở lại nhà tôi ăn cơm trưa. Lúc mẹ tôi về trông thấy cậu ta thì bàng hoàng lắm! Vì trước đây chưa bạn bè nào về nhà tôi mà. Nhưng mẹ tôi sao cứ vui lạ thường. Ghét thật. Ba mẹ tôi cứ như là quý cậu ta lắm vậy một tiếng Bảo Bảo, hai tiếng cũng Bảo Bảo. Chưa kể cái cậu thiếu gia dở hơi đấy nữa! Vừa thấy mẹ tôi soạn đồ ra chuẩn bị gọt rửa nấu cơm thì vội chạy vào phụ ngay. Đúng là cái đồ chỉ biết nịnh nọt. Đồ đáng ghét nhất hệ mặt trời.

Liếc nhìn cậu ta một cái thậm tệ. Tôi lủi thủi bỏ đi ra chơi với mấy con... gà =”=. Quả thật tôi hết bạn rồi! Chu Trương Hy hôm nay có tiết sáng. Xem ra cũng hên cho cậu Vũ Thiên Bảo ấy. Có nó ở đây đảm bảo cậu ta sống không nổi.

Nói rồi tôi tự nghĩ đến viễn cảnh Thiên Bảo bị Trương Hy dần xé mà tôi cười điên dại. Ngưng cười cũng là lúc tôi phát hiện ra cậu Thiên Bảo xinh trai đứng trước mặt tự bao giờ.

- Vào ăn cơm thôi! Chín rồi!

Tôi thất kinh đứng nhìn cậu ta sững sờ. Là thật... cậu ta muốn ăn cơm là thật

- Còn chưa về nữa! Cậu ăn được cơm ngoài sao?

- Ô... ăn nhà cậu thì đã sao?

- Không! Không sao... thôi vào vào đi.

Tôi vịn vai, đẩy cậu ta vào. Đằng sau mặt mày cứ méo xệch lên. Và Dĩ nhiên là cậu ta, kể cả ba mẹ tôi cũng không trông thấy bộ dạng đó của tôi đâu nhé! Vì đó là gương mặt không một chút hoan nghênh hẳn.

- Hân Hân. Sao con không ăn đồ ăn?

Tiếng ba tôi cất lên hỏi tôi. Khi trông thấy tôi từ lúc ăn tới giờ chưa gấp lấy một miếng thức ăn.

Mẹ tôi cũng lên tiếng.

- Phải rồi! Hôm nay có bầu nấu với tôm. Món con thích ăn mà!

- Con... con...

- Cậu ăn đi chứ? Sao vậy?

Có tiếng vô duyên của ai đó nói hùa.

Vừa nói tên này vừa gấp con tôm bỏ vào chén tôi cười nham nhở. Cái khuôn mặt này! Thật muốn đập cho chết mà.

Hắn cứ cười, tôi cứ hằm, ba mẹ cứ tỏ vẻ không hiểu. Bốn người chúng tôi cứ như vậy hết bữa ăn.

Tôi dọn chén, toan rửa thì mẹ tôi bảo để mẹ rửa. Vào nhà chơi với Thiên Bảo đi. Không rửa chén ư? Tôi vui thật. Nhưng bảo tôi vào nhà chơi với tên đó, thà tôi chơi với cún còn hơn.

Vậy mà ông trời lại lần nữa trở trêu vô cùng. Ba tôi... cười ngọt ngào thủ thủ với tôi.

- Thiên Bảo phải về đi học thêm. Con chở thằng bé về nhé!

Quái hẳn có chân thì tự về đi chứ? Liên quan gì đến tôi.

- Cậu ta tự về đi chứ?

- Thằng bé có biết đạp xe đâu.

- Chắc. Đúng là loại công tử dở hơi mà. Có xe cũng không biết đạp. Đúng ănhại.

Tôi quả quyết.

- Không! Con không....

- Con gái...

Tôi lắc đầu nguây nguây. Không, không đời nào tôi chở hân về đâu. Nói rồi tôi hùng dũng bước về phía trước. Đi dắt xe....

Huhu. Có chết tôi cũng không dám cãi ba đâu. Huhu. Dắt xe ra tới cổng tôi ra dấu hiệu cho cậu ta ra. Thật chứ ánh mắt tôi bây giờ như muốn nhai luôn cái bản mặt xấu xa của cậu ta ấy. Tức chết mà. Mười hai giờ trưa. Phòng má, giường chân đạp chở cậu ta về. Ông trời ơi!!!! Công lí ở đâu chứ? Tôi cần công lí. Aaaaaaaa.....

9. Chương 9: Hôm Qua Về Ngủ Ngon Chứ?

Sáng sớm, Vũ Thiên Bảo đến lớp đã trông thấy Tuệ Duy đứng trước cửa, hơi ngạc nhiên đan xen chút khó hiểu, tuy vậy, cậu vẫn tiến lại gần.

Tuệ Duy vừa trông thấy Thiên Bảo đã cười tươi như hoa, má hơi ửng hồng một chút. Trông đáng yêu vô cùng.

- Anh Bảo.

- Có chuyện gì không?- Thiên Bảo nhàn nhạt.

- À... em...- đoạn cô bé đưa ra trước mặt Thiên Bảo một hộp cơm.- Đây là cơm chiên Chương châu em tự tay làm, anh có thể ăn không? Em đã làm cả buổi sáng đấy!

Thiên Bảo liếc nhìn hộp cơm cô bé đang chìa ra trước mặt mặt.

- Xin lỗi! Nhưng tôi không có thói quen ăn đồ bên ngoài.

Hộp cơm vẫn chơi vơi trên không trung, má Tuệ Duy lúc này đã đỏ chóa.

- Nhưng đây là tấm lòng của em, anh không thể nhận được sao?

- Tôi...

Thiên Bảo chưa nói hết thì cậu chợt nhìn thấy bóng dáng của Diệp Hân đang từ xa đi tới. Cậu bỗng im bật.

Tuệ Duy Khó hiểu ngẩng đầu lên, thấy cậu đang nhìn theo hướng kia, bất giác cô nhìn theo. “Nơi đó Là một cô gái. Không có gì đặc sắc!” Tuệ Duy suy xét.

- Anh Thi...

Cô chưa kịp nói hết câu.

- Nè tăng trật!- Cậu hét lên thu lấy sự chú ý của ai kia.

Giọng nói này “quá quen!” Diệp Hân khẽ đưa mắt nhìn. Rõ đúng! Là tên chết dẫm.

Thiên Bảo tiến lại gần chỗ Diệp Hân, cười đều hỏ.

- Hôm qua về ngủ ngon chứ?

“Hôm qua về ngủ ngon chứ?” Tên khốn này! Cô phòng má hì hà hì hục đèo hân về tận nhà giữa trời trưa nắng. Hân thì nặng như con voi mà giờ còn hỏi cô ngủ có ngon không? Đường nhiên là xương vớt riệu rã dẫn đến ngủ ngon rồi! Hỏi thế cũng hỏi, đang cố tình trêu cô đấy mà.

Diệp Hân khoanh tay, kênh mặt. Cô hất cằm hỏi.

- Ý gì đây?

Thiên Bảo mỉm cười.

- Đường nhiên là tôi quan tâm cô nên hỏi rồi!

- Không cần đâu nhé! Nhìn mặt cậu là tôi chỉ muốn động tay động chân thôi! Tránh xa tôi ra khi tôi chưa nổi điên nhé!

Nói rồi cô bước đi, Thiên Bảo cũng mặt dày chạy theo, tiếng hai người cãi nhau cứ thế văng vẳng bên tai của Tuệ Duy.

Tuệ Duy, cô vẫn đứng bất động nhìn theo. Thiên Bảo hôm nay làm sao vậy chứ? Anh ấy mà cũng có lúc cãi nhau với người khác sao? Còn chủ động bắt chuyện, xong đi theo cô ấy. Rồi tăng trệt nữa! Nghĩa là sao? Cô thoáng nhớ đến cái ngày cùng Thiên Bảo trong thang máy. Tiếng nói ủa về trong trí nhớ “Nhưng chắc chắn là tăng trệt!”

Bà Hạ Vy ngửa cổ lên trời than thở. Đúng lúc ông quản gia già, trên 60 đi đến.

Ông cung kính hỏi.

- Thưa Phu Nhân, bà có chuyện gì à?

Bà Vy thu cổ trở về, nhăn nhó nhìn ông quản gia, gương mặt thật đáng thương biết là bao.

- Ông nghĩ thử xem. Cuộc đời tôi chỉ có chồng với con, nhưng chồng thì cứ bận biệu với công việc, còn con thì tính tình lạnh như tiền. Bản thân tôi cô đơn quá phải không? Tôi khổ quá mà!

Ông quăm gia mỉm cười phúc hậu.

- Không phải đâu Phu Nhân. Cậu chủ không lạnh như tiền đâu ạ!

Bà Hạ Vy nhú mày.

- Nó mà không lạnh như tiền ư?

Ông quản gia chợt giương nụ cười nham hiểm, nói nhỏ nhỏ vào tai bà gì đó khiến đôi mắt bà bỗng nhiên trợn to, đến đoạn ông quản gia ngưng nói là lúc hai người tự tay vỗ đùi mình đen đét. Miệng cười hí hửng rêm mà cả căn nhà.

10. Chương 10: Thay Đổi Không Khí.

- Bối Diệp Hân._tiếng ngạc nhiên gọi tên tôi.

Tôi quay sang nhìn thì nhận ra thầy dạy toán, yaa... nam thần của tôi đây mà. Mấy hôm giờ không có tiết thầy, thật nhớ nhung nha.

Tôi lễ phép.

- Có chuyện gì hả thầy?

- Sao em lại ngồi dưới hóc này?

Trời đất, giờ mới nhận ra, ban nãy tên họ Vũ kia theo tôi dai quá. Tôi bức quá chạy thật nhanh rồi trốn ở hóc kho để nước khoáng, rồi không ngờ ngồi đây nghịch điện thoại mà quên bém chuyện đi về lớp luôn.

Còn bị thầy phát hiện nữa! Nhục nhã! Nhục nhã! Thật nhục nhã.

Tôi đứng phắt dậy cười gượng gạo.

- Em... em... thay đổi không khí?

Thầy trợn tròn mắt

- Thay đổi?

Không thể nói thật, mà nói dối cũng lằng xẹt thế này. Tôi cắn cắn môi dưới.

- Thì thường ngày em chơi ngoài ghế đá, chưa ai vào đây ngồi, nên em test thử, xem cảm giác thế nào.

Thầy nghi hoặc.

- Thật chứ?

- Tôi gật đầu lia lịa.

- Thật! Thật!

Đột nhiên thầy ôm bụng cười sặc sụa, vừa cười vừa thốt lên.

- Diệp Hân, em thật ngốc!

- Sao thế hả thầy?

- Có ai như em không chứ? Em thật ngốc.

Tôi mím môi, thật là... có cần xát muối trái tim nhau như vậy không chứ? Nhưng ngốc chuyện gì mới được. Không biết nha.

Tôi nhăn mặt.

- Thầy! Em ngốc gì hả thầy? Thử cảm giác thôi mà.

Thầy chỉ tay lên trán tôi.

- Trên trán em đang ghi chữ là nói dối.

Tôi sờ tay lên trán. Bắt đầu rịn mồ hôi.

- Có sao? Có ghi á? Em...

Lần nữa thầy ôm bụng sục sùi.

- Đấy! Thầy thử thôi. Không ngờ em ngây thơ dễ dụ như thế, tự khai mình nói dối luôn rồi! Cái đó gọi là không đánh mà khai nha.

Mặt mày tôi méo xệch.

- Thầy toán. Em...

- Hihi. Vậy nói tôi xem, em ngồi đây làm gì?

Đã đến đây tôi đành nhắm mắt, mắt mũi nói thật.

- Em trốn tên Vũ Thiên Bảo.

Thầy đột nhiên ngưng cười, nhướn mày hỏi.

- Tại sao em lại trốn cậu ta?

- Vì cậu ta cứ theo em mà bảo là đồ tăng trệt, thầy toán thấy có tức không?

Thầy gật gù tỏ ý đúng.

- Ai bị trêu ghẹo mà không tức hả em, nhưng sao em cứ gọi tôi là thầy toán vậy? Tôi có tên.

Tôi đỏ mặt, xấu hổ.

- Em... Thầy tên gì vậy? Quả thật em không biết.

Thầy mỉm cười, giọng nói có chút ầm ập.

- La Hữu Chí, tên tôi nhé!

Tôi ngẩng đầu nhìn thầy, phút chốc bị nụ cười kia làm cho ngây ngất.

Chờ bóng Diệp Hân đi khuất. La Hữu Chí đưa tay vỗ vỗ lồng ngực mình. Không hiểu tại sao mỗi lần đối diện với cô bé này là lần anh khó thở vô cùng. Tim cứ đập loạn xạ cả lên. Lẽ nào anh có tình cảm đặc biệt với cô bé chẳng?

Anh lắc đầu xua tan suy nghĩ. Tự nhủ rằng chắc không phải đâu. Tuy gặp nhau bốn lần, ba lần trên lớp và lần này. Nhưng nói chuyện chỉ có hai lần. Làm sao có gì khác ngoài cảm tình thầy trò, chắc do anh thấy cô bé giản dị mà chăm chỉ nên có ấn tượng tốt thôi.

Đột nhiên có tiếng con gái gọi anh.

- Anh Hữu Chí.

Anh theo tiếng gọi quay lại.

Là Tuệ Duy, cô em họ của anh.

Ba Tuệ Duy là em ruột của mẹ anh. Hồi bé anh và Tuệ Duy thường hay chơi chung, anh lại không có em gái nên thương Tuệ Duy như em gái ruột vậy. Cô bé có làm sao thì chắc anh cũng đau đớn không kém.

- Tuệ Duy. Em không vào lớp học sao?

Tuệ Duy nhìn anh nhăn nhó, đan xen chút nũng nịu.

- Thật khó chịu anh ạ!

- Sao thế này? Ai lại có thể làm cô em gái của anh khó chịu hả? Chắc tên đó cũng cao siêu lắm! Nói thử xem. Ai vậy?

- Là Vũ Thiên Bảo.

Anh ngạc nhiên.

- Sao lại là tên đó.

Tuệ Duy rưng rưng nước mắt. Giọng nói bồng nhọt ngào, uất ức.

- Em đã dậy thật sớm để làm cơm cho anh, vậy mà anh không chịu lấy thì thôi đi, còn làm lơ đi theo cái cô nào tầng trệt ấy.

La Hữu Chí chợt nghĩ đến Diệp Hân.

Anh đưa tay vỗ vỗ đầu Tuệ Duy dỗ dành, nhưng không hiểu sao lòng cảm thấy khó chịu lắm!

11. Chương 11: Mỗi Ngày Chúng Ta Sẽ Cùng Nhau Đi Học

Tôi có thể nói ngắn gọn thế này. Cuộc sống của tôi những ngày tháng gần đây cứ bị tên Vũ Thiên Bảo quấy rầy. Thấy bóng dáng hắn là bản thân tôi phải xách dép chạy tám ngàn dặm, trốn trốn, núp núp không khác một con trốn trại tâm thần sợ bị bác sĩ phát hiện là bao.

Chưa dừng lại ở việc quấy rầy tôi, hắn còn mặt dày đến tận nhà tôi ăn chè miễn phí. Đã ăn miễn phí thì thôi đi, còn bắt tôi đền về. Quái gì thế này? Tôi không quan tâm hắn đến bằng gì, nhưng đến bằng gì thì về bằng đó chứ! Sao cứ thích hành hạ người khác.

Tóm lại là tôi rất tức, rất bực. Cũng chẳng biết trút giận đi đâu, nên đành ầm ục mà ngửa mặt lên kêu trời, than rằng sao ông thật bất công. Nhưng trời xanh có thấu, có mà giúp tôi đâu chứ! Thế là tôi vẫn phải bị áp bức. Tựa như giai cấp tư sản áp bức giai cấp nông nô trong lịch sử nước nhà. Haizzz...

“Bối Diệp Hân”

Tiếng kêu thân thương, tiếng kêu quen thuộc, tiếng kêu mang đầy sự bồn chột. Không nhìn cũng biết nó phát ra từ cái mồm thối của tên tiểu tử nào đó rồi.

Tôi quay lại, miễn cưỡng nở nụ cười.

- Đại Thiếu Gia, cậu gọi tôi?

- Không gọi cậu chẳng nhẽ tôi gọi cún?

“Quác quác”

Tôi nghe được tiếng quạ kêu. Hắn nói tên tôi, rồi ví với cún. Ý hắn là nói tôi là cún. Cún ư? Là cún? Mà cún là chó đó! Á hóa ra là Chó!

Tôi trừng mắt

- Cậu nói tôi là chó?

Hắn lè lưỡi

- Cái đó là cậu tự nói nhé! Tôi không nói à nha!

Nham nhỏ. Tên khốn nạn này. Tôi không có lời để cãi vã với hắn nữa! Bao ngày qua tôi đã đuổi sức lắm rồi!

Tôi nghĩ là mình cũng nên đấu tranh công bằng rồi! Không thể chịu đựng thêm giây phút nào nữa! Ba mẹ tôi có quý hắn ra sao thì tôi cũng làm theo ý mình, không có chuyện là ba mẹ tôi không đồng ý được. Dù gì đó cũng là quyết định của tôi. Họ cũng nên tôn trọng.

Tôi hít hà lấy hơi. Nói đồng dạc.

- Này! Tôi nói cậu nghe nhé! Mong cậu đồng ý. Thiên Bảo này! nhà tôi không có giàu như cậu nên không được xe đưa đón, ngày ngày tôi phải đạp xe rất xa để đến trường. Cậu có thể đừng tự đến nhà tôi rồi bắt tôi đưa về được không? Sức tôi cũng là sức con gái, đạp xe nhiều tôi cũng đâm ra rất mệt mỏi. Huống hồ gì cậu nặng như con heo.

Nói xong, tôi đứng im chờ phản ứng.

Hắn gật gật đầu Miệng nói nhỏ.

- Cũng đúng ha.

Tôi có chút vui vui, hóa ra hắn cũng đồng ý, tên này dễ thương lượng ấy chứ.

Đang sung sướng như trên mây thì tiếng hắn dong dong bên tai.

- Cậu cũng có công đưa tôi về sau những buổi ăn chè nên tôi quyết định thế này! Mỗi ngày chúng ta sẽ cùng nhau đi học. Tôi sẽ kêu tài xế qua đón cậu đi đón cậu luôn. Vậy nhé!

Xong, hắn nhảy mất rồi đi. Tôi thì đứng như trời trồng.

Á! Tôi còn chưa kịp từ chối. Thú thật thì tôi đạp xe cũng quen rồi nên không mệt. Chỉ là cái cố để tránh hắn. Nhưng sao... nhưng sao... Chúa ơi! Trời ơi! Phật Tổ Như Lai ơi! Quán Thế Âm Bồ Tát ơi! Cuộc đời con... sao không ai cứu vớt vầy nè! Khóc không ra nước mắt mà! Những ngày tháng hạnh phúc của tôi ơi! Các cậu đang ở đâu? Hãy Quay về đi, quay về đi những ngày tháng hồi!!!

12. Chương 12: Cậu Không Cho Tôi Ăn Tôi Mách Mẹ Cậu!

Thường ngày tôi xuất hành tại nhà là sáu giờ, nhưng vì hôm nay không giống hôm qua nên năm giờ sáng tôi đã dắt xe ra tới ngõ.

Mẹ tôi dậy sớm nấu chè, vừa trông thấy tôi đã ngạc nhiên hỏi:

- Con đi học gì mà sớm thế?

Tôi không thể nói sự thật, cũng không thể nói dối, đang trong trạng thái luống cuống thì có tiếng nói vọng lại phía sau.

“Dạ cháu chào cô.”

Mẹ tôi được phen ngạc nhiên tròn tròn mắt.

- Thiên Bảo. Cháu đi đâu sớm thế?

Người được xưng tên kia đưa tay gỡ đầu, cười híp cả mí. Tự nhiên đáp:

- Sáng nay Hân Hân và cháu hẹn nhau đi học.

Mẹ tôi quay ngoắt nhìn sang tôi. Chân tôi thì đã bị đông cứng từ bao giờ. Tôi với hân hẹn nhau đi học? Kịch bản đâu ra thế này?

Đưa tay véo véo má thử mình có đang trong cơn ác mộng khi ngủ không? Cảm giác mảng thịt bên má bị nhéo đau điếng. Tôi mới khẳng định được mình đang trên thực tế. Không phải trong cơn ác mộng.

Tôi hoàn hồn, liếc nhìn tên Thiên Bảo. Nghiến răng trèo trẹo. Bắt đầu nói. Từng lời tôi nhả qua kẽ răng còn mang theo tiếng ken két vì nghiến.

- Cậu này! Công nhận nội tâm cậu phong phú thật đó. Tôi có hẹn đi học với cậu là khi nào? Sao tôi không nhớ! Lẽ nào tối cậu ngủ mơ rồi sáng chạy đến tìm tôi?

Thiên Bảo đưa tay gõ nhẹ vào đầu tôi.

Tôi rít lên.

- Cậu...

Chưa nói hết lời đã bị hân bịt miệng.

- Cậu có phải nảo cá vàng không? Mới hôm qua đã quên rồi!

Mẹ tôi từ nãy đến giờ im lặng đứng xem, chợt lên tiếng.

- Diệp Hân đáng trí lắm! Nó hay quên. Từ bé đã thế.

Ắc. Mẹ ơi! Mẹ nghĩ sao nói vậy ạ? Đúng là con hay quên thật! Nhưng chuyện này chắc chắn là con không có hứa hẹn với hân mà!

Tôi ôm đầu đau khổ. Chưa nghĩ ra cách giải quyết thì đã nghe mẹ tôi xúi.

- Đi học đi các con. Sáng nay Diệp Hân chưa ăn sáng nên phiền Thiên Bảo cho bạn ăn sáng luôn nhé! Hôm qua cô nhờ con bé mua đồ thừa tiền nó chưa trả cho cô đâu. Hai đứa lấy tiền đó ăn đi.

Tôi nhìn mẹ đau xót. Mẹ ơi! Sao mẹ ngây thơ quá vậy? Mẹ không biết tên này giàu cỡ nào đâu! Cậu ta mà cần số tiền hai mươi lăm nghìn đồng đó của mẹ để đi ăn sáng mà còn bị chia làm hai phần ư?

Còn đang ngẫm nghĩ thì tôi đã bị tên đáng ghét này lay lay. Hân nở nụ cười gian xảo rồi đến yên sau xe tôi ngồi. Hài hơn nữa là đập đập tay lên yên trước phấn khởi.

- Diệp Hân! Ngồi lên đưa tớ đi đi.

Cười mếu máo nhìn mẹ. Mẹ tôi hất mặt bảo đi. Nhắc từng chân leo lên xe đạp mà lòng tôi như bị dày xuống mười tám tầng địa ngục. Phải chăng kiếp trước tôi ở quá ác? Hay là mắc nợ hân? Để giờ như thế này đây? Bi thương quá! Bi thương đến chết mất.

không khí im lặng từ lúc ra khỏi nhà đến giờ. Tôi với hân không ai nói với ai lời nào.

Được một lúc, hân chợt nói vọng lên tôi.

- Chúng ta đi ăn sáng thôi!

Nghe hân nói tôi chợt thấy buồn cười.

- Cậu nè! Cậu là Đại Thiếu Gia cơ đây. Một bữa sáng phải tốn ít nhất là mấy trăm ngàn. Tiền thừa của mẹ tôi có hai mươi lăm nghìn thôi! Tức là mỗi người mười hai nghìn năm trăm đồng. Liệu như thế cậu còn muốn ăn sáng?

Tôi cứ đinh ninh nghĩ rằng khi nói vậy xong, hân sẽ lắc đầu ngán ngẩm không ăn nữa! Nào ngờ...

- Thì chúng ta đi ăn bánh canh vĩ hê. Mười nghìn một tô thôi mà!

Tôi giật mình. Không tin vào tai mình nữa.

- Cậu...

- Cậu gì chứ! Tiền đó là mẹ cho chúng ta, phải cùng nhau ăn để mẹ không buồn! Hiểu chưa? Cậu không cho tôi ăn tôi mách mẹ cậu! Lúc đó cậu chết chắc.

Sắc mặt tôi lúc này tái xanh. Mẹ tôi quý hân biết tin tôi bỏ đói hân thế nào cũng phanh thây tôi. Chưa kể đến bố tôi nữa! Nghĩ đến đây tim đập chân rung. Cầm đầu cầm cổ mà lao thẳng vào hàng bánh canh dì năm cây dừa...

13. Chương 13: Là Khi Đó Cậu Đang Nằm Mơ!

Sở dĩ nói hàng bánh canh dì Năm Cây Dừa là vì dì bán tên Năm, ngày xưa nhà trồng dừa nhiều quá nên đặt Năm Cây Dừa. Tôi chợt nghĩ Năm Cây Dừa thì đáng lí ra nên bán bún chứ. Thế thì hợp hơn. Bún Cây Dừa. Haha. Lúc ấy hiệu bún Cây Dừa không chừng đến mời bà ấy quay quảng cáo cũng nên.

Đến đây thôi! Ta quay lại câu chuyện chính.

Vừa thôi ngừng xe hân đã nhảy phắt xuống. Ung dung tiến lại bàn ngồi. Còn không thềm kéo ghế cho tôi nữa.

Tự mình dựng xe xong đi đến. Tôi gọi hai tô bánh canh, rồi còn lau đĩa đưa cho hân. Các bạn đừng nói tôi đại trai, chỉ là tôi không muốn chiến tranh ẩu đả lại xảy ra nơi người ta buồn bán thôi.

Tên Vũ Thiên Bảo vừa thấy dì Năm bê hai tô bánh canh ra bàn mắt hân đã sáng rõ, tâm trạng phấn khích hệt như đứa trẻ được cho kẹo.

- Tôi chưa ăn cái này bao giờ.

Hân dứt lời, tôi vô cùng bàng hoàng. Bánh canh mà chưa ăn? Liệu hân có phải là người Việt Nam?

Dần trấn tĩnh được, tôi nhẹ giọng.

- Cậu nói bé thôi! Người ta nghe lại cười vào mặt cậu.

- Sao thế?

Tên này! Hân hỏi quá đỗi vô tư kiểu như món này chưa ăn là không gì lạ ấy. Thật ngốc nghếch. Máu trong người tôi bắt đầu sôi sục.

Tôi gằng từng chữ qua kẽ răng.

- Tại vì cậu giàu quá! Người như chúng tôi. Không biết bánh canh chỉ có thể là châu Phi đến hoặc đến Việt Nam bằng đĩa bay.

Mặt hân bỗng chốc đỏ lựng. Không luyên thuyên nữa! Cầm cuối ăn. Nhưng cực kì hài. Hân ăn bằng đĩa. Tôi ôm bụng cười ngoặt ngoẹo. Nhìn gương hân vô tội như ngán lệ nhìn mình. Tôi bất giác trỗi lên một lòng yêu thương động vật vô bờ bến. Rũ lòng thương hại mà dạy hân ăn bánh canh bằng “muỗng”.

Chúng tôi nhanh chóng kết thúc buổi ăn sáng. Đến trường, lúc cuống xe hân còn nói món bánh canh ngon quá! Nhất định mai phải ăn nữa! Còn nói tôi ngày mai lại đợi hân nhé! Xong đi một mạch qua dãy A, tôi đứng đó. Chỉ thế không bóp vụn xương hân không thôi!

Tôi chăm chú vào quyển sách Toán, Trương Hy nhảy nhót lại gần tôi. Kéo kéo cánh tay. Nũng nịu nói.

- Hân Hân.

Tôi đáp trả, nhưng không nhìn.

- Có gì?

Con nhỏ đưa tay xoay xoay lọn tóc mai bên má. Ngây thơ hỏi tôi.

- Hân! Cậu nghĩ sao về tình yêu chân thành?

Ắc! Đột nhiên tôi giật mình. Hôm nay con nhỏ này sao thế? Hỏi người không kinh nghiệm như tôi ư?

Mà thôi! Đã muốn hỏi thì tôi sẽ trả lời. Tôi gấp sách xoay người lại ra dấu hiệu cho nói ngồi xuống đất. Trương Hy cũng nghe lời quỳ sấp xuống, ôm chân tôi cung phụng. Như cung phụng Đường Kim Hoàng Hậu.

Tôi cúi người, đưa tay vuốt vuốt tóc nó. Cát giọng ngọt ngào.

- Hy Hy.

- Dạ Hy Hy nghe ạ!

- Hy Hy nè! Cậu biết không? Có một chàng trai mà khi hình nền điện thoại anh ấy là hình cậu, khi anh ấy có thể tùy ý ném điện thoại giao cho cậu, khi anh ấy giới thiệu cậu với tất cả bạn bè của anh ấy, khi anh ấy nắm chặt tay cậu không buông trước cô gái có tình cảm đặc biệt với anh ấy, khi mỗi lần ra ngoài anh ấy đều nói với cậu đi đâu và làm gì, khi tất cả người quen của anh ấy đều biết cậu là một nửa của anh ấy, khi đi qua đường anh ấy vẫn nắm chặt tay cậu không buông, khi thấy bộ dạng xấu xí nhất của cậu, thậm chí nhất của cậu mà vẫn không chê cậu, khi anh ấy vì cậu mà cuối đầu nhận lỗi, khi anh ấy luôn nhường nhịn sự trẻ con ương bướng của cậu, khi cậu buồn bã anh ấy luôn mua thật nhiều đồ ăn ngon và lặng lẽ kể bên đỡ dành cậu, khi anh ấy có thể vì cậu mà vứt bỏ tất cả. Là khi đó cậu đang nằm mơ!

Dứt lời, tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo. Trương Hy bị tôi tát gáo nước lạnh vào mặt thì mặt mày sớm đã méo xệch. Uất ức đứng dậy đập cửa bỏ về luôn! Haha con nhỏ là thế. Dối thì dối chứ qua ngày mai lại bình thường ấy mà!

Tôi quay lại mở sách tiếp tục học. Cơ mà nhớ lại vẻ mặt ban nãy của con nhỏ mà cười không ngậm được mồm! Hahaha.

14. Chương 14: Mãi Yêu

TẠI VŨ GIA

“Thiên Bảo. Con đâu rồi?”

Bà Hạ Vy vừa ôm một mớ hoa giấy vừa rú hét gọi tên cậu quý tử.

Chẳng mấy chốc đã thấy cậu quý tử đứng trước mặt bà. Dựa vào tường, khoanh tay nhíu mày nhìn mẹ già.

- Con còn đứng đó. Không giúp mẹ đi. Tết nhứt tới nơi rồi!

Thiên Bảo nhìn mẹ lườm.

- Đã bảo để đó con mang giúp cho. Tự nhiên mẹ mang làm gì. Giờ than vãn.

Nói rồi cậu lại gần đưa tay đón lấy mớ hoa trên tay mẹ. Đi thẳng vào trong.

Lúc này bà Hạ Vy đứng nheo mắt nhìn theo, miệng chữ lằm bằm.

Đang suy nghĩ thì tiếng Thiên Bảo gọi bà.

- Mẹ.

Ngẩng đầu lên nhìn, bà nhẹ nhàng đáp.

- Chuyện gì thế con?

- Bố đâu rồi!

- Chi vậy con? Bố con đến công ty rồi!

Thiên Bảo gạt đầu tỏ vẻ hiểu. Đột nhiên bà cảm có chút mùi vị của nụ cười gian.

Cậu đi thẳng, đưa tay vẫy gọi mẹ vào. Bà theo đó đi vào.

Cậu đưa mẹ đến căn phòng làm việc của bố mình dưới hầm. Mặc khuôn mặt mẹ ánh lên vẻ khó hiểu hỏi đủ điều thì Thiên Bảo vẫn im lặng.

Đối với bà thì Bản tính cậu là thế. Chẳng bao giờ nói nhiều.

Càng lúc bà càng thấy có gì đó là lạ. Chợt nhận ra từ bao giờ bà đã bước vào lối đi cấm đầy nến và hoa hồng. Rồi Vũ Thiên Tường- chồng bà từ đâu xuất hiện, đứng giữa trái tim nến. Trên tay ôm một đóa hồng. Cười đều trả.

” Happy birthday bà xã.”

Bà giật thót. Chắc... hình như bà quên ngày sinh nhật của mình là hôm nay. Trời. Xúc động nha. Không ngại ngần không thẹn thùng càng không nề mặt cậu thanh niên nò ở đó, bà lao vào ôm bố Thiên bảo. Quay sang Thiên Bảo đã thấy cậu cười híp mắt. Vốn dĩ đối với mẹ cậu thì cậu cực kì ít cười như thế. Nên giờ thấy cả hai vợ chồng bà vừa bất ngờ vừa thật hạnh phúc.

Tiếp đó. Ba người ôm nhau chụp một tấm ảnh Sau đó đến khâu cắt bánh kem. Đó là một buổi tiệc nhỏ nhưng thật sự ấm cúng.

Xong xuôi ba người về phòng. Bà Hạ Vy để chồng về trước, sau đó có ghé qua phòng Thiên Bảo, trông thấy Thiên Bảo đang đứng xoay lưng với mình nên không nhìn thấy bà.

Điện thoại thằng cậu đúng lúc có tin nhắn. Bà vô tình đọc được.

Là tin nhắn từ Tầng Trệt.

Tuy không biết cái người tên tầng trệt là ai, nhưng vẫn cố nheo mắt nhìn.

” Vũ Thiên Bảo. Nếu như cậu muốn sống thì làm ơn xin giáo viên chuyển đi chỗ khác. Đặc biệt là đừng kím có qua quán nhà tôi ăn chè đậu đen nữa! Ăn hoài không ngán á? Nghe cho rõ đây. Khôn hồn thì đọc lại nội dung trên một lần nữa!”

Bà Hạ Vy như không tin vào mắt mình nữa.

Chè đậu đen ư? Cậu đâu thích ăn cái đấy. Từ bé cậu đã ghét chè lắm. Mọi khi nấu ra cậu vẫn không ăn, thế mà sao mặt dày đến nhà con bé nào ăn thế này. Rồi cả cái hàng động cắn cắn môi, vò đầu vui sướng của cậu nữa! Sao qua được người có tàn đầy kinh nghiệm như bà đây chứ? Nghĩ rồi cười tủm tỉm. Tiện thể cậu chưa biết gì bà vội lên ra khỏi phòng. Vừa đi vừa ngán nga.

Ắc. Phải kể chuyện này cho anh xã bà mới được.

Nghĩ rồi bà chạy thật nhanh. Miệng không ngừng kêu to,

“Anh xã ơi!!!!!!”

Gừm....

Tôi phải gừm lên vì chờ đợi.

Tên Vũ Thiên Bảo xấu xa. Tôi vừa gửi tin nhắn cho hắn để cảnh cáo, không biết tỉ lệ thành công là bao nhiêu. Nếu số tôi may mắn thì thoát được hắn, còn xúi quẩy thì em là... sống không bằng chết.

Lăn qua, lăn lại, lăn tới, lăn lui.

Tôi bực mình ngồi xổm dậy. Bóp chặt chiếc điện thoại trong tay mà nghiêng rằng trèo trẹo.

Tên diên này, sao chưa trả lời chứ!

Sự tức giận hòa lẫn sự mong đợi. Cuối cùng tiếng tin nhắn cũng không phụ lòng tôi mà reo lên.

“Ting”

Tôi như vớ được vàng, vội vã chụp đưa chiếc điện thoại lên tầm mắt.

Đúng là tin nhắn của hân. Nào xem nào. Để tôi xem tôi uy hiếp thế. Hân còn gan trả lời thế nào.

Ấn nút mở tin nhắn. Một dòng chữ rõ ràng hiện ra trước mắt.

“Tôi không đến e là có người nhớ đến phát khóc! Vậy nên vì thương hại ai đó. Tôi vẫn sẽ tiếp tục đến. Mãi yêu :*”

15. Chương 15: Tôi Thích Cậu!!!

“Ghét của nào trời trao của đó” Chẳng phải đó là câu mọi người vẫn thường truyền tai nhau hay sao? Nhưng bản thân tôi thì chưa bao giờ tin các bạn ạ! Tư tưởng của tôi chính là... Đã ghét rồi thì không để ý, đã ghét rồi thì không tiếp xúc, đã ghét rồi thì không quan tâm, đã ghét rồi thì chẳng có cảm tình nổi. Ấy là tôi nghiệm ra một điều tôi có ghét của nào đi chăng nữa thì ông trời cũng đừng hòng mà trao tôi. Người tôi ghét có đập đổ tôi đi chăng nữa thì tôi cũng cố mà bỏ chạy. Suy cho cùng đã đến lúc tên “cẩu tạp chủng” kia biến mất khỏi tầm nhìn tôi rồi nhỉ?

Gồng tay đưa cao, thu hết can đảm, bờ môi mím lại. Tôi nhất định, nhất định sẽ cố hết sức.

~~Ing

Tiếng đồng hồ kêu. Hình như đến giờ tên đó đến rủ tôi đi học rồi!

Đúng như linh cảm, từ xa bóng dáng hân đã nhấp nhôe trong tầm mắt.

Tôi nghe tiếng tim tôi đập nhanh.

- Bối Diệp Hân.

Tiếng kêu yêu dấu miễn phí điệu cười thân thương.

Tôi cười khỏ, chính thức là tôi cười khỏ đấy ạ. Chợt nhớ dự tính của mình, tôi mặc chóng lấy lại tinh thần ngay. Phút chốc đã vô cùng hùng dũng.

Tôi hắng giọng.

- E hèm! Vũ Thiên Bảo, những gì tôi nói hôm qua cậu còn chưa thông?

Nói xong, tôi chăm chú quan sát thái độ của hân.

Hân đơ một lúc rồi trở lại vẻ mặt nham nhở ngay.

Đột nhiên vươn tay kéo tôi ngã vào lồng ngực. Tôi bị hành động xa lạ này làm cho bờ ngõ xen lẫn bối rối tột cùng.

Cảm giác này là gì sao lạ lắm thế nhỉ? Ồ... nhưng tiếng gì kêu thế này. A! Tiếng tim hân! Sao mạnh thế này?!! Tôi nghe rõ luôn ấy... ơ... ơ...

- Hân Hân

Thiên Bảo đột nhiên gọi tên tôi. Tiếng kêu nhẹ nhàng trầm bổng.

Tôi lúc này thật khó thở, loại cảm giác này. Tôi chưa trải qua bao giờ.

- Hân Hân- Hân tiếp tục gọi.

Tôi ập ứng.

- G..gi...gi...?

- Tôi thích cậu!!!

Đùng. Đùng. Đoàn. Đoàn.

Cái quái gì thế này! Không phải là đêm giao thừa vậy tiếng pháo phát ra từ đâu chứ? A! Hay là tôi đang mơ?

Lập tức tôi vùng ra khỏi vòng tay hắn. Đưa tay tự vả vào má mình bôm bốp.

Thiên Bảo vội vàng giữ tay tôi lại. Sắc mặt lo lắng hỏi.

- Cậu đang làm gì thế? Bị sao vậy?

- Tôi đang mơ... tôi đang mơ... tôi đang mơ đúng không?!

- Cậu không mơ. Là sự thật.

- Chẳng phải... chẳng phải cậu ghét tôi lắm sao?

- Điều gì khiến cho cậu nghĩ như thế?

- Cậu luôn tìm cách hành hạ, làm khó tôi!

- Đồ ngốc không phải vậy đâu.

Tôi cười già lã. Đến lúc này tôi vẫn lu mờ tột cùng.

- Haha. Là mơ thôi. Haha.

Thiên Bảo bực dọc.

- Được rồi! Đã đến mức này tôi sẽ chứng minh cho đồ ngốc cậu thấy cậu không phải mơ.

Nói rồi cậu ta dần dần cuối đầu. Mỗi lúc một gần, gương mặt mỗi lúc càng phóng đại trước mắt, hơi thở cũng phà phà vào mặt, vào môi tôi.

Tôi lấy gồng, nhắm chặt mắt. Trái tim bất giác rung lên.

16. Chương 16: Chúng Con Đang Hẹn Hò.

“Hai đứa đang làm gì vậy?”

Bực!

Tiếng dây thần kinh tôi đứt ra thành mảnh. Là tiếng mẹ tôi. Trời ơi!

Tôi mở mắt, quay lại nhìn mẹ.

Mẹ tôi tiến lại gần.

- Hai đứa đang định hôn nhau đó ư?

Bực!

Tôi nghe tiếng dây thần kinh Thiên Bảo đứt theo.

Tôi đỏ mặt, luống cuống giải thích.

- K...kh...không phải như mẹ nghĩ đâu.

- Chứ...

Mẹ tôi chưa nói hết câu, tiếng ba tôi cũng từ đâu vọng lại.

- Chuyện gì thế em?

Chết! Khốn nạn! Huhu. Cái sự tình gì thế này! Trời ơi! Chúa ơi! Người cứu sinh linh bé nhỏ tội nghiệp như con đi. Xin người hãy nói với họ tất cả là hiểu lầm! Tất cả không giống như họ nhìn thấy! Xin người đó!

- Chúng con đang hẹn hò.

Quan quá!

Lũ qua đen bay ngang qua đầu.

~ Vũ Thiên Bảo. Hấn vừa nói gì cơ?

Tôi đưa con mắt hình cái trứng nhìn hấn.

- Thiên Bảo...

- Thưa cô chú. Chúng con đang hẹn hò. Mong cô chú đồng ý cho chúng con. Chúng con hứa sẽ yêu đương “Trong sáng ạ!”

Tôi:

Ba mẹ tôi nhìn nhau:....

Một lúc sau

~ Khi đã vào nhà ngồi tử tế vào ghế đối diện ba mẹ tôi hoàn chỉnh. Bố tôi bắt đầu hỏi.

- Hai đứa hẹn hò từ khi nào?

Thiên Bảo cười cười.

- Dạ được một thời gian dài rồi ạ!

A~ Nói dối không chớp mắt, tôi với hấn, đã gặp nhau được bao lâu? Mà nói như thế...

- Thôi được. Ba mẹ không cấm hai đứa, nhưng nhớ những gì mình nói đấy! Hãy yêu đương một cách trong sáng. Giờ thì đi học đi.

Mặt mày tôi lúc này méo sệch, khóc không ra nước mắt. Biết là giải thích không ai tin, mà phóng lao cũng phải theo

Lao, nên... tôi cố chịu đựng. Tất cả cũng là do hấn, nếu hấn không định cắn môi tôi thì đâu đến nỗi này. Tôi thật sự muốn hét lên cho ba mẹ tôi biết rằng tên này là một kẻ xấu xa. Lúc đó vì hấn ghét tôi nên muốn cắn môi tôi trả thù chứ hấn chẳng phải bạch mã hoàng tử trong truyện tranh mà đi hôn con bé lọ lem như tôi. Huhu. Thật đau lòng. Tôi biết sở dĩ hấn nói thế là cũng không còn cách nào. Hấn là sợ ba mẹ biết hấn có ý định mưu sát con gái họ nên mới dùng lí do tôi với hấn hẹn hò. Tên sảo quỷ! Tên ranh ma. Tôi hận kẻ như hấn. Hận tới cùng. Aaaaaaaaaaaaaaaaa . (=.= Tui lạy bà đó. Anh tui ranh ma thật nhưng bà suy diễn quá rồi! Quái nào anh ấy muốn giết bà. Đúng là mẹ con gái điên mà.)

Vậy là kể từ buổi sáng đó tôi trở thành bạn gái của Vũ Thiếu Gia. Dần dần cả trường đều biết. Tôi đi đâu, làm gì cũng bị nhìn, bị soi, bị mói thật khó chịu. Ấy thế mà chưa là gì với những cực hình của tên Vũ Thiên Bảo đâu. Hấn ta dạo này còn tham gia CLB bóng rổ gì đấy! Bề ngoài người ta nhìn vào nói “chúng tôi thật hạnh phúc. Yêu tôi Thiên Bảo thay đổi rõ rệt, nay còn tham gia CLB của trường!” Nhưng họ không hề biết rằng tất cả những điều đó là ánh trăng lừa dối. Sự thật là bắt tôi giữ đồ như một con Osin cao cấp mà thôi! :(((

Thấm thoát cũng một tháng trôi qua. Tháng vừa trôi qua đó là tháng tết. Tôi và tên Vũ Thiên Bảo cũng có những ngày lễ tết nguyên đán rất vui vẻ. E hèm... chẳng hạn như xem pháo hoa, đi lễ chùa, đi ăn bla...bla... kể ra thì dần dần tôi cũng thấy không còn ghét hấn nữa! Vì sự quan tâm, chăm sóc của hấn đối với tôi mỗi lúc càng chu đáo, sâu sắc... làm tôi... chuyển sang mến lúc nào chẳng hay luôn. Haha

17. Chương 17: Là Phu Nhân. Bà Ấy Tìm Cậu!

Không lâu sau đó Chu Trương Hy cũng biết chuyện của chúng tôi. Con bé tỏ ra ghen tỵ không thôi. Nhưng đường đường cũng là một Chu Trương Hy có bản tính mê trai. Nó ngay lập tức luyên thuyên với tôi rằng muốn nhờ Thiên Bảo giới thiệu cho nó vài cậu ấm. Thật hết nói nổi mà! Đúng như người ta nói là gian sơn thì khó đối, bản tính thì khó dời. =.=

Một hôm, tôi đang ngồi thu lu trong lớp thì Á Lâm- Cô bạn lớp trưởng xồng xộc chạy vào đứng trước bàn tôi mà thở hổn hển.

Tôi ngạc nhiên. Á Lâm vốn tính tình ôn hòa, nay sao lại lè lưỡi mà thở như... à mà thôi! Tôi lên tiếng hỏi.

- Á Lâm hôm nay cậu sao thế?

Á Lâm đưa tay chỉ ra ngoài cổng trường, nói giọng mất giọng có.

- P...Phu...Phu N..Nhân... ti... tìm cậu...u

- Hả?!!

Á Lâm thở lấy hơi, nói lại lần nữa.

- Là Phu Nhân. Bà ấy tìm cậu!

Tôi chưa hiểu.

- Ai cơ?

Á Lâm hét lên.

- Vũ Phu Nhân. Lâm Hạ Vy. Bà ấy tìm cậu.

- Hả?!!!

- Hả gì mà hả. Ra lệ đi. Bà ấy đợi cậu ở trước trường. Không mau ra học sinh bu lại thì khốn!

Dứt lời. Á Lâm cầm tay tôi kéo đi.

Hai mắt tôi mù tịt. Vốn từ sớm trong đầu tôi đã hình dung ra được Vũ Phu Nhân là một người phụ nữ sắc sảo và vô cùng lãnh cảm, quyền lực. Vì như thế mới xứng với Vũ Lão Gia, người đàn ông trong truyền thuyết.

Tôi cũng mừng tượng ra được lí do bà ấy đến tìm tôi. Chắc cũng giống như những bộ phim truyền hình. Bà ấy đến bắt buộc tôi rời xa Thiên Bảo, nếu không thì sẽ ném tiền vào mặt hoặc đe dọa. Bằng tất cả mọi thủ đoạn phải tống được tôi ra khỏi cuộc đời cậu ấy.

Bao ngày yêu Thiên Bảo tôi đều nghĩ đến lúc này, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như thế.

Chẳng mấy chốc đã đến trước chiếc xe hơi sang trọng. Á Lâm gõ gõ cửa nói gì đó vào trong chiếc kính đen huyền. Cánh cửa xe bỗng mở ra.

Bên trong một người phụ nữ vươn tay ra kéo tôi vào.

Tôi bị kéo vào ngồi thẳng trên ghế. Lắm lét nhìn dáo dác.

Cánh cửa đóng lại.

Chiếc xe chạy đi.

Tôi im lặng, đan tay vào nhau, cắn chặt môi. Không dám nhìn Vũ Phu Nhân lấy một lần.

Bỗng tiếng nói vọng lên.

- Đừng sợ ta thế chứ bé cưng!

Ồ. Tôi tròn tròn mắt. Không phải câu đầu tiên bà ấy nên nói à “Cô biết tôi là ai không? Hay cô nghĩ cô là ai mà dám quyến rũ con trai tôi chứ!”

Bà tiếp lời.

- Không cần sợ ta vậy chứ! Sớm muộn gì cũng là mẹ chồng cháu.

Tôi chẳng biết hiện tại mình rơi vào đâu nữa. Hoàn toàn mất tri mất giác.

- Cháu... Cháu...

Bà làm ra vẻ hờn dỗi.

- Thằng bé Thiên Bảo này thật là, có người yêu chẳng nói gì với ta cả. Thật muốn giận dỗi chết mà!

Rồi bà đột nhiên nắm lấy nắm tay tôi.

- Cháu nói xem! Ta có nên giận thật không đây?

- Cháu...

- Ta đã nói rồi cháu cứ tự nhiên. Đúng là một con bé dễ thương. Ta thật sự thích con mà.

Tôi ngược mắt lên nhìn.

Trước mắt tôi là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, nét mặt hiền hòa có hòa lẫn chút ương bướng. Chút tinh nghịch trẻ con.

Bà nhéo má tôi, nũng nịu.

- Ôi đúng là một cô bé dễ thương. Bảo bố nhà ta thật có mắt nhìn mà!

Sau đó tiếp tục luyện thuyên, tự truyện một cách thật hồn nhiên. Kể từ lúc Thiên Bảo còn bé tí tới đi học mà lạnh lùng gì đó. Bla bla. Mặc tôi ứ ớ không hiểu gì luôn.

18. Chương 18: Anh Xã. Đây Là Con Dâu Của Chúng Ta Đây!

Đỗ các bạn sau vụ tự truyện một cách hồn nhiên thì Quý Phu Nhân Hạ Vy làm gì nào? Làm gì các bạn biết không? Bà ấy đưa tôi về Vũ Gia đó trời ạ!

Thật tình hồi lúc trước tôi đeo Thiên Bảo về thì chỉ dừng lại ở cổng thôi. Tôi biết được sự đồ sộ của nó. Nhưng hôm nay bước chân vào tôi mới thật sự biết được sự đồ sộ của nó là như thế nào. Quá bự. Quá đẹp. Quá quá quá khủng.

Bà nắm tay tôi đi trên nền gạch hoa loại đất tiền trải từ cổng vào cửa, một cách...thật thắm thiết. Thôi thì các bạn cứ tưởng tượng như chú rể nắm tay cô dâu đi he!

Vào trong nhà, tôi như không tin vào mắt mình nữa. Từ cái đèn chùm, bộ bàn ghế, viên gạch, vách tường,... đều được chạm khắc thật tỉ mỉ và tinh xảo. Nói nhỏ nghe thôi. Ba mẹ tôi có bán chè mấy chục năm cũng chắc gì mua được một cạnh đèn đó, nói gì đến một chùm. =.=

Chúng ta quay lại vấn đề Quý Phu Nhân. Lúc này đã đưa tay véo véo má tôi.

- Con bé này! Ngơ ngơ gì chứ! Sớm muộn gì cháu cũng ở đây.

Như nghĩ ra gì đó, mắt bà chợt lóe lên.

- A! Hay là... con học hết năm nữa cũng đủ 18 tuổi rồi! Hay là... hay là... nghĩ đến chuyện cưới sinh đi.

Ắc! Sặc nước miếng! Oái oái. Gì mà cưới sinh chứ! Tôi đâu có nói muốn cưới. Định chu mồm nói tôi chưa muốn cưới thì trên cầu thang có tiếng bước chân đi xuống, tiếng nói trầm ấm cũng vọng theo.

- Kìa em! Tuổi thanh xuân vốn ngắn ngủi. Em muốn cưới là nất tụi nhỏ cưới. Chẳng khác nào cướp đi thanh xuân của tụi nhỏ sao?

Tôi đưa mắt nhìn lên trên cầu thang. Phía trên là một người đàn ông ngoài ba mươi, khoác trên mình bộ âu phục nhìn thôi đã biết đắt tiền. Gương mặt thì... bạn trai tôi sao thì người đó vậy đấy. Khác ở chỗ, gương mặt này còn lạnh hơn, sắc hơn, nghiêm nghị hơn, và... và... quyến "dữ" hơn. =.=

Mà chỉ có thể diễn tả bằng ba từ Quá Hoàn Hảo.

Chắc chắn người này là người đàn ông trong truyền thuyết - Vũ Thiên Tường.

Thấy tôi đứng ngây ra đấy. Hạ Vy Phu Nhân khẽ rung tay tôi.

- Kìa con gái! Đó là bố chồng cháu đấy. Mau tới chào hỏi đi nào!

Đoạn bà quay sang nhìn chồng mình cười hề hề - Anh xã. Đây con dâu của chúng ta đấy! Trời con bé đáng yêu thế này mà thằng tiểu yêu tinh đó nở lòng nào giấu diếm. Giận chết đi thôi! Nó về đây em sẽ tra tấn nó đến ngất đi.

Lão gia Thiên Tường nghiêng đầu nhìn bà bằng con mắt ám áp, ánh mắt này chứa đựng rõ rệt sự yêu thương vô vùng lớn. Đó cũng là ánh mắt mà ba tôi luôn dành cho mẹ tôi. Cũng là ánh mắt mỗi khi bạn trai... ahihi... bạn trai Vũ Thiên Bảo nhìn tôi. Ánh mắt của tình yêu chân thành.

Ông khẽ cười. Đưa tay lấy cốc trà lên nhấp một ngụm. Xong từ tốn nói.

- Anh sẽ xem.

Hạ Vy phu nhân dặt chí cười khục khặc. Trông trẻ con và đáng yêu vô cùng.

Bỗng. Điện thoại tôi chợt có tin nhắn. Là tin nhắn của Thiên Bảo.

Nội dung là " Hôm nay cậu vắng học ư? Tôi tìm không thấy. Bệnh hay sao? Đỡ chút nào chưa? Đã uống thuốc chưa? Lát tôi qua đó nhé!"

Chưa kịp trả lời thì từ bên ngoài ông bác quản gia ngoài năm mươi đi vào cuối người kính cẩn nói với ba mẹ Thiên Bảo.

"Thưa Lão Gia, thưa Phu Nhân. Cậu chủ đã về!"

Thịch!

Thiên Bảo đã về rồi ư?

19. Chương 19: Cậu Sẽ Không Cưới Tôi ư?

Thiên Bảo mất dán vào điện thoại, ném chiếc ba lô cho người làm, sải bước vào nhà.

Cậu vẫn chưa ngẩng đầu lên.

Bà Hạ Vy vội chạy lại. Lắc lắc tay cậu. Nũng nịu, hờn dỗi.

- Thật ước đến chết mà!

- Lại chuyện gì nữa vậy mẹ. Mẹ bao giờ mới trưởng thành hả?

- Ôi! Con còn nói được câu đó với mẹ à! Nhìn mà xem mẹ tìm được gì đây này.

Mặc dù cậu không hay để ý mấy chuyện linh tinh của mẹ mình cho lắm, nhưng lúc nào cũng sợ bà giận nên chiều chuộng theo. Lúc này cũng vậy. Để mẹ không càu nhàu bên tai nữa, cậu ngẩng đầu lên nhìn.

Ách! Ánh mắt chạm nhau.

Ai đó đơ người.

-- D.. Diệp... Diệp hân. - Thiên Bảo há hốc ngạc nhiên tột độ.

Bà Hạ Vy chạy lại phía Diệp Hân. Diệp bộ vô cùng lẳng xẵng.

- Đây! Con dám giấu diếm người tình nhỏ bé với ba mẹ ư?

- Sao mẹ... Sao mẹ...

- Là mẹ nghe bé Á Lâm nói đấy!

Thiên Bảo nhú mày.

- Á Lâm?!!!

Lúc này Bối Diệp Hân mới nhớ ra chuyện sao bà Hạ Vy lại quen biết với Á Lâm. Có chút tò mò, nhưng chẳng dám cử động.

Nhận ra vẻ tò mò của cô Bà Hạ Vy vội giải thích.

- Thật ra Á Lâm là đứa trẻ ta tài trợ nuôi dưỡng.

Diệp Hân gật gù tỏ ý hiểu. Thảo nào Á Lâm chẳng kiêu căng một chút nào. Giờ thì cô đã hiểu.

Chưa thoát khỏi suy nghĩ. Bối Diệp Hân cảm thấy như ai đó đi đến gần mình, cốc vào đầu mình một cái thật đau.

- A! - Cô đưa tay xoa xoa đầu.

- Này! Sao lại để mẹ tôi bắt cóc thế này hả?

- O... Thì...

Bà Hạ Vy nhăn nhó.

- Ô kìa! Sao con lại ăn hiếp con dâu mẹ vậy hả?

Thiên Bảo đưa mắt nhìn bà.

- Mới đó mà đã con dâu rồi á? Con đã nói là sẽ cưới cậu ấy đâu.

Cậu dứt lời. Bối Diệp Hân chột giật mình.

- C... Cậu sẽ không cưới tôi ư? - Diệp bộ lại có chút hoang mang.

Thiên Bảo lại tiếp tục cốc đầu cô.

- Nói thế mà cũng tin. Đúng là đồ ngốc.

Nãy giờ toàn bộ hành động của cậu lọt vào tầm mắt của ai đó. Ông chột bật cười lớn. Không ngờ cậu con trai khó tính của ông cũng có lúc thế này. Đúng là không gì có thể thay đổi con người bằng tình yêu đích thực. Bà Hạ Vy cũng vì đó mà ôm bụng xà vào lòng chồng cười ngặt nghẽo. Làm hai người nào mặt đỏ rần rần. Ngượng chết đi thôi. Hận là không thể đào cái hố mà nhảy xuống mà!

Diệp Hân ở lại nhà Thiên Bảo ăn tối, trò chuyện cùng gia đình. Sau đó thì Thiên Bảo đưa cô về nhà. Lúc đến hẻm nhà cô. Cậu kêu quản gia đợi rồi đi vào cùng.

Buổi tối. Gió hiu hiu mát rượi. Khói bụi cũng không còn. Hoàn toàn là bầu không khí trong lành dễ chịu.

Thiên Bảo vươn tay oai một tiếng.

- Đi như vậy thật thích nha!

Diệp Hân mỉm cười. Cô cũng thấy thích. Chột nhớ lại chuyện ban trưa. Cô ngại ngừng nói.

- Lúc trưa cậu nói không cưới tôi làm tôi sợ chết đi thôi!

Thiên Bảo khích cười. Cậu dừng lại, nắm đôi vai Diệp Hân quay về phía mình.

- Đồ ngốc. Cả đời này, tớ chỉ cưới mình cậu thôi! Tăng trệt ạ!

Diệp Hân cảm thấy rất hạnh phúc vô cùng.

Khoảnh khắc Thiên Bảo nhẹ nhàng cúi xuống đặt môi mình lên môi cô, cũng là khoảnh khắc hai trái tim phút chốc chung nhịp đập. Cũng như ước muốn chung lối về. Chung một niềm hạnh phúc vĩnh cửu.

20. Chương 20: Không Cần Thầy Phải Lo Lắng!

Gần cả tháng qua La Chí Hữu không đến trường. Công ty của anh bận việc. Đành phải nói dối là đau ruột thừa mà nằm viện chữa bệnh. Chứ không một người biết thân thể thật sự của anh thì chỉ cần vài tiếng đồng hồ sau thôi! Chắc chắn là cả trường biết. La Chí Hữu- Anh là một CEO trẻ tuổi, năm nay chỉ mới hai mươi mấy. Đa phần người ta chỉ biết danh tiếng chứ chưa từng thấy mặt, anh rất giỏi nhưng chỉ âm thầm làm việc. Đối với nhiều người trên thương trường mà nói thì tung tích, mặt mũi của anh là một ẩn số.

Còn về phần Tuệ Duy, mấy ngày qua cô đến trường đầu đầu cũng toàn bàn tán về Thiên Bảo, Diệp Hân. Tức muốn chết nhưng chẳng làm gì được. Chỉ đợi về nhà mà trút giận lên đám người làm, ba mẹ cô thấy thế thì cũng lắc đầu ngán ngấm. Họ cho rằng con gái họ đang trải qua giai đoạn biến đổi ở tuổi dậy thì nên tâm sinh lý có phần nhạy cảm, hay cáu gắt mà thôi.

Trong lớp Diệp Hân ngồi học mà đầu óc cứ tơ tưởng tới nụ hôn khi tối không thôi! Treo trên tận tít tầng mây xanh.

La Chí Hữu cầm cây thước gõ gõ bàn cô.

Cạch cạch.

Vẫn không có biến chuyển.

Cạch cạch.

Vẫn là ánh mắt xa xăm tựa hồ.

“Diệp Hân!” Anh tức giận thét lên.

Diệp Hân giật mình trở về thực tại, lăm lét nhìn mọi người xung quanh rồi nhìn lên anh.

- A! Thầy. Thầy về khi nào ấy?

La Chí Hữu nhíu mày nhìn cô, cô nhóc này! Cô kì thực không biết anh về hay sao? Hồn vía cô hôm nay để đầu thế này? Không giống ngày thường một chút nào cả. Kì lạ.

Anh gằng giọng nói.

- Chú ý đi. Đây là bài quan trọng đó.

Diệp Hân ậm ự gật đầu, thật quê chết đi mà! Cũng tại tên Thiên Bảo, khi không sến súa hôn hôn hít hít. Báo hại cô nhục nhã thế này! Chiều nay cô phải kiểm chuyện tức giận với hắn mới được. (Bà này được cưng riết sinh lung nà ==')

Về phần mọi người trên lớp, hôm nay họ lại được chiêm ngưỡng vẻ kì lạ của thầy giáo nam thần bởi Diệp Hân. Diệp Hân rốt cuộc cô là ai mà khiến thầy giáo nổi tiếng lãnh đạm lại phải thét lên thế kia. Tiếng xì xầm to nhỏ, tiếng bàn tán xôn xao, cuối cùng mọi người rút ra được kết luận. Bối Diệp Hân cô là “Cáo chín đuôi”. =='

Hết tiết. Mọi người nhao nháo chạy ra căn tin, Diệp Hân riu rã nằm dài xuống bàn, La Chí Hữu mang cặp sách tiến đến chỗ cô.

Anh ngồi xuống, búng tay vào đầu cô cái phốc.

- Ui da! - Cô xoa xoa trán rên rĩ.

- Tâm hồn để đầu thế cô? Hôm nay em lạ quá!

Diệp hân nhìn anh ngượng ngùng.

- Em... em... ơ thì...

Anh chợt bật cười.

- Thôi! Thầy không hỏi nữa! Bây giờ chỗ nào không hiểu em cứ hỏi thầy nhé! Thầy chỉ lại cho.

Anh dứt lời, Diệp Hân chưa kịp trả lời, bên phía cửa bỗng có tiếng đập “Rầm” lớn.

Phía đó, Thiên Bảo sắc mặt hầm hầm đi vào. Đến thẳng chỗ cô và anh. Vươn tay kéo cô đứng dậy về phía mình. Ánh mắt như nãy lửa.

Cậu gườm gườm nói, nhả từng câu qua kẽ răng một cách sắc lạnh.

- Bạn gái em, học không tốt em dạy cậu ấy, còn dạy rồi mà học quá sức tẻ thì sau này em nuôi, không cần thầy phải lo lắng!

Dứt lời, Diệp Hân há hốc nhìn Thiên Bảo. Còn về phần La Chí Hữu sắc mặt anh đã sớm thật khó coi.

21. Chương 21: Từ Nay Mình Sẽ Coi Họ Là Ba Mẹ Thứ Hai Của Mình.

Diệp Hân bị Thiên Bảo nắm chặt tay lôi lên sân thượng của trường.

Vô nhú mày, quở trách.

- Gì thế này! Không sợ tôi đau à?

Thiên Bảo sắc mặt chẳng tốt hơn xiu nào. Trán đã sớm nổi hai vạch đen.

- Cậu với ông thầy đó. Tình cảm quá hơ? Còn dạy nhau học ngoài giờ cơ đấy?

Diệp Hân ngán ngẩm lắc đầu.

- Tôi đã chưa đồng ý mà!

Thiên Bảo khoanh tay ra vẻ dỗi dối.

- Bảo rồi! Thấy sao giận vậy thôi! Giờ muốn tôi vui về thì hôn tôi một cái đi.

Dứt lời, Diệp Hân như bị rơi vào sa mạc Sahara. Cô thất thiểu. Giờ không làm theo thì mấy người xung quanh cô có đường chết thôi! Tên này tiền án bệnh sử đã điền sẵn rồi. Dưới cái nắng gần hè này. Có khi lại nổi đại đi cắn người thì khôn! Lúc đó cô sẽ bức rức đến chết mất! Được rồi! Hôn thì hôn vậy.

Sảng sàng tư thế. Diệp Hân nhón chân toan hôn vào má Thiên Bảo thì có tiếng vỗ tay bôm bốp bên tai.

Hai người giật nảy mình. Quay lại tìm thủ phạm “có duyên” kia. Tầm mắt hướng tới mấy bậc thang chỗ cánh cửa.

Phía đó, một nam sinh sắc mặt lờ mờ, trên mắt mang cặp kính có thể miễn cưỡng cho là không dày lắm. (Thật ra là dày nha mấy mẹ ==') đang nhìn hai người và cười ngô nghê hết sức.

Diệp Hân mặt đỏ gấc, xấu hổ quay mặt đi. Thiên Bảo lại gần ngồi xuống anh chàng nam sinh có vẻ ngây thơ kia.

Dí dí tay vào má anh chàng nam sinh, Thiên Bảo hỏi nhỏ.

- Nào! Nói xem. Cậu thấy gì rồi?

Anh chàng nam sinh vẫn giữ nét cười ngô nghê trên khuôn mặt. Hờ hờ giọng.

- Thấy anh ngu.

- Hả? - Thiên Bảo giật mình, sợ nghe lầm, vội hỏi lại.- Tội ngu?

- Anh đẹp trai này gốc ghê? Cái chị đó định cắn anh, là ám sát anh chết mà anh để im cho cắn á? Không nhờ em vỗ tay gây sự chú ý để cứu anh là anh... sao nhỉ? Để em nhớ.

- Là xuống địa ngục. - Sắc mặt Thiên Bảo hơi khó coi.

Anh chàng nam sinh như đúng ý mình, gạt đầu lia lại.

- Đúng! Đúng rồi! Anh thông minh quá!

Thiên Bảo: Sa mạc lời.

Diệp Hân vừa quan sát đoạn đối thoại xong cũng chạy đến.

Cô ngồi thụp xuống.

- Em trai nè! Em học lớp mấy rồi?

Anh chàng nam sinh lễ phép đáp trả.

- Dạ thưa chị xấu tính, em học lớp mười một.

“Chị xấu tính” Vừa nghe thôi Diệp Hân đã muốn lồng lộn lên rồi! Cơ mà cô cũng không dại gì động thủ ở trường học. Nếu là ngoài đường có mà tên này đổ máu từ lúc bảo cô là muốn cắn chết người kìa!

Thiên Bảo nhìn bằng tên Diệp Hân rồi cúi xuống nhìn bằng tên mình. Rồi lại chuyển ánh mắt nhìn sang anh chàng. Anh bạn này. Không nhìn tên họ ư?

Diệp Hân cũng thấy buồn cười, cô tiếp tục hỏi.

- Em tên gì?

Anh chàng lại lễ phép.

- Dạ em tên Kim Long.

Thiên Bảo đưa tay xoa xoa đầu Kim long. Lên tiếng anh trai dặn dò.

- Không được đi lung tung rồi lạc đó, cố gắng ngoan ngoãn và học chăm nghe chưa? Giờ anh chị phải đi rồi.

Kim Long ngoan ngoãn gạt đầu, chờ cho Thiên bảo nắm lấy tay Diệp Hân kéo đi. Anh chàng mới nghiêng đầu suy nghĩ.

Thật tình, người ta nói trường học là ngôi nhà thứ hai, vậy nhà là phải có ba mẹ chứ! Mà hai người này, anh chàng vừa gặp đã thấy yêu. Trong lòng anh chàng bỗng chốc trỗi dậy một tình yêu thương mãnh liệt. Nắm chặt bàn tay, thu hết những kiên quyết vào trong mình, anh chàng đồng dạ tuyên bố.

Ách!

“Từ nay mình sẽ coi họ là ba mẹ thứ hai của mình.”

22. Chương 22: Không Tài Nào Hiểu Nỗi.

Sáng hôm sau.

Vì lí do dạo gần đây cứ nhưn người, gân cổ đấu tranh với bạn trai nên sáng sớm Diệp Hân đã gục ngã trên bàn như một vị thần.

Tùng, tùng, tùng...

Tiếng trống giòn tan điểm vào lớp.

“Lớp Đứng” Tiếng Á Lâm hô lớn.

Diệp Hân uể oải đứng dậy vươn tay. Trên bục giảng giáo viên chủ nhiệm bước vào. Đi kèm là một cậu con trai.

Đôi mắt đang vươn đầy nước mắt, còn mờ đục như một màng sương. Phút chốc trừng lớn, miệng cô mở to hết cỡ.

Người đi theo sau cô đó. Là tên gốc hôm qua.

Chep chép, chắc cô phải trốn thôi, hôm qua cô và tên Thiên Bảo còn sờ đầu vuốt tóc ra về anh chị trước cậu bạn này, giờ mà biết thì ôi thôi! Mặt mũi nhét đi đâu cho vừa.

Tay phải từ từ mò mò, nhẹ nhẹ lấy quyển sách toán úp vào mặt, tim cô đập dồn dập.

- Chị làm gì vậy chị Diệp Hân?- tiếng nói uy nghiêm của giáo viên vang long long.

- Ô... em....- Diệp Hân thu hết can đảm, bắt đầu dĩ bỏ quyển sách xuống.

Người trên bục giảng mắt sáng rỡ, như vớ vàng.

- A! Mẹ!

(Sắc ==)

Không khí chìm vào im lặng, chỉ nghe được tiếng chân ai đó chạy lạch bạch. Rồi tiếng rít lên vì vui sướng.

- Gặp lại mẹ rồi! Con mừng quá đi thôi!

Diệp Hân:

Ai đó nói cho cô biết tên này đang làm gì không? Tay nắm tay cô? A! Chắc chắn là xàm sỡ, là xàm sỡ.

Ngay giờ phút này đây, cô muốn, muốn rất muốn vung tay tát vào mặt cậu bạn, nhưng ai nào biết không? Cô toan đưa tay lên, liền ngay bắt gặp đôi mắt ngân ngấn nước, trong vắt đằng sau cặp kính dày, vẻ mặt ngây thơ vô số tội, làm vô bằng chốc không nỡ ra tay chút nào.

Diệp hân cười hề hề. Gãi đầu, gãi tai chữa ngượng trước lớp.

Nói nhỏ vào tai cậu bạn.

- Buông ra nào. Chúng ta từ từ nói chuyện nhé!

Nghe cô nói, cậu gật đầu đồng ý, bỏ tay mình ra khỏi tay cô.

- Vâng! Thưa mẹ ạ!

Chết đi. Cô cứ nghe đi nghe lại cái từ mẹ này là thế nào? Sao thằng ngố này gọi thế không biết.

Bối rối, chẳng biết nên làm sao thì như cứu trợ, tiếng cô giáo càng hắng.

- E hèm! anh chị có là bạn bè hay người yêu, mẹ ơi gì đó ra chơi hẳn nói. Giới thiệu với lớp đây là Kim Long học sinh mới, còn Kim Long xuống kia ngồi đi, chúng ta vào bài học.

Phù!

Cô thở phào nhẹ nhõm. Rũ rượi nằm xuống bàn, nhắm mắt, ngủ.

Tuệ Duy dí dí chân xuống sân, về mặt tức giận vô cùng.

Chí Hữu đi ngang qua, thấy bóng dáng cô em gái lạ lùng, lo lắng. Đi tới vuốt tóc hỏi han.

- Tuệ Duy, em có chuyện gì sao?

Thấy anh, Tuệ Duy càng làm bộ mặt xấu xí hơn, nũng nịu kéo vai áo anh khóc lóc.

- Em buồn quá mức anh ạ!

- Sao vậy nè! Nói anh xem, anh có giúp được gì cho em không?

Tuệ Duy ngược dậy nhìn anh, ngân ngân mắt, lắc nhẹ đầu.

- Anh không giúp gì được cho em đâu.

- Thì em nói anh mới biết có giúp được gì không chứ?

Tuệ Duy cắn cắn môi. Cuối cùng cũng òa lên khóc lớn, thút tha thút thít.

- Em thích anh Thiên Bảo, nhưng anh ấy không thích em, anh ấy quen Bối Diệp Hân.

Nghe thấy tên Bối Diệp Hân, tim anh chợt nhói lên một cái, lòng quặng thắt. Rốt cuộc anh cũng có cảm giác giống Tuệ Duy. Đó là gì? Phải chăng là anh cũng thích Bối Diệp Hân?

Mỗi tơ máu trong anh rấy lên cảm giác lộn xộn, đến anh cũng không tài nào hiểu nổi.

23. Chương 23: Ông Xã, Bà Xã Hay Anh Yêu, Em Yêu Chẳng Hận?!!!

Mẹ! Mẹ! Mẹ!...

Kim Long cứ đi theo Diệp Hân gọi cô bằng mẹ. Tên gốc này.

Diệp Hân quay lại đưa nắm đấm, nghiêng răng trèo trẹo.

- Cậu còn gọi tôi là mẹ, tôi giết cậu!

Kim Long bậm môi, làm ra vẻ mặt đáng thương vô cùng.

- Nhưng mà...

Thôi! Được rồi! Diệp Hân lắc đầu nguầy nguậy, vẻ mặt tội nghiệp kia cô căn bản là không dám nhìn mà. Trông tội nghiệp đến chết mất.

- Cậu muốn gọi sao cũng được. Đừng gọi to ở chỗ đông người là được.

- Vâng! vâng.- Kim Long gật đầu mừng rỡ.

Đúng lúc Thiên Bảo đi ngang qua, cậu đứng lại, nheo mắt nhìn. Bỗng nhận ra cậu nam sinh ngày nào. Vội vàng đi đến.

- Gặp lại rồi!

Nghe tiếng nói, cả hai quay lại, thấy gương mặt đều trá đứng khoanh tay nhìn, cắn nín là cách tốt nhất hiện giờ.

Thiên Bảo tiếp lời.

- Hầy! Cậu nhóc này! Chúng ta gặp lại rồi!

Diệp Hân len lén kéo tay cậu về phía mình. Nói nhỏ.

- Thật ra cậu ấy học chung lớp với tôi.

- Gì cơ?

- Không những thế còn cứ gọi tôi là mẹ í.

“Ba”

Tiếng ba vang lên trong không trung, cắt ngang cuộc nói chuyện thì thầm của hai người nào đó.

- Ba! ba! Nhớ ra rồi! Là ba.

Thiên Bảo tối sầm mặt mày.

- Gì chứ?

Kim Long cười hớn hở.

- Nhớ rồi là Ba Ba. Hơ hơ. Ba Ba....

Phù! Phù!

Thiên Bảo thở không ra hơi. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cậu chạy bạc mạng như thế. Cũng vì cậu bạn Thiên Long kia. Làm cậu sợ gần chết. Cậu ta cứ trưng bộ mặt vô tội, dễ thương, khó tránh hai người này sa ngã vô tội mà nhận làm con cũng nên.

Thiên Bảo phì phò quay lại nhìn bạn gái. Cô lúc này mắt nhìn cậu, tay ôm bụng cười ngặt nghèo.

- Cười gì thế?

- Haha. Đây là lần đầu tôi thấy cậu hoang mang như vậy!

- Vui lắm à?

- Vậy cũng phải công nhận là cậu bạn Kim Long ấy giỏi. Làm lung chuyển được người như cậu.

Thiên Bảo lúc đầu trưng bộ mặt nãy lửa, chừng hai giây sau, chợt bật cười lớn.

- Ủ! Cậu ấy thật giỏi.

- Tôi cũng thấy thế. Haha

- Mà này! - Đột nhiên Thiên Bảo ngừng cười. Quay sang nắm tay Diệp Hân.

- Hả?

- Không được gọi tôi với cậu nữa!

- Chứ... Chứ...

- Này nhé! Hiện tại chúng ta là người yêu. Tại sao không xưng hô theo kiểu những người yêu nhau? Ông xã, bà xã hay anh yêu, em yêu chẳng hạn?!!!

24. Chương 24: Chuyện Gì Đến Nó Cũng Đến...

“Anh yêu!”

Ầy! Đến tận bây giờ tôi cũng thấy buồn cười với ngưỡng chết đi được. Thật tình... ôi! Mà thôi! Không nói với mọi người đâu. Tôi mắc cỡ lắm!

Khoảng thời gian này! Cũng sắp học kì. Mẹ dặn chuyện yêu đương nên tạm thời gác qua. Tôi cũng cố gắng gạt hẳn qua rồi. Cơ mà cái bản mặt làm tôi nhìn là thương, không nhìn là nhớ. Vậy nên... thi thì thi mà yêu thì yêu vậy. Hehe

Về phần tên Kim Long ngao ngáo. Càng ngày Thiên Bảo tôi càng yêu quý cậu ta. Từ lúc gặp mặt chúng tôi cứ chạy trốn, nhưng khi tiếp xúc rồi lại thấy đáng yêu vô cùng. Tính tình hiền lành, đôi khi ngông ngốc, cơ mà dễ bảo, lại ngoan ngoãn vô đối. Dặn gì cũng quên, được cái chân tay không vụng về là mấy. Tóm lại là tôi thích, Thiên Bảo thích. Nên thời điểm hiện tại gặp Kim Long làm hai chúng tôi đều rất thích. Đường như cậu bạn cũng thích thì phải. Lâu dần cũng gần bó tình đồng đội rồi thân thiết luôn lúc nào cũng chẳng hay. Haha.

Tôi ngồi trên sân thượng đọc sách, như một thói quen Thiên Bảo mang cốc sữa đậu nành đặt xuống bàn. Rồi vòng hai tay ra sau ót của chính mình. Thư thái tận hưởng bầu không khí trong lành.

- Đã ôn bài chưa? Hôm nay thứ năm rồi! Thứ hai tuần sau là thi đấy! - Tôi quan tâm hỏi hẩn.

- Em yêu nghĩ anh yêu làm được không? Chuyện thi cử với anh yêu mà nói. Dễ như húp cháo ấy. Có lo thì dành tâm huyết lo cho con chúng ta kia! Kim Long ngốc ngốc. Không biết...

- Ô. Cũng đúng nhỉ. Thôi lát tan học qua nhà tôi học nhóm đi. Rủ cả Kim Long với cậu. À mà này! Bỏ cái anh yêu em yêu sến sẩm đó đi. Tôi chết mất!

Tôi nói xong, dường như tên khốn này chẳng quan tâm, hần gạt lời tôi qua một bên, thông thả mắt mắt ‘ừ’ nhẹ một tiếng.

Thôi thì coi như tôi thất bại, tên nội tâm phong phú này! Biết bao giờ tôi mới trị được đây? Nhắc rồi tự nhiên lại nhớ “Mộng Chè” ahihi. Hôm qua có gọi cho tôi, bảo hôm nào rảnh cùng Thiên Bảo về nhà ăn cơm. Tôi cũng đồng ý rồi! Chắc đợi thi xong rồi về cho thư thả.

Tan học, Thiên Bảo cùng Kim Long theo tôi về nhà. Tên Kim Long dường như phấn kích quá mức hay sao ấy. Vừa thấy cây dừa là chạy đến ông chặt cứng. Làm gì thế? Cây dừa chứ có phải là bạn gái đâu.

Tôi cùng Thiên Bảo nhìn rồi chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Vừa đúng lúc Trương Hy từ đâu chạy vọt tới.

- Hân. Hân.

Tôi ngạc nhiên.

- Ủa Hy. Hôm nay cậu không đi học à?

- Hôm nay trường tớ được nghỉ sớm để ôn thi. Còn cậu dốt ai về kia? Bạn Thiên Bảo à?! Có đẹp trai không? Học có giỏi không? Có men lì không? Bla bla....

Trương Hy xả một tràng không để cho bọn tôi nói gì cả, xả xong rồi chạy đến bên anh bạn ôm cây dừa kia. Nở một nụ cười ngọt ngào.

- Này bạn. Bạn tên gì? Bạn có người yêu chưa?

Nghe ai hỏi mình, Kim Long từ từ quay lại.

Rồi.... chuyện gì đến nó cũng cũng đến...

Vừa trông thấy bộ mặt vừa ôm cây dừa mà tựa như vừa phê xong cần kìa của Kim Long mà Trương Hy phát hoảng. Mặt mày tối xầm, ứa nước mắt.

(Gián: Ghét của nào trời cho của đó. Chị Hân nhà ta bị dính đạn rồi. Bây giờ chị Hy có dính nữa. Ta đây cũng không lấy làm lạ. Ahehe...)

25. Chương 25: Giành Lấy Hay Buông Bỏ?

Kim Long rút rề gấp miếng trứng rán vào đĩa cơm cho Trương Hy rồi mỉm cười ngô nghê.

Trương Hy giương đôi mắt liếc xéo cậu một cách không thương tiếc. Nhưng vẫn nhiệt tình nham nhảm nhảnh miếng trứng trong miệng.

Diệp Hân bật cười, Thiên Bảo cũng bất chợt che miệng cười khúc khích.

- Cười cái gì? - Trương Hy then quá hóa giận, gắt lên.

Diệp Hân xua xua tay - Tớ có cười gì cậu đâu. Tớ với Thiên Bảo đang “cười miệng, đưa tình” với nhau mà!

- Cười miệng, đưa tình gì chứ! Từ trước đến giờ tớ chỉ nghe liếc mắt, đưa tình thôi.

Thiên Bảo sợ bạn gái lép vế, vội bào chữa. - Ồ! Nhưng cậu hay thế? Chúng tôi có cách thể hiện tình cảm riêng của chúng tôi. Có liên quan gì đến miếng trứng Kim Long gấp cho trong miệng cậu à!

Lời Thiên Bảo vừa nói, có vẻ như là bảo vệ bạn gái. Nhưng tinh ý xú đi. Hần còn đang chăm chọc vụ Kim Long gấp trứng cho cô.

- Ôi thôi! Ôi thôi! Cậu nói gì mà chẳng được. Người như cậu tốt nhất tôi không dây vào mà sinh ra tranh chấp. Không thì sống không bằng chết.

- Biết thế thì ngậm miệng lại, ăn tiếp miếng trứng Kim Long vừa gấp bỏ vào nữa kìa.

Trương Hy tức tối cuối xuống nhìn vào đĩa. Miếng trứng Kim Long vừa gấp nữa bỏ vào được cậu ta dùng thìa xén thành hình trái tim. Rốt cuộc ý cậu là gì đây? Thích cô ư?

Cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn cậu, chỉ thấy cậu vừa gãi đầu vừa cười hề hề. Ngay lập tức, Trương Hy cầm thìa dùng hết sức cắm vào miếng trứng. Hận rằng tên Kim Long này mà giống người bình thường chút xíu nữa thì cô đã lao vào mà hôn lên đôi má phúng phích kia một phát thật mạnh rồi!

Mấy ngày gần đây Tuệ Duy để ý thấy tâm trạng của anh trai không được tốt cho lắm! Hay cáu gắt, không chú ý, chậm tiếp thu,... làm cô có chút lo lắng. Không biết anh gặp chuyện gì? Nhưng cứ như thế, thì cô biết phải làm sao?

Tuệ Duy bước vào phòng La Chí Hữu. Đặt cốc nước cam ép trên tay lên bàn. Sẵn tiện ngồi xuống chiếc ghế dựa cạnh đó.

Ân cần hỏi han.

- Anh dạo này sao thế? Có chuyện gì à?

La Chí Hữu dán mắt vào màn hình máy tính. Trên đó đường gấp khúc cổ phiếu liên tục nhảy nhưng vẫn không thể nào thu hút được sự chú ý tuyệt đối của anh. Nản lòng, anh gấp chiếc máy tính lại, đặt sang một bên.

Trầm ngâm hồi lâu, anh cất giọng hỏi.

- Tuệ Duy. Em đã từng thích Thiên Bảo rồi đúng không? Bây giờ em còn thích không? Cảm giác em biết cậu nhóc đó có bạn gái, em như thế nào?

Tuệ Duy ngạc nhiên.

- Sao anh lại hỏi thế?

- Thì em cứ trả lời anh trước đi đã.

Tuệ Duy cuối mặt, bên dưới, nét mặt buồn xòa, như muốn khóc.

- Ờ thì... em... đau khổ, bất lực, buồn lắm! Còn có cả căm ghét người con gái kia nữa!

Chí Hữu thở dài, hai mắt nhú lại, vẻ mệt mỏi.

Bao ngày qua, anh cố dằn lòng không nghĩ đến bóng dáng của cô nàng Diệp Hân nữa. Nhưng mãi không thể nào xua đuổi đi được. Nó cứ lẩn quẩn. Cứ xuất hiện trong tâm trí. Khiến anh rối bời. Lòng muốn chiếm hữu cũng dần trở nên mạnh mẽ. Cuối cùng anh phải thế nào đây? Giành lấy hay buông bỏ? Thật sự là anh bây giờ mệt mỏi lắm rồi!...

26. Chương 26: Mọi Chuyện Dần Trở Nên Khác...

Những ngày sau đó. Tôi, Thiên Bảo, Kim Long và tất cả mọi người lao vào học như điên. Và cuối cùng, kì thi cuối kì cũng trôi qua êm đẹp trong sự dằn dặt, dày vò, đau đớn. Haizzzz... ==

Giờ phải nói đến đâu đây. À... à...thì... cuộc sống chúng tôi vẫn cứ như mọi ngày. Không có một sự kiện gì đặc biệt làm khuynh đảo thiên hạ một chút nào. Tóm lại bằng bốn từ “rất, rất yên ả.”

Sáng hôm nay, cơn gió nhẹ nhàng thổi qua làn tóc mây, ánh nắng lan man nhảy múa trên từng tán lá cây, còn tôi loay hoay chạy nhảy như muốn bay... eo...,nhưng tiếc rằng. Tên người yêu tôi dạo này cho tôi ăn nhiều quá, bụng từng mở, chân từng mở, thậm chí cái mặt xém xinh đẹp của tôi đây cũng từng nguyên cục mỡ. ==

Thật tình mà nói, dạo này tôi đi đâu ai cũng quở “sao mà béo thế?” nên ngoài tôi cười vậ thôi. Chứ bên trong tôi quá là đau đớn í.

Nhưng nói gì thì nói, kì thi mới vừa qua, chuyện nghỉ hè thì vẫn chưa đến. Con bé tội nghiệp như tôi vẫn phải vác xác đi học. Trên trường cũng không mấy mong bạn, chủ yếu lên ngủ là chính.

“Diệp Hân.”

Vừa mới nhấc chân trái lên cầu thang, đã có tiếng gọi rõ mồn một đằng sau. Giọng này không phải của Thiên Bảo, càng không phải Kim Long, lẽ nào....

- A thầy.- Đó là thầy Chí Hữu.

Thầy nở nụ cười tươi.

- Lâu rồi mới gặp, em khỏe chứ?

Tôi xụ mặt, làm ra vẻ đáng thương.

- Thật tình là em không khỏe tí nào. Thi xong rồi mà vẫn phải đi học, chán chết đi được.

- Ô! Thầy tưởng rằng em sẽ nói khỏe chứ. Vì nhìn em bây giờ chẳng có chút gì gọi là không khỏe. Sắp xuất chuồng được rồi!

Xuất... xuất chuồng... cái gì đây? Ý thầy ấy là ví tôi như con heo, nhốt vào chuồng nuôi ăn cho mập thịt, rồi xuất chuồng bán ư? =”=

- Thầy đang sỉ nhục em đấy à?

- Haha. Thầy nào dám. Nhưng mới không gặp mấy tuần mà em đã lên gùn ngụt thế này rồi. Động lực là đâu???

- Hầy! Thôi. Thầy đừng nói nữa. Không yêu xin đừng nói lời cay đắng chứ!

Đột nhiên thầy nói ri rí.

- Ai bảo là không yêu.

- Dạ???

- À! À không có gì. Em vào lớp đi, ta gặp sau.

- Dạ vâng.

Tạm biệt thầy, tôi bước vào lớp. Trong lòng vẫn lan man cái gì đấy. Lúc nãy thầy nói gì í nhỉ? Không biết là mình nghe có đúng không? Cơ mà sao hoang mang thế này.

Có chút cảm giác là lạ trong người, ánh mắt của thầy lúc nãy cũng thật là quái lạ.

Nghĩ thì nghĩ thế. Nhưng tôi vẫn nhanh chóng lắc đầu rũ bỏ, tự đặt cho mình là do suy nghĩ quá nhiều. Và không hề biết rằng, kể từ ngày hôm nay, mọi chuyện dần trở nên khác....

27. Chương 27: Chào Cậu, Thiên Bảo. Tớ Đã Trở Về!

Nhà trường có thông báo về ngày chính thức nghỉ hè, tôi vừa đi xem về, trên đường có gặp Tuệ Duy, cô gái tôi có gặp hai ba lần mà vẫn chưa biết là ai. Tôi có nở nụ cười chào cô ấy, cô ấy cũng cười thật tươi chào lại tôi. Xem ra, cô gái này thật sự rất đáng yêu.

“Đi đâu về đấy?”- Thiên Bảo đứng dựa vào tường lớp tôi tựa bao giờ, hẳn là qua tìm không thấy rồi đứng chờ tôi về đấy mà.

- Vừa mới đi xem thông báo về.

- Nghỉ hè à?

- Ừ! À mà. Lúc nãy tôi có gặp Tuệ Duy đấy.

Thiên Bảo đi đến chỗ tôi.

- Vậy sao? Hai người có nói gì à?

Tôi lắc đầu.

- À không có. Không nói gì cả. Mà cô ấy ai vậy? Dường như hai người cậu quen nhau.

- Nói quen thì thật ra cũng không quen. Con bé đó là con gái của cấp dưới ba tôi thôi! Biết sơ sơ, không rõ lắm!

Tôi ậm ừ gật đầu. Thiên Bảo với tay kéo tôi ra căn tin ăn sáng. Ra đến gần căn tin, từ phía xa đã trông thấy một đám người đứng chen nhau thành vòng tròn, bàn tán rôm rả.

Vừa trông thấy Kim Long, tôi hươ hươ tay ra dấu hiệu cho hắn chạy đến.

- Mẹ kêu gì ạ?

- Kim Long này. Bên đó có chuyện gì vậy?

Tôi hỏi Kim Long, và chỉ mình tôi háo hức, vài giây liếc sang Thiên Bảo. Thấy hắn vẫn yên ả, như không chút gì để tâm.

Kim Long nhìn đảo mắt nhìn xung quanh. Nói nhỏ, đủ cho ba người nghe thấy.

- Kim Long nghe nói con gái hiệu trưởng, cô ấy là Linh Nhi, vừa từ nước ngoài về...

“CÁI Gì???”

Đang yên, đang lành. Đột nhiên Thiên Bảo quát lên, làm tôi với cả Kim Long giật bắn mình. Không những thế, đám đông đang tán tán ồn ào kim cũng phút chốc im bật, mọi ánh mắt đều dồn về hướng chúng tôi.

Đám đông dần tản ra. Từ phía trong, một cô gái vô cùng xinh đẹp, với nước da trắng hồng, khuôn mặt sắc sảo, tinh tế đang trợn tròn mắt nhìn chúng tôi.

Tôi bất ngờ, không biết vì sao cô ấy lại trợn to mắt như vậy, như khuôn mặt này. Thật là... tôi thích chết đi được. Thật, thật xinh đẹp.

Vài giây đứng im, cuối cùng cô gái kia chủ động bước về phía chúng tôi, ánh mắt chăm chú nhìn vào Thiên Bảo. Lúc đến gần, một giây cô ấy liếc mắt về phía tôi, nhưng nhanh chóng thu lại ánh nhìn.

Tôi ngơ ngác nhìn Thiên Bảo. Khuôn mặt Thiên Bảo tím nhợt, không giống ngày thường, càng đây không phải là vẻ mặt của cậu. Vậy tại sao? Rốt cuộc là có chuyện gì?

Cô gái xinh đẹp tên Linh Nhi đó khi nhìn Thiên Bảo đã đủ, đột nhiên nhõe miệng cười tươi. Vòng tay qua cổ ôm lấy Thiên Bảo, cất lên chất giọng ngọt dịu, êm tai.

“Chào cậu, Thiên Bảo. Tổ đã trở về!”.

28. Chương 28: Như Xa Vạn Dặm.

Đám đông mỗi lúc một hô hoán to, mọi người bàn tán xôn xao. Nhưng tôi không tài nào có thể nghe rõ cả, hai bên tai cứ ù ù, mọi âm thanh thu nhận mỗi lúc một khó khăn.

Chẳng biết hai người bọn họ ôm nhau đến bao lâu, nhưng tôi bấy giờ đã cảm thấy cơ thể mình đông cứng, nhích lên cũng không được, nhích xuống cũng chẳng xong. Thật sự rất chật vật và khó khăn. Lồng ngực nghen nghẹn. Tôi có cảm giác như bị ép nước. Nhưng là vì gì chứ? Vì hình ảnh ngay lúc này đó ư?

Tôi có cảm giác ai đó lay lay cánh tay mình, thất thần quay lại. Kim Long đang cầm cúi bắm lấy tay tôi.

- Mẹ..

Kim Long rí rí kêu, tôi cuối cùng cũng chớp mắt được. Nặng trĩu nhìn cậu bạn.

Bên kia, cô gái tên Linh Nhi cuối cùng cũng buông Thiên Bảo ra, liếc nhìn về phía chúng tôi.

- Đó là ai? - Cô lại quay sang nhìn Thiên Bảo.

Trái tim tôi đập liên hồi, tựa như muốn thúc giục Thiên Bảo nhìn về phía tôi, nhưng không. Ánh mắt cậu ta, vẫn chăm chăm nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều không góc cạnh.

Linh Nhi chủ động đi về phía tôi, ánh mắt tâm thúy, dò xét.

- Cô là ai?

Từ cánh môi xinh đẹp mấp máy kia, tôi thấy mình hoảng loạn. Đầu óc mà một mảng rối rắm.

- Tôi... Tôi...

- Mẹ tôi là bạn gái ba tôi. - Kim Long ngốc nghếch bênh vực tôi nói lớn.

Gương mặt Linh Nhi có chút khó hiểu.

Kim Long tiếp lời.

- Ba tôi là Thiên Bảo, mẹ tôi là Diệp Hân, hai người họ là một đôi.

Mọi người ồ to lên, tiếng đám đông lần nữa rộn ràng bên tai.

- Cô là Diệp Hân?

- Tôi... tôi...

“Em về nước từ bao giờ vậy?”

Có tiếng nói cất lên, lập tức nhận được sự chú ý đám đông. Mọi ánh mắt đều dồn về hướng đó.

Linh Nhi cũng đưa mắt nhìn theo, rồi bất chợt reo lên. Trong đáy mắt có sự mừng rỡ.

- Anh Chí Hữu

Thầy La Chi Hữu đứng bên đấy, mỉm cười nhìn Linh Nhi, cô ấy cũng vội chạy qua, bám lấy tay thầy.

- Em nhớ anh chết mất. Anh vẫn sống tốt chứ?

Thầy nhìn Linh Nhi, khẽ gật đầu.

Tôi quay lại nhìn Thiên Bảo. Lúc này Thiên Bảo cũng dờ dẫm nhìn tôi. Hai ánh mắt, hai con người, tuy đứng rất gần nhau. Nhưng cảm giác bây giờ, như xa vạn dặm.

29. Chương 29: Cô Ấy. Không Sao Chứ?

Tôi nằm trên giường cứ trần trọc, lăn qua, lăn lại mãi mà vẫn chưa ngủ được. Ban chiều tự động Kim Long kéo tay tôi ra khỏi đám đông rồi đưa về nhà. Ba mẹ thấy tôi cứ như người mất hồn cũng có hỏi, nhưng tôi chỉ lắc đầu cho qua rồi lên phòng.

Sáng hôm sau.

Kim Long kì thực rất tốt, mới sáng sớm đã qua nhà dèo tôi đi học, không biết có phải anh bạn đã nói cho Trương Hy biết hay không, mà sáng sớm con nhỏ đã qua nhà tôi với một túi giấy mận đỏ lộn trong tay.

Là vì còn sớm, bọn tôi quyết ra cây cầu dừa ngồi chơi, nhà tôi cũng thuộc diện xem ngoài ô mà, khung cảnh có hơi giống vùng quê một tí xiu.

Trương Hy hôm nay nó nghiêm túc lắm! Không có kiểu diên diên như thường ngày.

Tôi không nhớ là sáng nay mình đã chải tóc hay chưa. Sao đột nhiên Trương Hy nó mang lược ra chải tóc cho tôi, miệng còn cầu nhàu “Chết thật! Còn không chải tóc.” Ó... Mà hình như... Tôi... đã chải tóc rồi mà...

Đưa Diệp Hân vào lớp, Kim Long vội chạy ra lại cổng trường, nơi Trương Hy đang đứng đợi.

Vừa trông thấy Kim Long, Trương Hy vội lắc đầu, ảo não.

Kim Long gãi gãi đầu.

- Sao Hy còn ở đây? Hy không về hở?

Trương Hy gồng tay, làm ra vẻ mặt căm phẫn.

- Tôi sẽ đứng đây mãi cho đến khi thấy được tên khốn đấy.

Kim Long gật gù.

- Đúng rồi! Sao ba kì quá! Ba thật mất hình tượng trong lòng tôi đấy Hy ạ.

Trương Hy quát.

- Ba ba cái quần nhà cậu. Đó là tên khốn. Cứ chờ mà xem, khi hắn xuất hiện tôi sẽ băm vằm hắn như thế nào.

| Xin lỗi mọi người, nhưng người kể chuyện như tôi đây sẽ không nói đến vấn đề linh thiêng đâu, huhu. Nhưng kì thực lúc Trương Hy vừa dứt lời, Thiên Bảo đã từ xa vác cặp đi đến cổng trường rồi. Huhu. :((. Anh này mà chết, ta sẽ là người đi xin số đầu tiên kkk |

Bóng dáng Thiên Bảo từ xa nhấp nháy, Trương Hy như thú xổng chuồng. Nhanh như chớp, lật cật thống ra. Bàn tay nhỏ bé hùng hổ nắm lấy cổ áo Thiên Bảo. | chẹp... Chẹp...|

- Cậu đúng là tên khốn nạn.

Thiên Bảo dường như rất bình tĩnh, không để Trương Hy nói thêm gì, cậu lên tiếng chen ngang. Giọng nói có phần mệt mỏi.

- Cô ấy. Không sao chứ?

Trương Hy mỗi lúc càng nổi đóa dữ dội hơn.

- Sao là sao? Giờ cậu còn hỏi tôi như vậy à? Cậu tự đi mà xem cậu ta thế nào.

Thiên Bảo im lặng, cái lặng đến lặng người. Trương Hy mặc dù rất tức, nhưng vẫn còn bình tĩnh lắm! Cô buông tay, quay lưng đi về trường. Lúc quay đi, vẫn còn vọng ra một lời nói, nhẹ tênh như gió, tựa hồ chỉ thoáng qua bên tai.

“Đừng làm máu mủ tôi đau...”

Một cơn gió cũng bất chợt thổi qua, làm cho làn tóc cô bay bay...

30. Chương 30: Kết Thúc Sớm, Bớt Đau Khổ.

Kì thực là nguyên cả ngày, tôi đã suy nghĩ rất ư là nhiều. Suy nghĩ linh tinh, suy nghĩ vẩn vơ, mà cũng có suy nghĩ sâu xa, suy nghĩ thực thụ.

Tôi quyết định thời gian này sẽ im lặng, cho đến khi nào. Thiên Bảo thật sự nhận ra tầm quan trọng hay một chút tình cảm nào đó với tôi, thì lúc đó tôi sẽ tiếp tục câu chuyện và đưa hướng giải quyết. Còn không thì im lặng, im lặng, cứ mãi im lặng vậy.

Buổi tối, tôi ngủ không được, bước chân ra hành lang hóng gió, bất chợt thấy một bóng lưng khiến tôi phải giật mình nán lại, cố gấn nhìn thật kĩ mới nhận ra, đó là mẹ của mình. Bước lại gần chừng hai bước, tôi chợt đứng khựng. Vai mẹ tôi đang run lên từng hồi. Mẹ tôi đang khóc. Vì sao chứ? Vì chuyện của tôi ư?

Bà thì biết gì đâu. Khóc vì bố? Không! Chuyện đó là không thể xảy ra rồi! Vậy cái lí do chết dẫm gì đây chứ?

Lòng tôi cồn cào, nôn nao. Tôi chợt nhận ra đằng kia bố đang đi đến. Thuận thể đang đứng trong bóng tối, tôi nhích mình nép vào bức tường mà quan sát.

Bố đặt cánh tay thô ráp vì nhọc nhằn lên vai mẹ tôi, nhìn bà với ánh mắt trù mến, hiền từ.

- Lại gặp ác mộng hay sao?

Mẹ tôi không nói gì, bờ vai vẫn không có chút gì là ngừng run rẩy.

Bố lại nhẹ nhàng nói.

- Không sao đâu. Có anh đây rồi! Vào ngủ nào. Em cũng mệt rồi, ác mộng đó không lặp lại được đâu.

- Em... Em... Diệp Hân...

Tôi giật mình, mẹ đang nói tới mình ư?

- Anh biết, em đừng nghĩ nữa! Vào ngủ thôi.

Dường như mẹ tôi không nghe lời, vẻ mặt bà có vẻ uất ức.

- Con bé càng lớn càng giống bà ta.

Tôi đứng ngây ra. Bà ta? Bà ta là ai?

Cố đợi thêm tí nữa xem mẹ tôi nói gì, nhưng đột nhiên bà đứng dậy theo bố vào trong phòng.

Tôi đứng trong bóng tối, một vài suy nghĩ vẩn vơ không lời giải đáp...

Cả đêm hôm qua tôi không có ngủ. Cố quên đi những gì khi hôm.

Sáng ra đã trông thấy mẹ đang có ý định vào gọi tôi dậy.

- Dậy rồi hả con?

- Dạ, mẹ chưa đi chợ ạ?

- Thiên Bảo đến tìm con.

Tôi ngạc nhiên, có chút gì đó lấp lánh nhẹ nhàng trong ánh mắt.

- Thiên Bảo?

- Ừm, nó đang ở ngoài kia. Ra đó đi con.

Tôi gật nhẹ đầu, mẹ đưa vuốt tóc tôi một cái rồi ra trước.

Mở suy nghĩ lại hoàng hoàng trong đầu tôi. Có hay không nên ra ngoài nhà? Cái chính là tôi sợ, cậu ấy nói lời chia tay...

Ánh sáng mờ nhạt của nắng sớm nhảy múa trên cành cây, ngoài chiếc bàn đá, Thiên Bảo đang dựa lưng vào, ánh mắt nhìn một chỗ như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Tôi bây giờ rất sợ, nhưng tôi cũng không muốn níu kéo một mối quan hệ không kết quả. Nên tôi quyết tâm, nhắm mắt, nhắm mũi đi đến. Mặc cho tôi có nhận về vết thương. Nhưng kết thúc sớm, bớt đau khổ. Chẳng phải vậy sao? Vậy thì kết thúc thôi. Tôi sẽ kết thúc ngay lúc này...

31. Chương 31: Đấu Tranh Thôi!

“Thiên Bảo” Tôi mở miệng gọi, một cách... Thật sự gượng gạo.

Thiên Bảo chậm chậm mở mắt, cái hướng chá ánh nắng này khiến cậu phải phút chốt nheo mắt lại.

Tôi đi đến, những bước đi lằng lằng, trong lòng là mớ cảm xúc hỗn độn, ứ ứ. Nghẹn nghẹn ở nơi lồng ngực.

- Diệp Hân.

- Cậu...

- Diệp Hân.

- Kết thúc phải không?

Thiên Bảo ngạc nhiên nhìn tôi. Cậu ta làm vẻ mặt này làm gì chứ! Tôi đâu có mượn?

Tôi tiếp lời.

- Cậu đến để kết thúc phải không?

- Hân? Cậu đang nói gì vậy? Kết thúc, là kết thúc chuyện gì chứ?

Tôi bật cười nhẹ.

- Là kết thúc câu chuyện về...

- Yến Nhi???

- Chẳng phải...

Thiên Bảo đưa tay kéo tôi lại gần, mặt lúc bấy giờ nghiêm túc lắm.

- Cậu đang nghĩ tôi kết thúc với cậu và rồi bắt đầu chuyện tình cảm với Yến Nhi?

- Chứ...

Thiên Bảo gõ đầu tôi một cái rõ đau. Tôi ôm đầu, méo máo, nhưng chẳng hiểu gì sao cảm giác buồn lộn xộn bạn này không còn nữa, mà thay vào đó, là vui lộn xộn.

- Đừng ngạc nhiên chứ? Tôi thật sự xin lỗi vì những ngày qua đã mang tâm trạng lộn lộn khiến cậu nghĩ linh tinh. Thật ra... sự trở lại của Yến Nhi khiến tôi hơi sốc. Không phải vì tôi thích cô ấy hay yêu cô ấy. Mà mọi việc đều có nguyên do, tôi tính để chuyện này chỉ riêng gia đình và tôi biết cho đến hết cuộc đời. Nhưng vì cậu là bạn gái tôi, cậu cần được sự tôn trọng và nắm cuộc sống tôi để chúng ta còn tiến xa hơn. Vì thế tôi quyết định nói với cậu. Lí do vì sao mấy hôm nay tôi mất bình tĩnh, lí do vì sao cô gái ấy lại như thế...

Trên cái cuộc đời này, có những sự thật mà các bạn không thể nào tin hay tưởng tượng được đâu. Chính tôi cũng thế.

Câu chuyện mà cậu bạn trai tôi vừa kể đấy. Tôi đã phải nghĩ nát cả óc mới dám mượn tượng được. Không phải là không thể tin vì khó tin. Mà không thể tin vì nó quá “chuối”. À chuối ở đây là chỉ sự bình thường nhé! Ehehe.

Chuyện là hồi Thiên Bảo còn bé, Yến Nhi rất thích cậu ta. Cứ bám theo. Rồi nằng nể yêu cô ấy, nằng nể hoài không được. Mới khóc đòi ba mẹ mang lễ vật qua nhà hỏi Thiên Bảo. Trời đất. Tới khúc này thôi là tôi đã muốn rút quai hàm rồi. À! Xong đến đoạn, bị ba mẹ Thiên Bảo từ chối lễ vật hỏi cưới. Cô ta mới về nhà khóc lóc âm ỉ, thích quá hóa cuồng, cô ta đi tung tin đồn là Thiên Bảo thích cô ta, cứ bám cô ta, rồi năn nỉ cô ta :))) từ năm lớp ba cho đến tận năm lớp chín. Khoảng thời gian đó cậu ta phải sống khổ sở với báo chí lắm. Rồi cũng từ đó mà đâm ra sợ cô nàng tên Yến Nhi đó.

Bấy giờ sự trở lại của cô ấy đã khiến anh chàng Thiên Bảo bạn trai tôi... quéo càng.

Nên... À mà thôi, mọi chuyện đều đã làm rõ, mọi chuyện không như tôi nghĩ vẫn vợ là được lắm rồi.

Bây giờ thì... Đấu tranh thôi! Tôi với Thiên Bảo. Cố hợp sức mà đấu tranh với cô ta. Đúng không nhỉ? Đúng không nào? Đúng không các bạn??? Ehehe.

~~Vi vu cùng Gián tí nhé ~ É hé hé.

Mấy bữa giờ, cứ bị chửi lười. Huhu. Mà tui đây cũng không dám chối. :((

Bối... Lười thật mà, lười quá trời lười luôn. Cơ mà bữa có bạn inbox dọa bỏ truyện. Làm sợ quá... Quéo càng... Và quyết tâm... Không lười nữa! :D

Vậy nên... Đừng ném đá tui nữa à. :((

Sắp xây được nhà luôn rồi.

Nào cười lên, và chào đón tui nghe các tình yêuuuuuu....

Sợ rồi! Tồn rồi! Yêu yêu nhiều nèeeeeee! :((

32. Chương 32: Mang Tên Phá Hoại

La Chí Hữu nộp đơn chính thức xin thôi việc. Trong trường ai cũng bàng hoàng. Một thầy giáo trẻ tuổi, tốt nghiệp đại học nước ngoài đột nhiên xin thôi việc. Có lẽ là tin rúng động nhất ngày hôm nay trong khu vực toàn trường.

Tuệ Duy xách đồ phụ anh ra xe, không một chút gì là ngạc nhiên, dường như cô biết trước tin này nên cứ đứng đưng với mọi việc.

Yến Nhi từ tốn từ đằng xa đi tới, bước đi nhẹ nhàng, uyển chuyển. Miệng nở nụ cười tươi.

- Sao đột nhiên anh lại thôi việc?

Chí Hữu mỉm cười nhẹ nhàng. Nhìn vào cửa lớp một năm anh liên tiết vài lần.

- Có lẽ, muốn chiến đấu với một cái gì đó và muốn giành một thứ gì đó. Phải phù hợp thời điểm và phù hợp hoàn cảnh, công việc.

Yến Nhi khó hiểu, nghiêng đầu nhìn.

- Là sao hả anh?

- Sau này em sẽ hiểu, anh nghĩ đến một lúc nào đó. Em cũng là người hiểu rõ nhất. Khi đó em sẽ biết được, mình nên thế nào mới là phù hợp.

Anh đảo mắt nhìn sang Tuệ Duy.

- Bỏ đồ vào trong giúp anh, anh đi ngay.

Tuệ Duy vâng lời, ôm chồng giấy tờ nhỏ trên tay bỏ vào trong xe, đoạn bước qua Yến Nhi, hai người có nhìn nhau, ánh mắt không mấy thiện cảm.

Yến Nhi một giây nhìn Tuệ Duy, nhưng nhanh chóng nhìn lại hướng Chí Hữu.

- Anh muốn tốt cho công việc?

- Hoàn toàn không phải. Đó là chuyện riêng tư.

- Vậy em cũng không hỏi nữa! À từ ngày em về nước đến giờ, chúng ta chưa uống coffee hay ăn tối gì với nhau cả. Tối nay em mời anh uống coffee và ăn tối nhé!

- Để xem... Được thôi! Ở đâu?

- Chỗ cũ.

- Ừ. Anh đi đây. Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Chí Hữu mở cửa lên xe, nhanh chóng rời đi. Tuệ Duy, Yến Nhi vẫn đứng trông chiếc xe đến khuất xa.

Hơn ai hết, Tuệ Duy biết rõ, lí do rời trường của anh là gì. Với một người yêu nghề giáo mà gánh nặng công ty. Rất khó để dàn xếp tất cả mà lên tiết, nhưng anh đã làm được. Bây giờ thì kết thúc hết, vì một cô gái rất đỗi bình thường.

Cô ta là gì chứ? Là người con gái đối với cô, chính là mang tên phá hoại.

Trương Hy vén chiếc rèm lên, nhìn sang ánh đèn hiu hắt trong phòng Diệp Hận từ xa xa. Đôi mắt cô buồn rười rượi.

Trên cuộc đời này, đúng là có những chuyện thật khó tin, nhưng song hành với nó, còn có những chuyện khi biết sẽ rất đau lòng. Nó đau lòng? vậy tại sao chúng ta lại phải nói ra?

Có phải nên giấu nhem đi không? Nhưng cô đã vô tình biết rồi! Còn người chưa biết. Tốt nhất là mãi mãi và vĩnh viễn đừng nên biết.

Đau lòng! Thật sự đau lòng lắm...!

33. Chương 33: Rốt Cuộc Đó Là Người Phụ Nữ Nào?!!

Thời gian gần đây, cuộc sống của tôi rất bình thường. Mọi chuyện đều phẳng lặng như mặt hồ không gợn gió. Chuyện tình cảm thì khá tốt đẹp. Vấn đề là cũng gần nghỉ hè, cho nên chạm mặt Yến Nhi số lần cũng đếm trên đầu ngón tay.

Mỗi lần gặp nhau. Là mỗi lần cô nàng hoành hợ, đá xoáy. Nhưng tôi chẳng quan tâm đâu. Hơi sức đâu mà trách cứ. Nguyên do đá đồng tôi cũng từ anh bạn trai quen này mà ra. Giết thì tất nhiên phải giết hẳn trước rồi. Nhỉ?

Trương Hy thì dạo gần đây, con nhỏ đối xử tốt với tôi vô bờ bến. Trước đây đã tốt, bây giờ lại tốt hơn, nhưng kiểu như gà mẹ chăm sóc gà con í. Làm tôi hơi... Loạn não tí xịu. @@

Cơ mà cái vấn đề đó nó cũng không ảnh hưởng gì. Đúng! Chẳng ảnh hưởng đến mức tôi bắt đầu thấy nhàm, chán và lười. Cứ ăn dầm nằm dề như vậy. Không sớm thì muộn, tôi chắc cũng thành heo sữa quay giòn với cái nắng Phan Thiết cứ hăng hắt vào trong nhà một cái hung hăng này. =,=

Đột nhiên trên ti vi chiếu một đoạn của bộ phim truyền hình nọ. Đoạn đấy đại khái là nam chính đặt tay lên vai nữ chính an ủi cái quái gì đấy. Thế thôi, mà đã vô tình làm tôi nhớ một đêm nào đó. Đúng rồi! Cái đêm tôi trốn trong góc tường thấy mẹ đang khóc và bố dở đành.

Mấy ngày qua, quên khuấy mất. Cũng may từ đêm đó đến nay, không cách nhau xa lắm! Chỉ cần nhú mày một lát cũng đã nhớ ra hết rồi.

Tôi đập tay xuống bàn, cảm môi. Quyết tâm vào phòng hỏi mẹ cho ra lẽ.

Trời đất ngưỡng gần chuyển hè hoàn toàn nên không khí thật sự rất oi bức. Tiếng ve chưa chuyển mùa nên cũng rè rè, không rõ và to.

Mẹ tôi vừa mới tắm vào, tóc vẫn còn ướt, ngồi bên khung cửa sổ dùng khăn lau tóc, dường như chẳng biết tôi đang đứng cạnh bà.

- Mẹ ơi!

Nghe tiếng gọi, mẹ tôi khẽ dừng việc lau tóc, ngẩng đầu nhìn. Thấy tôi, bà đáp trả.

- Gì vậy Hân?

Tôi hơi lúng túng. Chẳng lẽ nói với mẹ xong, để mẹ hỏi “Sao lại biết?” thì nói con nghe lén. Mà không hỏi... @@! Tôi đã uống công hùng hổ vào đây rồi còn gì!

- Chuyện là... Chuyện là...

- Chuyện là sao?

- Là... Là...Mẹ...

Mẹ tôi bắt đầu có dấu hiệu nhăn mặt.

- Là thế nào?

Tôi run cầm cập.

- Dạ dạ... Không có gì. Nhà mình hết xì dầu thôi ạ.

Mẹ lại lau tóc, không thèm nhìn tôi luôn.

- Có thể thôi mà ắp a, ắp ứng. Được rồi! Ra nhà kêu bố đưa tiền đi mua đi.

Tôi dạ nhẹ. Ậm ự đi ra. Chết thật. Nói sẽ hỏi mà thế ứ nào chả mở miệng nói được, thôi thì cứ để từ từ. Hôm nào có thật sự có dịp, tôi sẽ hỏi mẹ. Là tôi giống người phụ nữ đó, rốt cuộc đó là người phụ nữ nào?!!

....

34. Chương 34: Người Phụ Nữ Trong Bức Ảnh.

Tôi loay hoay dọn dẹp mớ sách vở và đồ không cần thiết trên bàn học. Chợt nhận ra mấy quyển truyện tôi mượn Chương Hy khá lâu mà chưa trả.

Hôm nay tôi cũng khá rảnh, bỏ mấy quyển truyện vài túi sách. Tôi băng cầu qua nhà Chương Hy.

Nhà Chương Hy cách nhà tôi một con sông và vài dãy đất trống. Sau khi qua cầu, tôi lại phải đi một đoạn nữa mới đến nơi.

Từ hồi bé đến giờ. Tôi rất ít khi qua Chương Hy. Số lần đến cũng đếm trên đầu ngón tay. Đa phần là Chương Hy qua nhà tôi. Cảm giác ba mẹ tôi khá thoải mái, xem Chương Hy như con cái trong nhà. Còn tôi mỗi khi qua nhà con nhỏ, lại phải lăm la, lăm lét. Mẹ Chương Hy đối với tôi thì rất bình thường. Bác gái khá vui vẻ và hoạt bát. Riêng ba Chương Hy, ông luôn giương mắt nhìn xoáy sâu tôi. Làm tôi có phần hơi ái ngại. Từ trước đến giờ, tôi chưa từng nói chuyện với bác trai.

Đến đầu ngõ, tôi vịn tay vào cổng tre. Cố nhìn vào trong nhà có ai không. Hai con chó trong nhà sủa. Đột nhiên tôi nghe tiếng đàn ông ngoài sau lưng.

- Con tìm ai?

Tôi xoay lưng, chợt nhận ra là bác trai.

Ông hơi trợn mắt vẻ ngạc nhiên nhìn tôi. Nhưng rất nhanh chóng đã thu về đôi mắt cương nghị, bình thản.

Lạnh lùng mở cổng đi vào, không quay lại nhìn. Ba Chương Hy buông miệng.

- Nó ở trong nhà.

Tôi đi vào, vươn tay đóng cổng.

Ngoài kia, những hạt mưa phùn đầu hạ lất phất bay...

Tiếng chày vang dội từ góc bếp, chắc Chương Hy hay bác gái đang nấu ăn.

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh.

Tính ra thì cũng rất lâu rồi tôi mới đến lại đây. Từ năm lớp sáu. Mà bây giờ đã là mười một. Năm năm rồi nhỉ? Mọi nội thất và cảnh vật có chút thay đổi.

Mặc dù đã năm năm. Nhưng tôi vẫn chẳng quên phòng Chương Hy ở hướng nào. Tôi rẽ phải, chẳng mấy chốc đã đứng trước phòng con nhỏ.

Đẩy nhẹ cánh cửa. Khe cửa hé hé đủ để tôi nhìn thấy Chương Hy đang ngồi thù lù trên giường.

Nghĩ nào, nghĩ nào. Thường ngày Chương Hy đến nhà tôi luôn bí mật vào phòng hù dọa, hay giật lấy quyển truyện tôi đang cầm một cách bất ngờ.

Nếu bây giờ tôi bất ngờ giật cái miếng trắng trắng trên tay nó thì thế nào nhỉ? Nó vừa bất ngờ vì bị cướp, lại càng bất ngờ vì thấy tôi cho mà xem.

Tôi cười khoái chí. Nhè nhẹ mở cửa bước chầm chậm vào trong.

Đến cạnh Chương Hy, tôi giật lấy cái thứ nó đang cầm xem. Hí hửng cười to.

Chương Hy bị tôi giật lấy, phút chốc giật mẩy mình. Lại thấy tôi, nó trợn to hai mắt.

- Sao. Sao. Thấy chị mày bất ngờ lắm phải không?

Tôi cười ha há. Mặc nó đứng như trời trồng.

Tôi nhận ra trên tay tôi là một tấm ảnh. Giây phút tôi hí hửng nhìn tấm ảnh với tâm trạng khoái trá thì Chương Hy chỉ biết đứng lặng. Mặt mày tái xanh. Bất động.

Trời ơi! Có cần phải ngạc nhiên đến độ vậy không cơ chứ?

Tôi chăm chú nhìn tấm ảnh trên tay. Trái tim bất chợt ngừng động.

Khoảng không gian đứng lại, chỉ nghe tiếng cạch cạch từ chiếc đồng hồ trên bàn kế bên.

Lí do tại sao. Tại sao... Người phụ nữ trong bức ảnh... Y hệt tôi...?

35. Chương 35: Con Suốt Đời Này Không Thể Biết.

Tôi chạy về nhà. Tên dừng đi cơn mưa phùn trút lên trên vạt áo. Ướt lất phất. Dường như cái cảm giác se lạnh vì mưa không chỉ dừng trên từng mảng da thịt mà nó còn nó lại len lỏi vào tận trong ruột gan, tim, thận. Lí do... Vì sao vậy?

Nhưng ngay lúc này đây, cái lí do là vì gì đó tôi cũng không muốn biết. Tự nhiên tôi thấy nhọc, tự nhiên tôi thấy bản thân mình chẳng suy nghĩ được gì. Tôi muốn nhắm mắt, muốn sau khi ngã phịch trên chiếc giường này. Sẽ mãi mãi... Sẽ mãi mãi không thể mở mắt ra nhìn cái thế giới này nữa. À không... Hay là chuyện xảy ra từ vài tiếng trước đó là một giấc mơ, là một cơn ác mộng mà thôi.

Ngoài trước sân nhà tự nhiên có tiếng chạy, tiếng thở dốc, còn có cả tiếng nói quen thuộc. Chết thật. Chỉ mới nhắm mắt thôi mà.Ồn ào thật chứ!

Tôi thức dậy, đi ra sân nhà. Ồ kìa! Đây là chuyện lạ Việt Nam chăng? Mười bảy năm sống trên đời. Tôi chưa từng thấy mẹ tôi và bác gái mẹ Trương Hy đứng cạnh nhau bao giờ. Nếu có gặp nhau ngoài đường thì họ cũng lạnh lùng mà lướt qua nhau. Tôi còn tưởng họ không có quen nhau mặc cho là hàng xóm láng giềng cơ đấy.

Bác gái mẹ Trương Hy mặt mũi cơ hồ đã tái mét, bờ môi trắng bệch mấp mấp vài lời hụt hơi mà tôi đứng đây nghe không rõ. Chỉ biết mẹ tôi sau khi nghe xong, phút chốc cũng hoảng loạn theo.

Vừa trông thấy tôi. Bác ấy đã vội vã kêu to rồi chạy đến nắm lấy đôi bàn tay.

- Hân Hân.

Mẹ tôi vội vã quay lại sau lưng. Gương mặt không kém bác gái kia nhanh chóng chạy về phía tôi.

- Hai người làm sao vậy? Cha... Hai người có quen nhau ạ?

Nghĩ gì nói đó. Vừa nghĩ thế nào tôi cũng hỏi ngay. Quả thật là bây giờ sao đầu óc tôi mông lung quá. Chuyện gì cũng thấy kiểu mờ mờ ảo ảo và chẳng rõ ràng một chút nào hết.

- Diệp Hân... - Mẹ tôi mím môi rồi bật khóc.

- Ô... Sao tự nhiên mẹ lại khóc?

Mẹ không nói gì. Mỗi lúc nước mắt càng nhiều. Tiếng ưng ức trong cổ họng mỗi lúc một to, mỗi lúc một rõ ràng truyền vào thính giác của tôi, truyền đến tận quả tim rất lạnh.

Tim lạnh....? Lẽ nào là vì cơn mưa lúc nãy mà tôi còn lạnh chẳng? Không! Không! Tôi đã về nhà và đắp chăn rồi mà. Lẽ ra bây giờ phải ấm lên rồi chứ? Đã có gì xảy ra với tim tôi hay sao? Tự nhiên Khó chịu trong người quá!

Tôi nhìn sang bác gái. Nước mắt bác sao cũng chẳng kém mẹ. Tôi khó hiểu nhìn hai người. Một hình ảnh tự nhiên xuất hiện rõ mồn một trong kí ức. Từng câu nói vang lên rõ rệt, vọng dài, thật dài...

“Người này là ai?”

“Diệp Hân à! Tớ...”

“Không được. Ai cho Diệp Hân nhìn tấm ảnh này. Con không được xem.”

“Bác gái nói xem, người ấy là ai. Tại sao lại thật giống con?”

“Diệp Hân à...! Người này... Con suốt đời này không thể biết.”

.....

Đầu óc tôi quay cuồng, tự nhiên tôi thấy choáng. Rồi không biết gì nữa...

36. Chương 36: Hạnh Phúc Sau Đau Thương.

Tôi tỉnh dậy. Vớ lấy điện thoại xem thì đã là hai giờ khuya. Nhưng đèn nhà tôi vẫn còn sáng lăm.

Men theo đường vách đi ra nhà khách, tôi trông thấy ba, thấy mẹ thấy cả Vũ Thiên Bảo đang ngồi trên ghế gỗ, ai nấy đều im lặng nhìn xa xôi. Ô... Nhưng mà... Cậu ấy đến nhà tôi làm gì vậy nhỉ? Bây giờ đang là giờ khuya mà.

- Ba, mẹ, Thiên Bảo. Ba người đang làm gì vậy?

Vừa nghe tiếng tôi, cả ba người liền quay sang nhìn. Mẹ vội vã chạy đến nắm tay tôi.

- Hân, Hân. Con tỉnh rồi.

- Con làm gì mà tỉnh, con đi ngủ mới giật mình dậy thì thấy ba người. Khuya rồi sao ba mẹ không ngủ. Còn Thiên Bảo. Cậu ở đây làm cái gì vậy?

Thiên Bảo nhìn tôi, chậm rãi đi đến, vươn tay ôm mạnh tôi vào lòng.

Tôi liếc nhìn ba mẹ vùng vẫy, nói nhỏ đủ hai người nghe thấy.

- Buông ra coi, có ba mẹ kia kìa.

Dường như không có tác dụng, Thiên Bảo mỗi lúc siết vòng tay một mạnh hơn.

Ba tôi im lặng nãy giờ cũng đứng dậy, đôi mắt đỏ ngầu nhìn tôi. Mẹ đột nhiên bật khóc.

Tôi ngơ ngác nhìn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mẹ khóc, nước mắt phủ đầy khuôn mặt. Ba đặt tay lên vai mẹ dỗ dành, ba nhìn sang tôi, chậm rãi nói. Thái độ này dường như ba đã chuẩn bị tinh thần rất nhiều.

- Hân Hân. Chuyện này... Ba và mẹ nói là cả đời này sẽ chẳng bao giờ cho con biết. Nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi. Mọi chuyện đã đổ vỡ. Ba mong con bình tĩnh nghe ba mẹ nói, con gái của ba... Con làm ơn đừng kích động.

Ba dứt lời, Thiên Bảo cũng từ từ buông tôi ra. Đặt tay tôi vào lòng bàn tay cậu, nắm chặt.

- Hân Hân. Con thật ra là chị em cùng cha khác mẹ với Trương Hy. Ngày xưa lúc mẹ Trương Hy mang thai hai tháng thì mẹ con bị bố con bé cưỡng hiếp. Khi đó mẹ con và ba đang yêu nhau...

Nói đến đây, dù mạnh mẽ kiểu gì ba tôi cũng rơi nước mắt. Ông nói tiếp trong tiếng nấc nghẹn.

- Ba xin lỗi... Ba thật sự xin lỗi. Mong con tha lỗi cho ba.. sau việc hôm đó, ba cưới hỏi mẹ con và trở thành ba của con... Ba thật sự xin lỗi... Nhưng sự thật là từ trước đến nay, ba yêu con bằng cả tấm lòng tình thương của người cha. Ba thật sự rất yêu thương con...

Không khí bấy giờ thật khó hiểu. Tôi không chấn động, không la hét, không vùng vẫy. Chỉ là tôi chậm rãi đi về phía ba, từng bước đi nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng.

Tôi vươn tay ôm ba vào lòng, khóc rất to. Đây là lần khóc to nhất trong cuộc đời tôi mười bảy năm qua.

- Ba... Ba..... Thật sự con mới phải là người cảm ơn ba. Vì yêu thương con, vì chăm lo cho con mà ba còn không sinh lấy đứa con ruột. Ba giành tất cả tình yêu thương quý báu cho con. Trong lòng con ba thật sự rất tuyệt, ba à.. Cả cuộc đời này Hân Hân - con gái ba chỉ có một người ba duy nhất chính là ba đây thôi. Ba cũng vậy, con gái cưng của ba là Bối Diệp Hân, là Bối Diệp Hân. Hai người chúng ta và mẹ là một gia đình. Một gia đình nhỏ vĩnh cửu và mãi mãi. Một gia đình hạnh phúc mãi mãi mãi mãi...

Ba ôm mạnh tôi. Mẹ vươn tay ôm cả hai cha con, cả nhà tôi đêm nay chìm đắm trong nước mắt, nhưng đó chính là những giọt nước mắt hạnh phúc sau đau thương.

Rồi ngày mai thôi. Ngày mai tôi sẽ mạnh mẽ và đối diện với sự thật. Nhưng với tôi mà nói tôi chỉ có một người mẹ và một người ba duy nhất. Không ai khác. Vị trí đó trong lòng tôi không một ai khác nữa...

37. Chương 37: Quyết Định Của Trương Hy.

Mấy ngày tiếp theo tôi không gặp Trương Hy. Sáng nay chợt nghe tin cậu ấy đã ra Hà Nội trong đêm qua cùng ba mẹ. Tôi thật sự rất buồn. Thật lòng mà nói, từ khi tôi biết tin Trương Hy là chị tôi, tôi chẳng ghét cậu ấy một tẹo nào cả. Huống hồ gì chúng tôi là bạn thân. Việc ganh ghét e là không có. Trương Hy đi như thế này đúng thật là đáng trách.

Trên đời sống quả nhiên là có nhiều chuyện không lường trước được. Cũng như việc Trương Hy bỏ đi tôi không biết có thể gặp lại nhau hay không? Nhưng tôi vẫn có lòng tin lắm. Lòng tin về ngày gặp lại. Đến khi đó chắc chắn tôi sẽ té vào lòng cậu ta rồi ôm chầm mà tri tri tích tích sự ngốc nghếch vô cùng đó. Bởi tôi nghe được, quyết định ra Hà Nội là của cậu ta mà ra. Đúng là cái đồ đáng ghét. Thứ chị gái gì mà... Thật đáng trách!

Lịch nghỉ hè cũng đã có. Ngày cuối cùng lên trường tôi lại hay thêm một tin. Cô nàng Yến Nhi đã ra đi du học bên Út.

Đại khái là sau tin đó Thiên Bảo có nói với tôi, trước khi đi cô nàng có qua chào hỏi Thiên Bảo, nói là cô nàng đã quyết định buông tay gì gì rồi, bây giờ thì chỉ mong hai chúng tôi sống hạnh phúc và khi nào quyết định tiến đến hôn nhân thì hãy báo cho cô nàng một tiếng mà biết đường trở về tham dự.

Coi bộ như thế thì cũng ổn. Chứ yêu đương mà kiểu có người canh me quả thật rất rất là nguy hiểm. ==

Về phần cậu bạn Kim Long. Thú thật là tôi không biết nói sao nữa. Từ khi Trương Hy ra Hà Nội, cậu bạn lúc nào cũng mang vẻ mặt buồn buồn. Thiên Bảo có nói “Phải chăng Kim Long đã yêu rồi?” thì từ đó tôi cũng đâm ra nghĩ nhiều. Sau một hồi không ngần ngại mà gật đầu tán đồng. “Phải! Phải! Coi chừng là đã yêu rồi!” ==”

Nhưng mà nói sau thì nói. Nếu quả thật Kim Long thích Trương Hy thì tôi mong họ gặp lại và sau đó tôi tiếp tục mong Kim Long mạnh dạn bày tỏ, tiếp tục mong Trương Hy chấp nhận mà sống hạnh phúc. Vì ít ra, Kim Long chỉ hơi ngốc chứ là một người rất tốt. Thật sự tốt.

.....

Những ngày đầu mùa hè hay có mưa, những cơn mưa mở đầu cho tháng mưa dai dẳng và đó cũng chính là mùa hè cuối cùng của tôi. Mùa hè này tôi cần môi vỗ ngực tự nhủ lòng nhất định tôi phải sống sao cho thật là ý nghĩa.

Ngoài trời bây giờ đang mưa phùn. Tôi bên trong chống cằm nhìn tay nhìn những hạt mưa bay qua cửa sổ. Tiễn thể trông hàng chè cho mẹ đằng trước. Bất chợt tôi phát hiện một bóng dáng mà từ lâu lắm rồi tôi không thấy lại. Phải nói là từ mấy tháng trước.

Thầy La Chí Hữu!

38. Chương 38: Em Là Người Tôi Yêu.

Tôi nhìn thầy, ấp úng xen lẫn chút ngạc nhiên.

- Thầy... Thầy... Lâu rồi không gặp... Sao thầy lại biết nhà em???

Thầy La Chí Hữu nhìn tôi. Khuôn mặt khẽ nở một nụ cười, nhẹ tênh. Nụ cười đó chẳng làm tôi cảm thấy ấm áp, nhiệt tình như lúc trước nữa! Nó bây giờ rất nhạt, nhàn nhạt như chẳng gì là ý cười cả.

- Tìm nhà em đâu có vất vả với tôi chứ!

- Thầy giỏi thật. Vì lí do gì nhỉ? Thú thật là em muốn tìm nhà ai là phải đi theo dõi người ta, không những thế em còn phải mặt dày đu bám một thời gian khá là dài đấy. Này! Đừng nói với em là thầy cho người theo dõi em nha! Đừng có nói là vậy nha...! - Tôi cố làm ra vẻ hoạt bát, vui tươi.

Nhưng dường như cho dù tôi đang cố tỏ ra vẻ tự nhiên kiểu gì thì người trước mặt vẫn không hề trở lại là người của lúc trước. Cảm giác xa lạ này. Quả thật khiến tôi rất khó chịu.

- Em đang cố làm tôi vui đấy à?

- Ó... Em đâu có. Nhưng sao...- tôi ngừng một chút - Hôm nay thầy lại đến đây?

- Vì tôi nhớ em!

Thầy nói, giọng nói rất điềm nhiên cùng vẻ mặt khá điềm tĩnh. Nhưng sao trong tôi khó xử thế này. “Nhớ” là “Nhớ” kiểu gì? Mà tại sao lại nhớ tôi? Tôi là gái đã có bạn trai rồi cơ mà.

- Hihi... Thầy đang đồn đấy à? Sao lại nhớ em chứ? Em đã là cái gì của thầy đâu... Hihi

- Em là người tôi yêu.

Ừc! Tôi vừa nghe gì cơ? “Người tôi yêu” “Em là người tôi yêu”. Tức là tôi á? Tôi là người thầy yêu ư? Này. Không phải đùa chứ?

Tôi cố cười giả lã. Mặt dù nét mặt hiện giờ đã thật sự tím tái.

- Hihi... Thầy không đùa chứ? Gì mà yêu. Yêu gì mà yêu. Thầy đừng đồn dai nhá. Em không sợ thầy đâu... Hihi.

Bỗng... Thầy vươn tay nắm lấy bàn tay tôi. Muốn giật ra lắm, nhưng lực tôi vẫn không đủ mạnh. Tôi đành cắn môi cố giữ bình tĩnh.

- Thầy...

- Em biết không? Ngay từ lần đầu gặp tôi đã yêu em. Bây giờ mà nói là tôi thật sự rất yêu em. Yêu em đến phát điên mất rồi! Tôi yêu em như thế. Nhưng em không yêu tôi. Em yêu Vũ Thiên Bảo. Em yêu cậu ta.

Không phải chứ? Thầy La Chí Hữu yêu tôi ư? Vì lí do gì? Trong trường quả thật có rất nhiều học sinh nữ nổi trội. Huống gì thầy đẹp trai như thế, sợ gì không có người theo.

Tôi giương sức vùng tay. Lần này vô ích lần này càng vô ích hơn. Tôi chẳng thể nào thoát bàn tay ra được bởi người kia siết quá mạnh.

Tôi khê giương mắt nhìn. Đôi mắt người đối diện đỏ ngầu. Từng mạch máu đỏ hằn rõ trong đôi mắt khiến tôi hoảng sợ. Chân tay run cầm cập.

Người đối diện liếc nhìn toàn thân tôi đang run rẩy. Cười khẩy.

- Em sợ tôi đến vậy ư? Được rồi! Đã sợ tôi như thế tôi sẽ cho em biết thế nào là đỉnh cao của cái sợ.

Sau đó, nhanh như chớp, thầy xoay người bịch miệng tôi lôi đi. Mặc tôi khóc lóc, giãy giụa thầy vẫn không buông. Đáp trả chỉ là những cái siết thật đau. Chưa bao giờ tôi thấy tổn thương như lúc này. Người thầy mà tôi luôn kính mến. Thầy ấy đang bắt cóc tôi.

“Thiên Bảo. Anh ở đâu? Cứu em”

39. Chương 39: Nhất Định Phải Là Của Anh...

La Chí Hữu! Hắn bắt cóc tôi. Đưa tôi đến một căn biệt thự, nơi hoang vu hẻo lánh của vùng núi. Nhốt tôi vào một căn phòng kín mít. Rồi cuộc là muốn làm gì? Tôi thật sự rất sợ. Tôi sợ mẹ tôi sẽ phát ngất vì tôi biến mất, tôi sợ Thiên Bảo sẽ điên cuồng tìm tôi khắp mọi nơi nhưng vô ích. Tôi sợ... Tôi sợ, rất sợ.

Có tiếng mở cửa. La Chí Hữu, hắn bước vào. Nhưng bây giờ gương mặt kia. Liệu tôi có còn kính trọng mà gọi bằng thầy được không? Khốn khiếp!

Tôi nghiêng răng. Cố gắng tung hoành hai cổ tay bé nhỏ trong chiếc còng tay bị khóa.

- Thả tôi ra! Tôi nói thầy thả tôi ra! Khốn khiếp! Thả ra!

Hắn nhìn tôi mỉm cười, cái nụ cười thỏa mãn gớm giếc. Đưa bàn tay phải, bàn tay tôi từng ngắm nhìn cùng nét phẫn trên bụng giảng bây giờ thật đáng sợ, thật tởm.

Bàn tay ấy mơn man trên gò má tôi, qua môi xuống cổ. Nó khiến tôi rợn sóng lưng.

- Bỏ ra!

- Tại sao phải bỏ? Em bây giờ là của tôi. Là của tôi em hiểu chứ?

- Khốn khiếp! Tôi méo phải của thầy?

- Hahaha. Vậy còn là của ai được hả?

- Thả tôi sớm. Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.

- Em nhìn em bây giờ xem. Em báo bằng niềm tin sao?

Tôi vùng vẫy. Cố gắng hét rống lên.

- Rồi Thiên Bảo sẽ cứu được tôi thôi. Thầy sẽ bị bắt ra sở cảnh sát!

- Em đừng có mà mơ. Tốt nhất bây giờ em phải nghe lời tôi. Khốn khiếp!

Hắn vơ chiếc cốc trên bàn ném xuống đất. Chiếc cốc vỡ toang.

Tôi nhìn theo những mảnh vỡ. Cối lòng tôi bây giờ tan nát chẳng khác gì chiếc cốc đó. Người mà tôi kính trọng. Thật đáng phỉ nhổ.

Vũ Thiên Bảo. Trong lòng tôi bây giờ Chỉ có ba chữ Vũ Thiên Bảo. Mau cứu em...

Sau khi Bối Diệp Hân ngất đi. La Chí Hữu nhẹ nhàng bế cô đặt trên chiếc giường trắng êm ái rồi thu dọn những mảnh vỡ với nụ cười chua xót.

Anh xin lỗi tất cả. Cô gái anh yêu. Bối Diệp hân. Thật sự bây giờ anh hết cách rồi! Dù cô có ghét có hận anh đi chăng nữa anh cũng chấp nhận. Đúng! Anh rất ích kỉ. Ích kỉ đến mức không thể nào làm bộ vui vẻ chúc cô hạnh phúc bên người khác không phải anh. Cô phải là của anh. Nhất định phải là của anh...

40. Chương 40: Anh Thật Sự Đến Cứu Em Rồi Sao?

Cả nhà được tin cô mất tích. Đúng như dự đoán mẹ cô ngất đi vì hoảng. Nhưng còn hơn thế nữa là ba cô. Ông bây giờ, hôn mê thật sự rồi!

Vũ Thiên Bảo từ lúc mới biết tin đến giờ. Cậu điên cuồng ra sức tìm kiếm nhưng vô ích. Ông bà Vũ Thiên Tường, Lâm Hạ Vy cũng chao đảo cho người tìm khắp mọi nơi. Nhưng kết quả thì vẫn là con số không. Thật sự thì người bắt cô đi là ai? Một dấu vết cũng không có!

Thiên Bảo như người mất hồn. Bây giờ cậu chẳng thể suy nghĩ gì, thật sự rất mệt, rất muốn đập phá đổ tung cái thế giới này để kiếm cô.

“Bối Diệp Hân. Em ở đâu???”

Bất lực thật sự rồi. Cậu ngồi thụp xuống. Lồng ngực trái bây giờ như bóp nghẹn.

“Bối Diệp Hân. Nhất định phải mạnh khỏe cho đến khi anh tìm thấy em. Ông trời. Làm ơn! Tôi xin ông.”

Vũ Thiên Bảo khóc. Một người như cậu bây giờ khóc lại khóc. Tiếng khóc uất ức, tiếng khóc rất to. Đủ để biết tâm trí cậu bây giờ đau khổ đến nhường nào.

“Vũ Thiên Bảo”.

Ai đó gọi cậu. Là chất giọng con gái. Một chất giọng không quen nhưng cậu không lạ.

Phía ngược nắng đó. Cô ấy đứng đấy. Đôi môi tái nhợt mím lại. Hai bàn tay đan vào nhau một cách run rẩy...

“Tỉnh rồi sao?”

Diệp hân vừa mở mắt tỉnh dậy đã hoảng hốt nhận ra La Chí Hữu đang nở nụ cười hỏi mình. Trên bàn tay hân còn có chiếc khăn thấm nước ấm lau trán cho cô.

Nếu là bình thường, nhất định cô sẽ cảm kích lắm. Nhưng nhìn xem. Bây giờ hân bắt cóc cô. Một tên bắt cóc chăm sóc cho người bị bắt cóc. Hình ảnh này, thật đáng phỉ nhổ.

Diệp Hân giật nảy, đập xuống gra trường hét lên.

- Cút ra! Tên vô lại.

Tiếng hét Diệp Hân vừa dứt. Dường như nó khiến thú tính trong người La Chí Hữu nổi lên. Hân hừ lên thật mạnh. Đá chiếc thau đựng nước ấm đổ lênh lán trên nền nhà.

Sau đó hai bàn tay nắm chặt lấy hai bắp tay Diệp Hân. Hân rít lên.

- Được thôi! Đã thế hôm nay tôi sẽ cho em biết thế nào là vô lại.

Lời nói vừa buông. La Chí Hữu đã nắm giữ vạt áo cô xe toạt. Chiếc áo rách toan. Da thịt bây giờ cũng đã lộ. Hân đẩy hai tay cô lên đỉnh đầu. Nhặt mấy mảnh vải rách ném xuống giường. Ngẫu nhiên hôn cái cổ trắng ngần.

Diệp Hân bây giờ thấy thật xấu hổ, cô khóc không ra tiếng nữa. Trái tim tan nát. Hi vọng sống dường như bị dập tắt mạnh mẽ.

“Vũ Thiên Bảo. Xin lỗi anh.”

Nước mắt cô rơi. Rơi cho sự đau khổ. Rơi cho sự tổn thương...

RẦMMMMMM....

Cánh cửa phòng đột nhiên bị đập ngã. Nó khiến ai nấy đều giật nảy mình. La Chí Hữu hoảng hốt quay lại. Người trước mặt khiến hắn cảm giác như máu không còn lưu thông nữa. Cơ thể cũng tê rần lên.

Làn môi bạc khê mấp mấp cùng sắc mặt tái nhợt.

“Vũ...Thiên... Bảo...”

‘Anh thật sự đến cứu em rồi sao?’*

Chú thích:

* : Đây là lời độc thoại nội tâm của Diệp Hân lúc đang kiệt sức ở trên giường. Là niềm vui, niềm sung sướng nhất trong cuộc đời vì dường như chỉ vài phút trước đó cô đã bị tắt hết niềm hi vọng nhé!

41. Chương 41: Anh Sẽ Mãi Bảo Vệ Em

Anh đập cửa đi vào, giây phút đó. Có lẽ là suốt cuộc đời này tôi không thể nào quên được.

Đó là giây phút vỡ òa, đó là giây phút hân hoan nhất mà từ lúc tôi sinh ra đến tận bây giờ.

Vũ Thiên Bảo sau khi nghe tin La Chí Hữu đã bắt cóc Bối Diệp Hân đi từ chính miệng Tuệ Duy - Cô em gái hết mực yêu quý anh trai La Chí Hữu của mình, cậu đã rất sốc. Cậu chưa kịp nói lời cảm ơn đến Tuệ Duy đã vội vã chạy đi theo địa chỉ ghi trên tờ giấy mà cô được cậu trước đó.

Khoảnh khắc cậu nhìn thấy người con gái mình yêu sau cánh cửa và giây phút cô chưa bị sao. Lòng ngực cậu run lên từng hồi. Run lên vì mừng rỡ, run lên vì sự cảm kích đối với Tuệ Duy.

Cậu điên cuồng, điên cuồng tới đâm vào La Chí Hữu. Nhưng lạ thay La Chí Hữu chỉ đỡ chứ chẳng đánh trả cậu lại một cái nào. Hắn bị làm sao vậy? Tại sao lại không đánh trả?

Sau khi Vũ Thiên Bảo đánh La Chí Hữu đến khi hắn không còn sức nữa thì cậu mới buông thả ra. Đến bên cô và cởi áo ra che chắn.

Sau đó cậu bế cô ra xe, đưa ra khỏi chốn rừng rú hoang vu này.

“Bối Diệp Hân. Anh hứa với em. Nhất định sẽ không có chuyện này lần thứ hai xảy ra. Anh dùng cả cuộc đời này để hứa với em...”

Chiếc xe của Vũ Thiên Bảo vun vút đi. Chẳng mấy chốc cậu đã ra được thành phố. Ban này vừa ra tới thành phố cậu đã không quên gọi điện thoại báo cho mọi người biết đã tìm và cứu được cô. Còn chuyện dài, về nhà rồi sẽ kể.

Bấy giờ, cậu dừng xe lại một chỗ trống. Đường còn dài lắm mới tới được nhà. Vũ Thiên Bảo cũng đã kiệt sức. Thôi thì nghỉ một chút hẳn về.

Cậu nhào người ra phía sau, lấy cái chăn ra đắp cho cô. Cô đã ngủ từ rất lâu.

Bấy nhiêu ngày nay, vì mệt mỏi, vì sợ sệt, Bối Diệp Hân đã chẳng ngủ một giây phút nào. Từ lúc trên xe đến giờ. Ý thức được mình đã an toàn tuyệt đối. Cô chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Lại còn ngủ rất sâu.

Vũ Thiên Bảo ngắm nhìn người con gái trước mặt. Mái tóc rối bời, đôi môi nhợt nhạt. Gương mặt cô sao mà tiêu tụy quá!

Cậu đưa tay vuốt ve khuôn mặt mà lòng đau như cắt.

”Bối Diệp Hân. Hứa với em. Anh sẽ mãi bảo vệ em. Bảo vệ em mãi mãi. Cho đến khi anh không còn sức nữa anh vẫn sẽ bảo vệ em. Chỉ đến khi anh chết đi thì đó mới là ngừng bảo vệ em trước mặt. Nhưng ở nơi nào đó. Hồn ma anh vẫn sẽ luôn âm thầm bảo vệ em... Anh yêu em!

Gián Nhỏ: Thấm thoát thì cũng đến chương 41 rồi. ^^. Chương 42 sẽ là chương hồi kết của câu chuyện này. Và sẽ có ba chương ngoại truyện, đó là ba chương mà Gian đã ấp ủ từ rất lâu. Vậy là chúng ta cũng đã sắp chia tay nhau ở câu chuyện này rồi nhỉ? Những tâm tư tình cảm, lời muốn gửi gắm gì thì các bạn cứ comment ở phía dưới nhé! Đó chính là động lực cho Gian đó. Nào! Cùng Gian hóng chương kết và ngoại truyện nhé! Và đừng quên ủng hộ “Cổ Bốn Lá Là Anh” nha cả nhà! Yêu cả nhà nhiiu.

42. Chương 42: Kết

Tám giờ sáng, tôi và bạn trai đã tới nhà. Bố mẹ ra đợi tôi từ lúc mới bốn giờ sáng. Thấy tôi, hai người mừng rỡ ôm chầm. Mẹ tôi là đàn bà con gái, mừng rỡ khóc thì không sao. Còn bố tôi... Đàn ông gì mà rưng rưng xúc động thôi không chịu. Đàng này khóc hụ hụ rồi cứ ngước mắt lên cảm tạ trời đất hoài. Buồn cười chết mất. Mà cũng nhờ đó cả. Nhờ đó mà tôi đã yêu bố. Nay còn yêu hơn.

Hai bác nhà Vũ Thiên Bảo mười lăm phút sau cũng đến thăm tôi. Được dịp hai bên người lớn cũng chào hỏi nhau rồi vào nhà nói chuyện. Chưa gì mà sao cảm thấy thật hòa hợp, không khí giữa mọi người, thật vui vẻ.

Cơ mà nói tôi bình thường ngay thì cũng không phải. Tôi mất rất nhiều ngày sau, mà phải nói là cả tháng mới bình thường trở lại. Những ngày trước đó. Trong cơn mơ tôi đều thấy La Chí Hữu nở nụ cười xé toát áo mình rồi giật mình dậy, Những lúc đó mẹ luôn kể bên nắm tay tôi mà vỗ về cho tôi yên giấc ngủ tiếp.

Cậu bạn Kim Long sau khi nghe tin, thỉnh thoảng cũng có đến thăm tôi. Cho dù gương mặt cậu đang cười đó, nhưng quả thật rất dễ, rất dễ để nhận ra trong đôi mắt kia là một nỗi buồn vô tận. Chết chửa bên trong đó. Còn có sự chờ mong. Một sự chờ mong với một người con gái...

Và... Còn về phần anh bạn Vũ Thiên Bảo, thì ngày ngày ở nhà tôi chơi cùng, nhưng đa phần phụ ba mẹ tôi bán chè đậu đen là nhiều. Hàng chè nhà tôi từ khi có cậu ta phụ bán, khỏi phải nói. Mấy em gái xinh tươi mà từ trước giờ không thấy đâu thì nay từ đâu tủa về đây ăn chè rất nhiều.

Mặc dù trong lòng tôi cũng có chút ghen tị đó, nhưng mà thôi không sao. Tôi tin Vũ Thiên Bảo của chính mình bằng niềm tin lớn lao nhất.

Thấm thoát thì mùa hè đã trôi qua. Ngày đầu tiên của năm lớp 12 chúng tôi đến trường. Hôm đó, lúc đi một mình ra w/c tôi gặp Tuệ Duy.

Tôi từ lúc được giải cứu đã nghe Thiên Bảo nói Tuệ Duy là người giúp đỡ chúng tôi. Nhưng từ ngày đó đến nay chúng tôi không hề gặp cô ấy để mà nói lời cảm ơn. Hôm nay vô tình gặp, tôi trong lòng quả thật rất cảm kích.

Tôi cuối đầu, toan nói lời cảm ơn thì Tuệ Duy đã lên tiếng.

- Tôi đến để tạm biệt cô và anh Thiên Bảo.

Tôi trong lòng có chút ngạc nhiên.

- Hử? Tạm biệt? Cô tính đi đâu sao?

- Đúng vậy! Tôi là anh La Chí Hữu sẽ đi rất xa. Tôi muốn đến tạm biệt hai người nhưng tốt nhất tôi nghĩ mình bên nói với cô. Còn anh Thiên Bảo... Cô cho tôi gửi lời thôi nhé...

Tôi có lẽ cũng biết chút ít lí do cô ấy không muốn chính miệng mình nói với Thiên Bảo. Nhưng chuyện đó không quan trọng nữa rồi! Tôi muốn nói lời cảm ơn, nhưng sao không thể nói. Tôi nhìn Tuệ Duy bước đi, nửa muốn kêu lại, nửa không dám.

Cuối cùng vì lí do gì đó, cô ấy qua lại.

- La Chí Hữu anh ấy gửi lời đến cô. Anh ấy nói anh ấy xin lỗi. Dù cô không chấp nhận đi nữa.

Nói rồi cô ấy quay đi. Được vài bước. Tôi chợt gọi tên cô ấy. Nói rất to.

- Tôi đồng ý!

Tuệ Duy quay lại gật đầu. Bước đi thêm vài bước nữa. Tôi lại gọi tên cô ấy lần nữa. Tuệ Duy cũng lần nữa quay lại nhìn tôi.

Tôi chạy lên, chìa bàn tay ra trước mặt Tuệ Duy.

- Cho tôi được nắm tay cô một lần được không?

Tuệ Duy nhìn tôi, nhìn xuống bàn tay đang lơ lửng trong khung trung, rồi nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay tôi.

- Tuệ Duy. Cảm ơn!

Tôi mỉm cười. Tuệ Duy cũng khẽ cười với tôi. Trong ánh nắng rực rỡ của buổi sáng đầu thu. Nụ cười đó thật hiền. Thật đẹp.

BA NĂM SAU...

Lúc bấy giờ tôi tròn hai mươi tuổi, cái tuổi xuân xanh thì đẹp thì tôi lại phải đi lấy chồng, chồng tôi thì là ai chắc các bạn cũng biết.

Hôm nay là ngày cưới, cách đây một tháng. Tôi đã gửi Gmail cho Chu Chương Hy để báo tin. Một cái Gmail mà tôi lập cho cậu ấy năm lớp chín. Dù biết chắc là phần trăm nhỏ nhoi đi chăng nữa thì tôi cũng vẫn cứ hy vọng. Tôi chỉ có một hy vọng nhỏ nhoi đó thôi. Một hy vọng được chị gái chứng kiến cảnh mình cưới.

Trên tấm thảm đỏ lán mịn của nhà thờ và tiếng nhạc du dương. Ba nắm tay tôi dắt ra. Những bước đi tuy chậm chạp nhưng lại rất nhanh. Tim tôi tựa hồ như ngừng đập.

Vũ Thiên Bảo kia rồi! Anh ấy đứng đấy. Chiếc vest đen lịch lãm cùng mái tóc vuốt ngược trông thật bảnh trai.

Đoạn tôi sắp đến, Vũ Thiên Bảo vội vã chìa tay để đón nhận tay tôi. Tôi nghĩ thầm.

“Gớm. Làm gì mà nôn thể không biết.”

Rồi thì... Nắm cũng nắm. Nhạc tắt thì cũng tắt. Cuối cùng thì cha nhà thờ bước ra. Thời khắc thiên liêng sắp đến thì có một giọng quen thuộc lạnh lẽo kêu to tên tôi.

Đứng hình vài giây, tôi khẽ quay lại. Nơi ánh sáng chói lóa của cánh cửa nhà thờ đó, Trương Hy đứng đó. Cậu ấy nhìn tôi, đôi mắt ửng ửng lên vì xúc động. Rồi nhanh lắm! Cậu ấy một mạch chạy lên. Ôm chầm lấy tôi mà khóc.

Tôi bấy giờ cũng khóc. Chẳng biết hai đứa ôm nhau tới bao lâu. Lúc thả ra Trương Hy đưa tay gạt nước mắt tôi mướt.

- Sao lại cưới sớm thế hả?

- Sao lại bỏ đi không nói lời nào vậy hả?

- Con ngốc này...

- Đồ chị gái mất nết. Dám bỏ đi như thế hả?

- Xin lỗi... tớ xin lỗi...

Thôi! Được rồi! Mọi chuyện thì kể tới đó thôi nhé! Chứ luyên thuyên thì qua mất giờ tốt mà hành đạo.

Thế là ôm ấp, thân tình thấm thiết. Cuồn cùng Trương Hy bị tôi đuổi xuống. Đoạn cô nàng vừa bước xuống gặp được khuôn mặt quen thuộc. Hai người đó nhìn nhau, nhìn nhau chẳng nói lời nào. Có lẽ với tôi như thế là đủ. Vì nếu yêu họ sẽ tự khắc là của nhau thôi. Cầu mong là sẽ lại có một cái kết tốt đẹp.

Sau đó. Tôi và Vũ Thiên Bảo nói lời thề, trao nhẫn và hôn trong nhà thờ dưới sự chứng kiến của nhiều người.

Xong xuôi. Thiên Bảo nắm tay tôi kéo đi. Chúng tôi băng qua nhiều nẻo đường. Chúng tôi băng qua rất nhiều cánh đồng trống. Cuối cùng dừng lại ở cánh đồng đầy hoa hướng dương.

Thiên Bảo ngẩng nhìn tôi ngơ ngác khẽ mỉm cười, khẽ đưa tay cóc đầu tôi cái mạnh.

- Bé ngốc! Đây là nơi hưởng tuần trăng mật của bố mẹ anh. Và chắc cũng sẽ là của con trai và con dâu chúng ta sau này.

Tôi nhìn dáo dác một hồi lâu, sau đó khẽ mỉm cười, nhón chân hôn lên môi Thiên Bảo.

Dưới ánh mặt trời nhàn nhạt của bầu trời trong xanh. Mùa xuân lại sắp đến rồi anh ạ!

“Em yêu anh! Người tuyệt vời nhất!”

“Anh cũng yêu em! Mặt trời lớn tuyệt vời!”

“Chúng ta là điều tuyệt vời nhất của nhau! ”

THE END

Love Story by Gián Nhỏ.

Hihi... Chào cả nhà! Đây là “Đại Thiểu Gia! Cẩm Cẩu Ăn Chè” đến đây cũng kết thúc. Bây giờ là gần mười giờ tối. Tôi cũng vừa mới viết kết xong xuôi luôn. Oaaa... Cảm giác đúng thật là thỏa mái.

Cơ mà cũng đúng thôi! Với một người lười biếng như tôi thì viết tới đây quả thật là một thời gian dài và kì tích lắm rồi! Hihi

Và... Bây giờ, chúng ta lan man một chút về “DTG!CCAC” nhé!

Trong khoảng thời gian hoạt động. Bản năng lười của tôi rất nổi trội, tôi lười chảy thây đến cho đọc giả hâm dọa luôn. Và còn chưa kể tôi bị bạn trai chê tôi kể chuyện không có logic.

Đúng thật là ngàn mũi tên đâm vào tim mà!

Cơ mà với sự động viên của các độc giả chân thành. Tôi đã viết, viết, viết, mặc dù viết hơi chậm. Nhưng cuối cùng thì cũng đã xong hết rồi này!

À... còn nữa. Nói một chút về nhân vật Kim Long. Kim Long - đây là tên của một ông độc giả “Nguyễn Kim Long” của tôi. Ông ấy lúc trước có nói chuyện cùng tôi vài lần, và theo ý ông ấy muốn có một nhân vật “cầm cờ mua vui” cho truyện. Bản thân tôi suy nghĩ thì cũng thích, và rồi tôi bắt tay tạo dựng một nhân vật Kim Long bốn mắt, ngao ngáo. Nhưng rồi... Đến một ngày nào đó, tôi bỗng chợt nhận ra, mình đã quá đà. Từ một tên ngông ngốc cuối cùng trở thành một chàng trai si tình. Phải chăng mình đi lối rồi chẳng?

Nghĩ thì nghĩ. Sai thì sai. Nhưng biết làm sao được. Truyện thì cũng đã viết rồi! Nên đành cắn răng chịu thôi.

Vậy nên ba chương ngoại truyện sẽ theo thứ tự nói về Kim Long - Trương Hy, La Chí Hữu - Tuệ Duy và sự phần nộ của Yến Nhi khi cô không mặt trong tiệc cưới với cặp vợ chồng kia nhé! Để hiểu rõ mời các bạn đoán đọc.

Hà! Mà sao buồn ngủ quá! Thôi chào thân ái các bạn tôi đi ngủ. Đừng quên đón đọc “Cổ Bốn Lá Là Anh”.

Yêu cả nhà!

P/S: tôi bị mất acc facebook và mất liên lạc. Ông Kim Long nếu còn theo dõi truyện đến chừng này. Mong comment hộ phía dưới cho tôi lấy lại liên lạc nhé! Cảm ơn! Hihi

~Gián Nhỏ

~

43. Chương 43: Ngoại Truyện: Trương Hy - Kim Long

CHU TRƯƠNG HY

Người ta nói “Những người bên nhau rồi sẽ quay trở về bên nhau” bây giờ tôi kì thực rất tin vào câu nói đó.

Ba năm trước, tôi bỏ đi, tôi rời xa nơi này. Trong ánh mắt lúc đó, có chút quyến luyến, có chút bồn chồn, ray rứt. Không phải hết phần vì tôi bỏ rơi cô em gái của mình lại. Đó còn là sự bỏ rơi mối tình chôn giấu. Người tôi đã trót yêu lúc nào cũng chẳng hay.

Lúc đó, tôi biết Kim Long cũng có tình cảm với tôi. Nhưng biết làm sao được. Nếu như tôi ở lại chỉ khiến mọi người trở nên khó xử. Thôi thì hãy để câu chuyện này lắng đi vài năm, đến ngày tôi trở lại. Kim Long khi đó chưa phải là của ai. Kim Long khi đó còn chút tình cảm dành cho tôi. Nhất định tôi sẽ nắm lấy. Nhất định sẽ yêu cậu ấy cả đời...

KIM LONG

Tôi gặp em trong lễ đường, nơi diễn ra hôn lễ của hai người tôi luôn ngưỡng mộ. Em đứng đó, trong khoảng không gian như dừng lại, đôi mắt em mở to nhìn tôi. Tôi vui, tôi vui biết nhường nào. Nhưng đột nhiên tâm tôi chợt ánh lên suy nghĩ. “Liệu bây giờ em đã có bạn trai chưa? Liệu bây giờ em đã thuộc về ai chưa?” Tôi bấy giờ thật chua xót, tôi ước, tôi ước em chưa thuộc về ai. Tôi nhắm nghiền đôi mắt thầm ước, đột nhiên có cảm giác ai đó nắm lấy tay phải của mình.

Tôi mở mắt, nhận ra đó là em, em đang đứng rất gần, rất gần tôi. Trên đôi môi anh đào kia còn nở một nụ cười nhẹ nhàng.

“kim Long nếu cậu chưa thuộc về ai. Hãy là của tớ.”

44. Chương 44: Ngoại Truyện: La Chí Hữu - Tuệ Duy

LA CHÍ HỮU

Tôi ngồi tựa đầu trên chiếc máy bay đang đưa tôi rời khỏi quê hương. Máy bay chỉ vừa mới bay lên thôi! Dưới kia còn là quê hương của tôi đây! Đó là nơi tôi sinh ra, nơi tôi lớn lên cũng là nơi tôi biết yêu và sai trái.

Lần đầu tôi gặp em, gương mặt ngây thơ, trong sáng. Tôi đã cho đó là định mệnh, và tôi đã yêu em ngay từ lần gặp đó.

Nhưng một ngày nọ, tôi bất chợt biết được một sự thật. Em không hề thích tôi, em yêu Vũ Thiên Bảo. Thằng nhãi mà tôi chẳng thể nào ưa được.

Tôi xin nghỉ ở trường, tôi cố quên em, tôi cố tỏ ra không quan tâm, nhưng dường như càng cố quên thì nỗi nhớ lại một ngày càng dày thêm. Tôi yêu em thật rồi! Không còn là cảm xúc rung động với vẻ ngây thơ kia nữa! Mà là yêu thật rồi!

Khoảng thời gian không gặp em đó, tôi như người phát điên. Vả cuối cùng lí trí không thắng nổi trái tim, tôi đã bắt cóc em.

Tôi nhốt em trong căn biệt thự nơi rừng núi hoang vu, tôi thật sự muốn giữ em cho riêng mình.

Trước cái ngày mà tôi giở trò tồi bại đó, tôi đã nhủ với mình rằng. Nếu vô tình hay cố ý Vũ Thiên Bảo tìm được tới đây coi như tôi với em không duyên, tôi sẽ không bao giờ làm phiền em nữa. Và đó cũng là lí do vì sao tôi không đánh trả Vũ Thiên Bảo. Đó là sự trừng phạt cho tôi, là sự lương thiện của em gái mình cứu lấy tôi.

Lúc Vũ Thiên Bảo mang em đi, tôi ngồi đó, ngồi lặng thinh ở căn phòng đó. Hết rồi! Kết thúc thật rồi!

Bối Diệp Hân, anh đi nhé! Người con gái anh yêu, anh đi nhé! Nơi này, anh sẽ không trở lại đâu. Xin lỗi em vì tất cả, chúc em hạnh phúc.

Vũ Thiên Bảo, yêu thương cô ấy luôn phần tôi nhé! Cảm ơn cậu mặc dù không có tư cách, cảm ơn cậu...

TUỆ DUY

Tôi ngồi kể anh trai trên chuyến bay rời khỏi quê hương. Đây không phải là lần đầu tiên tôi đi xa, nhưng lần này đi, là sẽ không về, là sẽ không trở lại và chắc tôi sẽ nhớ lắm!

Tôi bây giờ không còn gì để nói, để luyến tiếc. Trước đây tôi ngu muội, tôi xấu tính. Đến một ngày soi mình trước gương tôi giật mình nhận ra “Người trong gương kia là ai? Gương mặt phúc hậu của mình biến đâu mất rồi! Đây là gương mặt của mình bây giờ ư?”

Lúc này, coi như tôi phần nào chuộc được lỗi lầm. Nhưng sự sai lầm đó vẫn sẽ mãi mãi ẩn mình trong tôi.

Bối Diệp Hân, lần này tôi đi. Tôi xin mạng phép gởi ghém theo tình cảm của mình đi. Nếu nói bỏ lại, tôi e mình làm không được. Đó là tình yêu đầu đời, cũng là bài học đáng giá cho mình. Tôi sẽ luôn cất giữ, sẽ coi đó mà hoài niệm về bài học. Sống hạnh phúc nhé cả hai. Tôi đi đây

45. Chương 45: Ngoại Truyện: Yến Nhi - Cậu Chủ Nhỏ Vũ Thiên Anh

Hai năm trôi qua, cuộc sống tôi quả thật rất hạnh phúc. Lại nói từ khi biết tin tôi mang thai, Vũ Thiên Bảo rất ít khi lên công ty, tuần lên chỉ dăm vài bữa, còn lại là ở nhà xem tài liệu và chăm sóc tôi.

Những tháng cuối kì sinh. Tôi trở nên khó chịu hẳn. Lúc nào cũng cáu gắt, nhăn nhó. Cơ mà chồng tôi chịu khó lắm. Luôn luôn kề bên dỗ dành, cho tôi một cảm giác tốt nhất.

Hôm nay là một ngày đầu thu, bầu trời được thể mà trong xanh mát mẻ. Vũ Thiên Bảo dìu tôi ra chiếc ghế mây đặt ngoài vườn hoa mà xoa xoa đứa trẻ trong bụng. Tôi bây giờ cũng nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn người đàn ông trẻ sắp được làm bố trước mặt. Một cảm giác hạnh phúc lan tỏa khắp người.

Bống... Bất chợt ông quản gia vừa vội vã chạy vào, gương mặt lấm lét sợ hãi.

- Thiếu... Thiếu gia...

Thiên Bảo vẫn giữ nguyên động tác xoa bụng tôi, nghiêm nghị hỏi ông quản gia.

- Có chuyện gì? Quan trọng lắm sao?

Ông quản gia vừa thở, vừa cố lấy sức để nói rõ.

- Thưa cậu chủ. Ở đằng trước có một cô gái trẻ tự xưng là mẹ hai người đang hầm hầm tiến vào đây... Nếu... Không nhanh ra thì có ấy...

Quản gia chưa kịp nói hết câu. Bên tai tôi đã có tiếng giày cao gót đi mạnh bạo. Kèm theo đó là một tiếng hét lạnh lạnh, tựa rất quen.

- Bối Diệp Hân, Vũ Thiên Bảo. Tôi giết hai người!

Vũ Thiên Bảo nghe tiếng hét vội vã quay lại, tôi vương mắt chiếc bụng to không thể quay lại được, đành ngồi im thính.

Chợt tôi nghe tiếng kêu lên không tránh phần ngạc nhiên của Thiên Bảo.

- Yến Nhi.

Dứt lời, cái người tên Yến Nhi đó nhanh chóng tiến lại chỗ chúng tôi, vừa đi vừa chửi “Hai tên khốn kiếp, đồ thất hứa mong manh,..” cho đến khi đứng trước mặt tôi, nhìn chằm chằm vào cái bụng to chình ịch kia mới phần nào hạ giọng. “Tôi không tha đâu.”

Thiên Bảo tự tay rót trà vào cốc cho Yến Nhi, miệng cười huề huề như chưa có chuyện gì xảy ra. Tôi bấy giờ cũng thấy mình thất hứa, nhưng biết làm sao được. Chúng tôi có lí do mà!

Yến Nhi từ nãy đến giờ vẫn cứ nhìn chằm chằm vào chúng tôi, rồi nhìn xuống cái bụng. Đoạn, đến khi cô nàng nhìn ngán mới nhìn xuống cốc trà, bưng lên, uống một hớp, lấy giọng nói.

- Đây là lúc tôi hỏi hai người. Tại sao lại không mời tôi về dự đám cưới hả?

Tôi nhìn Thiên Bảo, Thiên Bảo nhìn Yến Nhi. Căng hắng vài cái mới chịu nói.

- Thật tình là cũng muốn mời lắm. Mà nghe bác trai nói khi đó cậu đang phải giải quyết một số giấy tờ rất quan trọng không thể về được. Nếu đi về sẽ bỏ lỡ vụ làm ăn lớn đó. Số tiền đền bù rất nhiều.

Yến Nhi nghe xong, không những không đồng thuận mà còn tức giận rít lên.

- Cái đó có là gì. Yến Nhi này tự miệng nói lên về thì nhất định sẽ về. Ba cái thứ làm ăn đó. Thật tức chết đi mà. Được rồi! Được rồi! Nể tình vợ cậu giờ đang mang thai tôi bỏ qua cho, không thì tôi lôi ra trần mặt cho biết, và để đền bù thiệt hại, con hai người phải do tôi đặt tên. Được chứ?

Là chúng tôi thất hứa với Yến Nhi nên để cô nàng đặt tên cho thằng nhóc trong bụng là nhẹ lắm rồi! Vì thế chúng tôi nhanh chóng đồng ý.

Lần này về cũng là lần mà cô nàng về Việt Nam mở công ty luôn. Thế nên cứ cách vài ba hôm là chạy qua nhà tôi hỏi tên này được không? Tên kia có ổn không? Những cái tên được cô nàng bắt chợt nghĩ ra trước đó, khiến tôi cứ ngỡ cô nàng là chồng tôi hay mẹ đứa bé cũng chẳng nên.

Một tháng sau, tôi sinh con, đó là một thằng nhóc kháu khỉnh, bảnh bao của Thiên Bảo. Yến Nhi yêu thương thằng bé như con ruột. Ưu ái đặt tên cho nó là Vũ Thiên Anh. Còn nói nếu sau này sinh con gái sẽ gả cho Thiên Anh nhà chúng tôi nữa. Mong là con bé đó không đánh đá như mẹ nuôi cậu chủ nhà họ Vũ nhỉ? Hihi. ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-thieu-gia-cam-cau-an-che>